

Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (tionde avdelningen i utökad sammansättning)

den 2 februari 2022*

”Konkurrens – Konkurrensbegränsande samverkan – Lastbilstillverkningsmarknaden – Beslut i vilket det konstateras en överträdelse av artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet – Avtal och samordnade förfaranden angående försäljningspriserna för lastbilar, tidsplanen för införandet av utsläppstekniker samt övervältringen av kostnaderna för dessa tekniker på kunderna – Så kallat hybridförfarande, stegvist utsträckt över tid – Oskuldspresumtion – Principen om opartiskhet – Stadgan om de grundläggande rättigheterna – En enda fortlöpande överenskommelse – Konkurrensbegränsning genom syfte – Överträdelsens geografiska räckvidd – Böter – Proportionalitet – Likabehandling – Obegränsad behörighet”

I mål T-799/17,

Scania AB, Södertälje (Sverige),

Scania CV AB, Södertälje,

Scania Deutschland GmbH, Koblenz (Tyskland),

företrädna av advokaterna D. Arts, F. Miotto, C. Pommiès, K. Schillemans, C. Langenius, L. Ulrichs, P. Hammarskiöld, S. Falkner och N. De Backer,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av M. Farley och L. Wildpanner, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan enligt artikel 263 FEUF om, i första hand, ogiltigförklaring av kommissionens beslut C(2017) 6467 final av den 27 september 2017 om ett förfarande enligt artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet (ärende AT.39824 – Lastbilar) och, i andra hand, nedsättning av de böter som sökandena ålagts genom nämnda beslut,

meddelar

TRIBUNALEN (tionde avdelningen i utökad sammansättning),

* Rättegångsspråk: engelska.

sammansatt av ordföranden S. Papasavvas samt domarna A. Kornezov, E. Buttigieg (referent), K. Kowalik-Bańczyk och G. Hesse,

justitiesekreterare: handläggaren B. Lefebvre,

efter den skriftliga delen av förfarandet och förhandlingen den 18 juni 2020,

följande

Dom

I. Bakgrund till målet

- 1 Sökandena, Scania AB, Scania CV AB och Scania Deutschland GmbH (nedan kallat Scania DE), är tre juridiska enheter inom företaget Scania (nedan kallat Scania). Scania är verksamt inom tillverkningen och försäljningen av tunga lastbilar (mer än 16 ton) avsedda för långväga transporter, varudistribution och transporter i samband med bygg- och anläggningsarbeten.
- 2 I beslut C(2017) 6467 final av den 27 september 2017 om ett förfarande enligt artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet (ärende AT.39824 – Lastbilar) konstaterade Europeiska kommissionen att sökandena under perioden 17 januari 1997–18 januari 2011 hade åsidosatt artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet genom att tillsammans med juridiska enheter från företagen [*konfidentiellt*]¹, [*konfidentiellt*], [*konfidentiellt*], [*konfidentiellt*] och [*konfidentiellt*] delta i hemlig och otillbörlig samverkan om prissättning, om höjningar av bruttopriserna inom EES för lastbilar samt om tidpunkten för och övervältrande av kostnaderna för införandet av utsläppstekniker för tunga och medeltunga lastbilar som krävs enligt Euro 3–Euro 6-normerna (artikel 1 i det angripna beslutet). Kommissionen ålade Scania AB och Scania CV AB att, solidariskt med varandra, betala böter på 880 523 000 euro. Av detta belopp var Scania DE, solidariskt med Scania AB och Scania CV AB, skyldigt att betala 440 003 282 euro (artikel 2 i det angripna beslutet).

A. Det administrativa förfarande som föregick det angripna beslutet

- 3 Den 20 september 2010 ingav [*konfidentiellt*] en ansökan om immunitet mot böter i enlighet med punkt 14 i kommissionens tillkännagivande om immunitet mot böter och nedsättning av böter i kartellärenden (EUT C 298, 2006, s. 17) (nedan kallat tillkännagivandet om samarbete). Den 17 december 2010 beviljade kommissionen [*konfidentiellt*] villkorad immunitet mot böter.
- 4 Under perioden 18–21 januari 2011 genomförde kommissionen inspektioner i bland annat sökandenas lokaler.
- 5 Den 28 januari 2011 ansökte [*konfidentiellt*] om immunitet mot böter i enlighet med punkt 14 i tillkännagivandet om samarbete och, om detta inte skulle beviljas, nedsättning av böterna i enlighet med punkt 27 i nämnda meddelande. [*Konfidentiellt*] och [*konfidentiellt*] kom senare in med liknande ansökningar.

¹ Konfidentiella uppgifter har utelämnats.

- 6 Kommissionen skickade under sin utredning en rad begäranden om upplysningar bland annat till sökandena med stöd av artikel 18 i rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna [101 och 102 FEUF] (EGT L 1, 2003, s. 1).
- 7 Den 20 november 2014 inledde kommissionen ett förfarande med stöd av artikel 11.6 i förordning nr 1/2003 mot sökandena och de juridiska enheterna hos de företag som nämns i punkt 2 ovan. Kommissionen antog ett meddelande om invändningar som delgavs samtliga dessa enheter, inbegripet sökandena.
- 8 Efter det att meddelandet om invändningar hade delgivits mottagarna fick dessa tillgång till kommissionens handlingar i ärendet.
- 9 Under [*konfidentiellt*] tog mottagarna av meddelandet om invändningar informella kontakter med kommissionen och hemställde att den fortsatta handläggningen av ärendet skulle ske inom ramen för det förlikningsförfarande som föreskrivs i artikel 10a i kommissionens förordning (EG) nr 773/2004 av den 7 april 2004 om kommissionens förfaranden enligt artiklarna [101 och 102 FEUF] (EUT L 123, 2004, s. 18). Kommissionen beslutade att inleda ett förlikningsförfarande efter det att respektive mottagare av meddelandet om invändningar hade bekräftat sin vilja att delta i förlikningsdiskussioner.
- 10 Under perioden [*konfidentiellt*] fördes förlikningsdiskussioner mellan respektive mottagare av meddelandet om invändningar och kommissionen. Efter dessa diskussioner framställde vissa mottagare av meddelandet om invändningar formella ansökningar om förlikning enligt artikel 10a.2 i förordning nr 773/2004 (nedan kallade parterna i förlikningen). Sökandena framställde inte någon sådan ansökan.
- 11 Kommissionen antog den 19 juli 2016 med stöd av artikel 7 och artikel 23.2 i förordning nr 1/2003 beslut C(2016) 4673 final om ett förfarande enligt artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet (ärende AT.39824 – Lastbilar). Detta beslut var riktat till parterna i förlikningen (nedan kallat förlikningsbeslutet).
- 12 Eftersom sökandena hade beslutat att inte framställa någon formell ansökan om förlikning, fortsatte kommissionen utredningen mot dem enligt det normala förfarandet (ej förlikningsförfarande).
- 13 Efter att ha fått tillgång till handlingarna i ärendet lämnade sökandena den 23 september 2016 sitt skriftliga svar på meddelandet om invändningar.
- 14 Den 18 oktober 2016 deltog sökandena i ett hörande.
- 15 Den 7 april 2017 sände kommissionen, i enlighet med punkt 111 i sitt tillkännagivande om bästa praxis för förfaranden som rör artiklarna 101 och 102 [FEUF] (EUT C 308, 2011, s. 6), en faktaskrivelse till Scania AB. Den 23 juni 2017 skickade kommissionen faktaskrivelsen till Scania CV AB och Scania DE.
- 16 Den 12 maj 2017 inkom Scania AB till kommissionen med sina skriftliga synpunkter på den bevisning som bifogats faktaskrivelsen. Dessa synpunkter återspeglade även Scania CV AB:s och Scania DE:s inställning.
- 17 Den 27 september 2017 antog kommissionen det angripna beslutet.

B. Det angripna beslutet

1. *Strukturen på lastbilsmarknaden och prissättningsmekanismen inom lastbilsindustrin*

- 18 Kommissionen inledde det angripna beslutet med att i skälen 22–50 redogöra för strukturen på lastbilsmarknaden och prissättningsmekanismen inom lastbilsindustrin, inbegripet inom Scania.

a) *Strukturen på lastbilsmarknaden*

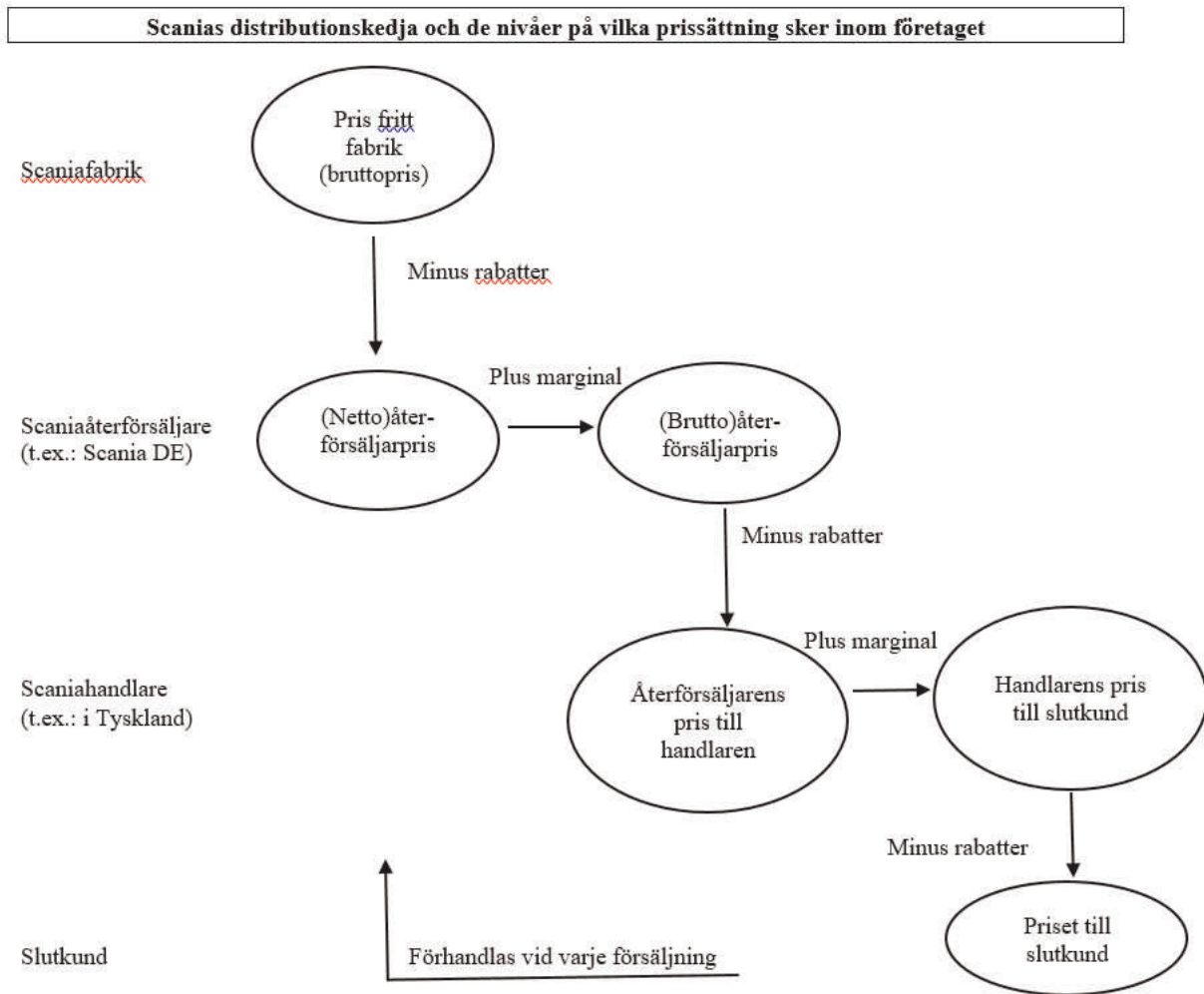
- 19 Vad beträffar lastbilsmarknadens struktur konstaterade kommissionen att denna marknad kännetecknas av en hög grad av insyn och koncentration, då parterna flera gånger om året har tillfälle att träffas och diskutera marknadsläget. Enligt kommissionen kunde parterna genom dessa utbyten skaffa sig en tydlig uppfattning om respektive företags konkurrenssituation (skälen 22 och 23 i det angripna beslutet).
- 20 Kommissionen påpekade även att parterna, inbegripet Scania, har dotterbolag på viktiga nationella marknader som fungerar som återförsäljare av deras produkter. Dessa nationella återförsäljare har sina egna nät av auktoriserade handlare (skäl 25 i det angripna beslutet). Kommissionen noterade att Scania säljer sina lastbilar genom nationella återförsäljare, vilka i samtliga EES-stater är helägda dotterbolag till Scania, utom i [*konfidentiellt*]. Scantias nationella återförsäljare säljer lastbilar som köps in från huvudkontoret till auktoriserade handlare som antingen är helägda dotterbolag eller oberoende företag. Kommissionen konstaterade att Scania i Tyskland har [*konfidentiellt*] auktoriserade handlare som är helägda dotterbolag (skäl 26 i det angripna beslutet).

b) *Prissättningsmekanismen inom lastbilsindustrin*

- 21 Kommissionen konstaterade att prissättningsmekanismen för samtliga parter omfattar samma steg där det första steget i allmänhet är huvudkontorets fastställande av en bruttoprislista. I ett andra steg bestäms internpriser för försäljningen från tillverkarnas huvudkontor till de nationella återförsäljarna av lastbilar till olika nationella marknader. De nationella återförsäljarna är oberoende företag eller helägda av huvudkontoret. I ett tredje steg bestäms enligt kommissionen de priser som de auktoriserade handlarna betalar de nationella återförsäljarna. I ett fjärde steg bestäms det nettokundpris som betalas av konsumenterna, vilket förhandlas av de auktoriserade handlarna eller av tillverkarna själva när de säljer direkt till auktoriserade handlare eller fordonparkskunder (*fleet customers*) (skäl 38 i det angripna beslutet).
- 22 Kommissionen konstaterade att även om det slutpris som konsumenterna betalar kan variera (till exempel till följd av tillämpningen av olika rabatter på olika nivåer i distributionskedjan), följer samtliga priser som gäller i respektive led av distributionskedjan antingen direkt (internpriser mellan huvudkontoret och återförsäljaren) eller indirekt (det pris som den auktoriserade handlaren betalar till återförsäljaren eller det pris som slutkunden betalar) av det ursprungliga bruttopriset. Enligt kommissionen utgör således de bruttoprislistor som fastställs av huvudkontoret en gemensam och grundläggande komponent i beräkningen av de priser som tillämpas i respektive led i nationella distributionskedjor i hela Europa (skäl 38 i det angripna beslutet). Kommissionen preciserade att samtliga parter, med undantag av [*konfidentiellt*], under perioden 2000–2006 fastställde bruttoprislistor med harmoniserade bruttopriser för hela EES (skäl 40 i det angripna beslutet).

c) Scantias prissättningsmekanism

- 23 I skälen 41–50 i det angripna beslutet beskrev kommissionen Scantias prissättningsmekanism och de aktörer som är inblandade i denna.
- 24 Enligt denna beskrivning fastställer Scantias huvudkontor prislistan för bruttopriset fritt fabrik (*Factory Gross Price List*, nedan kallad FGPL) för samtliga lastbilskomponenter som erbjuds (skäl 44 i det angripna beslutet). [*konfidentiellt*].
- 25 Scantias respektive nationella återförsäljare (exempelvis Scania DE) förhandlar – med utgångspunkt i den FGPL som återförsäljaren fått – ett ”nettoåterförsäljarpris” (det pris som återförsäljaren betalar huvudkontoret för respektive komponent) med Scantias huvudkontor. Återförsäljarens nettopris är angett i ett dokument benämnt RPU (Representantuppgift) i vilken skillnaden mellan FGPL och återförsäljarens nettopris beskrivs i form av rabatter. De rabatter som ges återförsäljaren bestäms [*konfidentiellt*] vid Scantias huvudkontor, men de diskuteras även i priskommittén. [*Konfidentiellt*] fattar det slutliga beslutet om nettopriset för Scantias återförsäljare (skäl 45 i det angripna beslutet).
- 26 Dessutom har den nationella återförsäljaren sina egen bruttoprislista (där detta pris utgörs av nettoåterförsäljarpriset plus marginal) för samtliga lastbilskomponenter som erbjuds. Denna prislista gäller för de auktoriserade handlarna inom återförsäljarens territorium (skäl 46 i det angripna beslutet).
- 27 Scaniahandlaren förhandlar ett ”nettohandlarpris” med återförsäljaren. Detta pris grundar sig på återförsäljarens bruttoprislista, minskat med den kraftiga rabatt som handlaren får (skäl 47 i det angripna beslutet).
- 28 [*konfidentiellt*].
- 29 De kunder som köper lastbilar av Scaniahandlare betalar ”kundpriset”. ”Kundpriset” utgörs av nettohandlarpriset plus handlarens marginal och kostnaderna för eventuella individuella anpassningar av lastbilen, minskat med de rabatter och kampanjerbjudanden som kunden ges (skäl 48 i det angripna beslutet). Kommissionen konstaterade att en ändring av priset i något led i distributionskedjan kommer att ha begränsad inverkan eller helt sakna betydelse för det slutliga pris som konsumenten betalar (skäl 48 i det angripna beslutet).
- 30 Kommissionen konstaterade att FGPL gäller globalt, medan nettoåterförsäljarpriset och återförsäljarens bruttoprislista gäller inom den region där återförsäljaren är verksam. På samma sätt är det pris som förhandlats av den auktoriserade handlaren tillämpligt i den region där handlaren är verksam (skäl 49 i det angripna beslutet).
- 31 Skäl 50 i det angripna beslutet innehåller ett diagram över de olika stegen i Scantias prissättningsmekanism, såsom den beskrivits ovan i punkterna 24–29 ovan. Detta diagram lades fram av sökandena under det administrativa förfarandet och ser ut på följande sätt.

d) Den inverkan som prishöjningar på Europeanivå har på priserna på nationell nivå

- 32 I skälen 51 och 52 i det angripna beslutet undersökte kommissionen den inverkan som prishöjningar på Europeanivå har på priserna på nationell nivå. Kommissionen påpekade att tillverkarnas nationella återförsäljare, såsom Scania DE, inte är oberoende vid fastställandet av bruttopriser och bruttoprislistor och att samtliga priser som tillämpas i varje led i distributionskedjan fram till och med slutkonsumenten följer av de Europabruttoprislistor som fastställts på huvudkontorsnivå (skäl 51 i det angripna beslutet).
- 33 Av detta följer enligt kommissionen att en prishöjning i den Europabruttoprislista som beslutats på huvudkontorsnivå bestämmer hur "nettoåterförsäljarpriset", det vill säga det pris som återförsäljaren betalar huvudkontoret för lastbilen, utvecklas. Enligt kommissionen påverkar följaktligen huvudkontorets höjning av de ovannämnda bruttopriserna även återförsäljarens bruttopris, det vill säga det pris som den auktoriserade handlaren betalar till återförsäljaren, även om priset till slutkonsumenten inte nödvändigtvis ändras i samma proportion eller inte ändras över huvud taget (skäl 52 i det angripna beslutet).

2. Otillbörliga och hemliga kontakter mellan Scania och parterna i förlikningen

- 34 I det angripna beslutet slog kommissionen fast att Scania hade deltagit i hemliga och otillbörliga möten och hade haft hemliga och otillbörliga kontakter med parterna i förlikningen i olika forum och på olika nivåer, vilka förändrats över tiden. De deltagande företagen, målsättningarna och produkterna förblev emellertid desamma (skäl 75 i det angripna beslutet).
- 35 Kommissionen fann att hemliga och otillbörliga kontakter hade ägt rum på tre nivåer.
- 36 Kommissionen fann att under överträdelsens första år diskuterade personer i företagsledningen för respektive part i kartellen sina prissättningsplaner och framtida höjningar av bruttopriserna, ibland även utvecklingen av nettokonsumtionspriserna, och vid vissa tillfällen kom de överens om höjningen av sina bruttopriser. I det angripna beslutet benämnde kommissionen hemliga och otillbörliga kontakter på denna nivå som kontakter på "företagsledningsnivå" (*top management*). Kommissionen tillade att i samband med mötena på företagsledningsnivå kom parterna i kartellen dessutom överens om tidsplanen för och övervältringen av kostnaderna för införande av lastbilsmodeller som uppfyllde Euro 3–Euro 5-normerna och vid vissa tillfällen kom parterna överens om att inte införa den aktuella tekniken före ett visst datum (skäl 75 i det angripna beslutet). Kommissionen slog fast att mötena på företagsledningsnivå hade ägt rum under perioden 1997–2004 (skäl 327 a i det angripna beslutet).
- 37 Under en begränsad tid och parallellt med mötena på företagsledningsnivå, höll personer på mellanchefsnivå vid huvudkontoren för parterna i kartellen diskussioner. Förutom utbyte av teknisk information, skedde vid dessa diskussioner utbyten av information om prissättning och höjningar av bruttopriserna. I det angripna beslutet hänvisade kommissionen till dessa hemliga och otillbörliga kontakter som "lägre huvudkontorsnivå" (*lower headquarters level*) (skäl 75 i det angripna beslutet). Kommissionen fann att mötena på lägre huvudkontorsnivå hade ägt rum under perioden 2000–2008 (skäl 327 a i det angripna beslutet).
- 38 Kommissionen fann att parterna i kartellen, efter införandet av euron och efter det att nästintill samtliga lastbilstillverkare infört Europabruttoprislistor, hade fortsatt att systematiskt samordna sina planer för framtida prissättning genom sina tyska dotterbolag. I det angripna beslutet hänvisade kommissionen till hemliga och otillbörliga kontakter på denna nivå som kontakter på "tysk nivå" (*German level meetings*). Kommissionen preciserade att på samma sätt som i samband med kontakterna under kartellens första år, diskuterade företrädare för de tyska dotterbolagen framtida höjningar av bruttopriserna samt tidsplanen för och övervältringen av kostnaderna för införande av utsläppstekniker för tunga och medeltunga lastbilar i enlighet med Euro 5- och Euro 6-standarderna. De utbytte även annan känslig affärsinformation (skäl 76 i det angripna beslutet). Kommissionen slog fast att mötena på tysk nivå hade ägt rum från och med år 2004 (skäl 327 a i det angripna beslutet).

3. Tillämpningen av artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet

a) Avtal och samordnade förfaranden

- 39 Kommissionen fann att den skriftliga bevisningen i ärendet visade att de ovannämnda kontakterna avsåg:
- De ändringar av bruttoprislistorna som deltagarna i kartellen planerade att genomföra och tidsplanen för genomförandet av ändringarna samt, vid vissa tillfällen, utbyte av information angående planerade ändringar av nettopriser eller kundrabatter (skäl 212 a i det angripna beslutet).
 - datum för införande av de utsläppstekniker för tunga och medeltunga lastbilar som krävs enligt Euro 3–Euro 6-normerna samt övervältringen av kostnaderna för införande av dessa tekniker (skäl 212 b i det angripna beslutet),
 - delning av annan konkurrenskänslig information, såsom mål för uppnådda marknadsandelar, aktuella nettopriser och rabatter, bruttoprislistor (även innan de trädde i kraft), lastbilskonfigururer, beställningar och lagernivåer (skäl 212 c i det angripna beslutet).
- 40 Kommissionen konstaterade att parterna hade haft flerpartskontakter på olika nivåer och att de ibland hade haft kontakter och möten som var gemensamma för olika nivåer. Enligt kommissionen hängde dessa kontakter samman genom innehåll och datum, såvitt det gjordes klara hänvisningar mellan dessa kontakter och den information som erhållits cirkulerades (skäl 213 i det angripna beslutet).
- 41 Kommissionen ansåg att detta handlande utgjorde en form av samordning och samarbete genom vilken parterna avsiktligt ersatte de risker som konkurrens medför med ett praktiskt samarbete. Enligt kommissionen tog det aktuella handlandet formen av ett avtal eller ett samordnat förfarande enligt vilket konkurrerande företag avstod från att på ett oberoende sätt bestämma den affärspolicy som de avsåg att följa på marknaden och i stället samordnade sitt handlande avseende prissättning genom direkta kontakter och vidtog ett samordnat, försenat införande av nya tekniker (skäl 214 i det angripna beslutet). Enligt kommissionen skapade det systematiska deltagandet i hemliga och otillbörliga kontakter en anda av ömsesidig förståelse av parternas prissättningspolicy (skäl 215 i det angripna beslutet).
- 42 Kommissionen konstaterade att Scania regelbundet hade deltagit i olika former av konkurrensbegränsande samverkan under hela den tid som överträdelsen pågick och drog slutsatsen att den överträdelse som Scania hade deltagit i hade formen av ett avtal och/eller ett samordnat förfarande i den mening som avses i artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet (skäl 229 i det angripna beslutet).

b) Begränsning av konkurrensen

- 43 Kommissionen konstaterade att det konkurrensbegränsande beteendet i förevarande fall hade till syfte att begränsa konkurrensen (skäl 236 i det angripna beslutet).

- 44 Enligt kommissionen var huvudinslagen i de avtal och samordnade förfaranden som utgjorde konkurrensbegränsningar följande: samordning av priser och höjningar av bruttopriser genom kontakter rörande prissättning, samordning av datum och merkostnader med anledning av introduktionen på marknaden av nya lastbilar som uppfyller utsläppskraven samt utbyte av konkurrenskänslig information (skäl 237 i det angripna beslutet).
- 45 Kommissionen slog fast att Scania hade deltagit i de hemliga och otillbörliga kontakter som beskrivits i punkt 39 ovan och att samtliga avtal och samordnade förfaranden som företaget hade deltagit i hade till syfte att begränsa konkurrensen, i den mening som avses i artikel 101 FEUF (skälen 238 och 239 i det angripna beslutet).

c) En enda fortlöpande överträdelse

- 46 Kommissionen ansåg att avtalen och/eller de samordnade förfarandena mellan Scania och parterna i förlikningen utgjorde en enda, fortlöpande överträdelse av artikel 101.1 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet under perioden 17 januari 1997–18 januari 2011. Överträdelsen bestod i hemlig och otillbörlig samverkan kring prissättning och höjningar av bruttopriserna inom EES för tunga och medeltunga lastbilar samt kring tidsplanen för och övervältringen av kostnaderna för införande av utsläppstekniker för tunga och medeltunga lastbilar i enlighet med Euro 3–Euro 6-normerna (skäl 315 i det angripna beslutet).
- 47 Kommissionen ansåg närmare bestämt att parterna genom sina konkurrensbegränsande kontakter hade genomfört en gemensam plan med ett enda konkurrensbegränsande syfte. Scania hade kännedom om eller borde ha haft kännedom om den generella omfattningen av och de grundläggande egenskaperna hos nätverket av hemliga och otillbörliga kontakter och hade genom sitt handlande avsikt att delta i kartellen (skäl 316 i det angripna beslutet).
- 48 Kommissionen konstaterade att överträdelsens konkurrensbegränsande syfte var att begränsa konkurrensen på marknaden för tunga och medeltunga lastbilar i EES. Detta syfte uppnåddes genom förfaranden som minskade nivån av strategisk osäkerhet mellan parterna beträffande framtida prissättning och höjningar av bruttopriserna samt beträffande tidsplanen för och övervältringen av kostnaderna för introduktionen av lastbilar som uppfyller miljökraven (skäl 317 i det angripna beslutet).

d) Överträdelsens geografiska räckvidd

- 49 Kommissionen ansåg att överträdelsens geografiska räckvidd omfattade EES-området i dess helhet under hela den tid som överträdelsen pågick (skäl 386 i det angripna beslutet).

4. Vilka beslutet riktar sig till

- 50 För det första riktade kommissionen det angripna beslutet till Scania CV AB och Scania DE, som den ansåg direkt ansvariga för överträdelsen under följande perioder:
- vad beträffar Scania CV AB, för perioden 17 januari 1997–27 februari 2009,
 - vad beträffar Scania DE, för perioden 20 januari 2004–18 januari 2011 (skäl 410 i det angripna beslutet).

- 51 För det andra fann kommissionen även att Scania AB, under perioden 17 januari 1997–18 januari 2011, direkt eller indirekt kontrollerade samtliga aktier i Scania CV AB, vilket i sin tur direkt eller indirekt kontrollerade samtliga aktier i Scania DE (skäl 411 i det angripna beslutet). I enlighet härmed angav kommissionen därför att den även riktade det angripna beslutet till följande enheter, vilka i egenskap av moderbolag, solidariskt med varandra, var ansvariga:
- Scania AB, som för det första, hölls ansvarigt för Scania CV AB:s handlande under perioden 17 januari 1997–27 februari 2009 och, som för det andra, hölls ansvarigt för Scania DE:s handlande under perioden 20 januari 2004–18 januari 2011.
 - Scania CV AB, i egenskap av ansvarig för Scania DE:s handlande under perioden 20 januari 2004–18 januari 2011 (skäl 412 i det angripna beslutet).
- 52 Kommissionen fann således att det angripna beslutet riktade sig till enheterna Scania AB, Scania CV AB och Scania DE (skäl 413 i det angripna beslutet).

5. Beräkning av böternas belopp

- 53 Kommissionen tillämpade i förevarande fall riktlinjerna för beräkning av böter som döms ut enligt artikel 23.2 a i förordning nr 1/2003 (EUT C 210, 2006, s. 2) (nedan kallade riktlinjerna för beräkning av böter).

a) Böternas grundbelopp

- 54 Försäljningsvärdet beräknades på grundval av sökandenas försäljning av tunga lastbilar inom EES (justerat för att beakta de förändringar som EES sammansättning genomgått) år 2010, vilket var det sista hela år som överträdelsen pågick (skälen 429–431 i det angripna beslutet). Kommissionen beräknade att detta försäljningsvärde uppgick till [*konfidentiellt*] euro.
- 55 Kommissionen ansåg, med beaktande av sökandenas höga försäljningsvärde, att målsättningarna att uppnå proportionalitet och avskräckande verkan, vilka ligger till grund för artikel 23.2 a i förordning nr 1/2003, kunde uppnås utan att sökandenas totala försäljningsvärde för tunga lastbilar år 2010 behövde tas i beaktande. Kommissionen beslutade därför, i enlighet med punkt 37 i riktlinjerna för beräkning av böter, att endast beakta en del av det totala försäljningsvärdet vid beräkningen av böterna, det vill säga ett belopp på [*konfidentiellt*] euro (skälen 432 och 433 i det angripna beslutet). Kommissionen underströk att den andel av försäljningsvärdet som den använt för Scania var densamma som den andel som hade använts i förlikningsbeslutet för parterna i förlikningen (skäl 432 *in fine* i det angripna beslutet).
- 56 Beträffande överträdelsens allvar fann kommissionen att en koefficient (det vill säga en procentandel av det fastställda försäljningsvärdet) på 17 procent skulle användas i förevarande fall. Kommissionen motiverade detta med, för det första, att avtal om samordning om priser till sin beskaffenhet ingår bland de allvarligaste överträdelserna av artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet, för det andra, att kartellen omfattade hela EES och, för det tredje, att den kombinerade marknadsandelen för de företag som var inblandade i kartellen uppgick till 90 procent (skälen 434–437 i det angripna beslutet).

- 57 För att beakta den tid som Scania deltagit i överträdelsen och således dess varaktighet multiplicerade kommissionen beloppet i punkt 56 ovan med 14, vilket motsvarar antalet år för Scantias deltagande (skälen 438 och 439 i det angripna beslutet).
- 58 Kommissionen höjde därefter, i enlighet med punkt 25 i riktlinjerna för beräkning av böter, grundbeloppet med ett tilläggsbelopp (grundavgift) som uppgick till 17 procent av det fastställda försäljningsvärdet (skälen 440 och 441 i det angripna beslutet).
- 59 Enligt dessa beräkningar uppgick böternas grundbelopp till 880 523 000 euro (skäl 442 i det angripna beslutet).

b) Slutligt bötesbelopp

- 60 Kommissionen ansåg att det i förevarande fall inte förelåg några försvårande eller förmildrande omständigheter som kunde ändra böternas grundbelopp (skäl 444 i det angripna beslutet). Kommissionen fann därför att det slutliga bötesbeloppet skulle uppgå till 880 523 000 euro och konstaterade att detta belopp inte översteg den högsta tillåtna gränsen på 10 procent av Scantias omsättning (skälen 445–447 i det angripna beslutet).

6. Artikeldelen i det angripna beslutet

- 61 Det angripna beslutets artikeldel har följande lydelse:

”Artikel 1

Följande juridiska enheter inom Scania har, under nedan angivna tidsperioder, åsidosatt artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet genom att samverka om prissättning och höjningar av bruttopriserna inom EES för tunga och medeltunga lastbilar samt om tidsplanen för och övervältringen av kostnaderna för införande av de utsläppstekniker för tunga och medeltunga lastbilar som krävs enligt Euro 3–6-normerna:

- a) Scania AB (publ) under perioden 17 januari 1997–18 januari 2011,
- b) Scania CV AB (publ) under perioden 17 januari 1997–18 januari 2011,
- c) Scania DE under perioden 20 januari 2004–18 januari 2011.

Artikel 2

Följande böter åläggs för den överträdelse som anges i artikel 1:

Scania AB (publ) och Scania CV AB (publ) ska solidariskt med varandra betala 880 523 000 euro. Av dessa böter är Scania DE solidariskt skyldigt att betala 440 003 282 euro.

...”

II. Förfarande och parternas yrkanden

- 62 Sökandena har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 11 december 2017.
- 63 Genom skrivelse av den 20 februari 2019 underrättade tribunalens kansli parterna om att den skriftliga delen av förfarandet hade avslutats.
- 64 Genom handling som inkom till tribunalens kansli den 11 mars 2019 framställde sökandena en begäran om muntlig förhandling. Kommissionen yttrade sig inte inom den föreskrivna fristen om huruvida en förhandling skulle hållas.
- 65 Med anledning av att sammansättningen av tribunalens avdelningar ändrades, förordnades referenten att tjänstgöra på tionde avdelningen, och målet tilldelades följaktligen, enligt artikel 27.5 i tribunalens rättegångsregler, denna avdelning.
- 66 På referentens förslag beslutade tribunalen (tionde avdelningen) att inleda den muntliga delen av förfarandet.
- 67 På förslag av tionde avdelningen beslutade tribunalen, med tillämpning av artikel 28 i rättegångsreglerna, att hänskjuta målet till en avdelning i utökad sammansättning.
- 68 Mot bakgrund av covid-19-hälsokrisen sköts den muntliga förhandling som var planerad den 2 april 2020 upp.
- 69 Eftersom en ledamot på tionde avdelningen i utökad sammansättning var förhindrad att tjänstgöra utsåg tribunalens ordförande tribunalens vice ordförande att komplettera tionde avdelningens utökade sammansättning och tjänstgöra som ordförande för den avdelningen.
- 70 Genom skrivelse av den 5 juni 2020 begärde sökandena, med stöd av artikel 66 i rättegångsreglerna, att vissa uppgifter i förhandlingsrapporten skulle utelämnas i förhållande till allmänheten. I skrivelse samma dag begärde kommissionen med hänvisning till samma rättsliga grund att vissa uppgifter i bland annat förhandlingsrapporten och domen skulle utelämnas i förhållande till allmänheten.
- 71 Genom skrivelse av den 5 juni 2020 begärde kommissionen, med stöd av artikel 109.2 i rättegångsreglerna, att förhandlingen skulle hållas inom stängda dörrar. Sökandena yttrade sig över denna begäran den 9 juni 2020.
- 72 Den 12 juni 2020 beslutade tribunalen att förhandlingen skulle hållas inom stängda dörrar.
- 73 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens frågor vid förhandlingen den 18 juni 2020.
- 74 Vid förhandlingen uppgav tribunalen för parterna att den ansåg det nödvändigt för målets avgörande att den undersökte vissa handlingar som nämndes i det angripna beslutet.

- 75 Efter det att kommissionen i en skrivelse av den 23 juni 2020 hade lämnat uppgifter om innehållet i och den rättsliga regleringen som gällde för de handlingar som avses i punkt 74 ovan, beslutade tribunalen den 14 juli 2020 om en åtgärd för bevisupptagning och en åtgärd för processledning, vilka innebar att kommissionen förelades att förete handlingarna. Kommissionen efterkom tribunalens föreläggande inom den föreskrivna fristen.
- 76 Den muntliga delen av förfarandet avslutades den 26 oktober 2020.
- 77 Sökandena har yrkat att tribunalen ska
- ogiltigförklara det angripna beslutet,
 - i andra hand, delvis ogiltigförklara det angripna beslutet och med stöd av artikel 261 FEUF och artikel 31 i förordning nr 1/2003 sätta ned de böter som sökandena ålagts,
 - i vart fall ersätta kommissionens bedömning av det bötesbelopp som sökandena ålagts med sin egen bedömning och med stöd av artikel 261 FEUF och artikel 31 i förordning nr 1/2003 sätta ned böterna, och
 - förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.
- 78 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska
- ogilla talan, och
 - förplikta klagandena att ersätta rättegångskostnaderna.

III. Rättslig bedömning

A. Utelämnandet av vissa uppgifter i förhållande allmänheten

- 79 I skrivelse av den 5 juni 2020 (se punkt 70 ovan) begärde kommissionen bland annat att de uppgifter som parterna i förlikningen hade begärt att institutionen skulle utelämna i den icke-konfidentiella versionen av det angripna beslutet skulle utelämnas i förhållande till allmänheten. Kommissionen underrättade tribunalen om att parterna i förlikningen hade vänt sig till förhørsombudet med stöd av artikel 8 i beslut 2011/695/EU av Europeiska kommissionens ordförande av den 13 oktober 2011 om förhørsombudets funktion och kompetensområde i vissa konkurrensförfaranden (EUT L 275, 2011, s. 29) och att förhørsombudet vid den tidpunkten ännu inte hade tagit ställning till de ovannämnda ansökningarna från parterna i förlikningen.
- 80 Vid tillämpningen av artikel 66 i rättegångsreglerna ska tribunalen göra en avvägning mellan principen att domstolsavgöranden ska vara offentliga och rätten till skydd för personuppgifter och rätten till skydd för affärshemligheter samt även beakta allmänhetens rätt i enlighet med principerna i artikel 15 FEUF att få tillgång till domstolsavgöranden (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 5 oktober 2020, Broughton/Eurojust, T-87/19, ej publicerad, EU:T:2020:464, punkt 49).

- 81 Tribunalen beslutade i samband med denna avvägning att i den offentliga versionen av domen anonymisera namnen på de fysiska personer som nämns och maskera andra juridiska personers firmor än sökandenas. Tribunalen beslutade även att maskera vissa uppgifter om bland annat Scantias prissättningsmekanism och om beräkningen av de böter som Scania hade ålagts, såvitt utelämnandet av dessa uppgifter inte påverkade förståelsen av den offentliga versionen av domen.
- 82 Tribunalen beslutade däremot att i den offentliga versionen av domen inte maskera de uppgifter som parterna i förlikningen hade begärt i sina ansökningar till kommissionen (se punkt 79 ovan). Vissa av dessa uppgifter kan nämligen utläsas ur innehållet i handlingar som offentliggjorts på webbplatsen för kommissionens generaldirektorat för konkurrens och är således offentligt tillgängliga. Andra uppgifter utgör enbart rättsliga kvalificeringar av parterna i förlikningens och Scantias handlande eller lämnar materiella preciseringar om detta handlande. Ett utelämnande av dessa uppgifter skulle påverka allmänhetens förståelse av tribunalens dom.
- 83 Den av kommissionen åberopade omständigheten att förhørsombudet ännu inte tagit ställning till de ansökningar som getts in av parterna i förlikningen påverkar inte tribunalens bedömning. Förhørsombudets bedömning avser nämligen upprättandet av den icke-konfidentiella versionen av det angripna beslutet, medan tribunalens bedömning enligt artikel 66 i rättegångsreglerna avser upprättandet av den icke-konfidentiella versionen av domen. Dessa två bedömningar har således olika ändamål och tribunalen ska följaktligen göra sin bedömning oberoende av hur ärendet handläggs hos förhørsombudet.

B. Prövning i sak

- 84 Sökandena har anfört nio grunder till stöd för sin talan.
- 85 Inom ramen för den första grunden har sökandena gjort gällande att rätten till försvar, principen om god förvaltnings sed och oskuldspresumtionen har åsidosatts, vilket bland annat följer av att förlikningsbeslutet antogs innan det angripna beslutet. Den andra grunden avser åsidosättande av artikel 48.2 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) samt artikel 27.1 och 27.2 i förordning nr 1/2003. Sökandena har i huvudsak kritiserat kommissionen för att de inte gavs tillgång till de svar på meddelandet om invändningar som lämnats av [konfidentiellt] och av [konfidentiellt] i deras helhet.
- 86 Såvitt avser den tredje, den fjärde, den femte, den sjätte och den sjunde grunden, vilka bland annat avser felaktig tillämpning av artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet, gäller dessa grunder kommissionens bedömning att det i förevarande fall förelåg en enda, fortlöpande överträdelse och att Scania skulle hållas ansvarigt för den.
- 87 Sökandena har som åttonde grund, vilken avser felaktig tillämpning av artikel 101 FEUF, artikel 53 i EES-avtalet och artikel 25 i förordning nr 1/2003, klandrat kommissionen för att ha ålagt dem böter för ett beteende som är preskriberat och, under alla omständigheter, underlåtit att beakta den omständigheten att beteendet inte var fortlöpande.
- 88 Den nionde grunden avser åsidosättande av proportionalitetsprincipen och likabehandlingsprincipen när det gäller bötesbeloppet. Sökandena har även, med stöd av denna grund, i andra hand yrkat att tribunalen ska sätta ned böterna med tillämpning av artikel 261 FEUF och artikel 31 i förordning nr 1/2003.

1. Den första grunden: Åsidosättande av rätten till försvar, principen om god förvaltningssed och oskuldspresumtionen

- 89 Till stöd för den första grunden har sökandena i huvudsak gjort gällande att förlikningsbeslutet och det angripna beslutet, vilka antogs på grundval av samma invändningar som framförts i det meddelande om invändningar som riktades såväl till förlikningsparterna som till sökandena, avser samma misstänkta kartell samt grundar sig på samma omständigheter och bevisning.
- 90 Utifrån detta antagande har sökandena för det första hävdade att det angripna beslutet antogs i strid med deras rätt till försvar enligt artikel 48.2 i stadgan samt artikel 27.1 och 27.2 i förordning nr 1/2003. I förlikningsbeslutet hade kommissionen nämligen gjort en rättslig kvalificering av de faktiska omständigheterna och bedömt att det beteende som Scania deltagit i utgjorde en överträdelse innan företaget hade fått möjlighet att utöva sin rätt till försvar på ett effektivt sätt.
- 91 Sökandena har för det andra gjort gällande att kommissionen har åsidosatt sin skyldighet att göra en sådan omsorgsfull och opartisk prövning som följer av principen om god förvaltningssed i artikel 41.1 i stadgan. Genom att anta förlikningsbeslutet före det angripna beslutet kunde kommissionen nämligen inte längre visa prov på opartiskhet och objektivt bedöma de bevis och argument som Scania anfört inom ramen för det förfarande som ledde fram till antagandet av det angripna beslutet.
- 92 Sökandena har tillagt att under dessa omständigheter kan det åsidosättande av artikel 41.1 i stadgan som således har begåtts inte ens avhjälpas om tribunalen genomför en fullständig prövning av den bevisning som kommissionen stöder sig på och som återfinns i handlingarna i målet.
- 93 För det tredje har sökandena hävdade att det angripna beslutet innebär ett åsidosättande av oskuldspresumtionen, vilken garanteras i artikel 48.1 i stadgan. De har närmare bestämt gjort gällande att förlikningsbeslutet innehåller en definition av kommissionens slutliga ståndpunkt vad gäller samma faktiska omständigheter som dem som anges i meddelandet om invändningar och den slutsatsen att dessa omständigheter, som Scania också deltog i, utgör en överträdelse. Detta uttalande går utöver att endast hänvisa till ett eventuellt ansvar för Scania och utgör således ett åsidosättande av den oskuldspresumtion som Scania borde åtnjuta, till dess att motsatsen bevisats av kommissionen.
- 94 Enligt sökandena innebär den omständigheten att ett åsidosättande av oskuldspresumtionen anses sakna betydelse så länge detta inte föranleder kommissionen att fatta ett ”felaktigt” beslut, det vill säga ett beslut i vilket överträdelsen fastställs i avsaknad av underbyggande bevisning, att denna presumtion i praktiken berövas sitt innehåll och syfte. Om sökandena kunde visa att beslutet var felaktigt skulle de nämligen inte behöva åberopa någon sådan kränkning av principen om ett rättssäkert förfarande.
- 95 Sökandena anser därmed att kommissionen, på grund av att förlikningsbeslutet antogs före det angripna beslutet, inte helt opartiskt kunde anta detta sistnämnda beslut vad beträffar Scania, utan att på ett irreparabelt sätt åsidosätta företagens rätt att yttra sig och presumtionen om dess oskuld.
- 96 Kommissionen har bestritt sökandenas argument och yrkat att talan inte ska bifallas såvitt avser den första grunden.

- 97 Tribunalen påpekar inledningsvis, såsom sökandena har bekräftat under förhandlingen som svar på en fråga från tribunalen, att sökandena inom ramen för den första grunden bestrider att kommissionen har tillämpat ett förfarande av ”hybridkaraktär”, vilket under de förhållanden som förelåg i förevarande fall enligt dem ledde till de påstådda åsidosättandena, det vill säga åsidosättande av principen om oskuldspresumtion, av skyldigheten att vara opartisk och Scantias, som hade dragit sig ur förlikningsförfarandet, rätt till försvar. Dessa åsidosättanden förvärras särskilt av den omständigheten att förlikningsbeslutet antogs före det angripna beslutet.
- 98 Det ska i detta hänseende erinras om att artikel 10a i förordning nr 773/2004, med rubriken ”Förlikningsförfarande i kartellärenden”, har följande lydelse:

”1. Efter det att kommissionen har inlett ett förfarande enligt artikel 11.6 i förordning ... nr 1/2003 får den fastställa en tidsfrist inom vilken parterna skriftligen får ange att de är beredda att inleda förlikningsdiskussioner i syfte att eventuellt ge in förlikningsinlagor. Kommissionen ska inte vara skyldig att beakta svar som inkommer efter det att tidsfristen har löpt ut.

...

2. Kommissionen får underrätta de parter som deltar i förlikningsdiskussioner om
- a) de invändningar den avser att framföra mot dem,
 - b) den bevisning som ligger till grund för invändningarna,
 - c) icke-konfidentiella versioner av alla angivna tillgängliga handlingar som finns förtecknade i akten vid den tidpunkten, om partens begäran är motiverad för att parten ska kunna bestämma sin inställning till en tidsperiod eller någon annan aspekt av kartellen,
 - d) högsta och lägsta nivå för de böter som kan komma att åläggas.

...

Om det görs framsteg i förlikningsdiskussionerna kan kommissionen fastställa en tidsfrist inom vilken parterna kan åta sig att följa förlikningsförfarandet genom att ge in förlikningsinlagor i vilka de återger resultaten av förlikningsdiskussionerna och medger sitt deltagande i en överträdelse av artikel [101 FEUF] och sitt ansvar för denna. ... Innan kommissionen fastställer en tidsfrist för att ge in förlikningsinlagorna ska de berörda parterna ha rätt att på begäran och i god tid få de uppgifter som anges i första stycket. Kommissionen ska inte vara skyldig att beakta förlikningsinlagor som inkommer efter det att tidsfristen har löpt ut. ...

3. Om det meddelande om invändningar som delges parterna beaktar innehållet i deras förlikningsinlagor, ska de berörda parternas skriftliga svar på meddelandet om invändningar, vilket ska ges in inom en av kommissionen fastställd tidsfrist, bekräfta att det meddelande om invändningar som riktats mot dem beaktar innehållet i deras förlikningsinlagor. Kommissionen får då gå vidare och fatta ett beslut enligt artikel 7 och artikel 23 i förordning ... nr 1/2003 efter samråd med den rådgivande kommittén för kartell- och monopolfrågor enligt artikel 14 i förordning ... nr 1/2003.

4. Kommissionen kan när som helst under förfarandet besluta att helt och hållet avbryta förlikningsdiskussionerna i ett visst ärende eller med en eller flera parter, om den anser att några effektivitetsvinster i förfarandet sannolikt inte kommer att uppnås.”
- 99 Det ska inledningsvis påpekas att denna bestämmelse inte utgör hinder för, eller utesluter, att kommissionen tillämpar ett förfarande av ”hybridkaraktär” vid tillämpningen av artikel 101 FEUF.
- 100 Tribunalen har för övrigt redan funnit att kommissionen har rätt att tillämpa ett sådant ”hybridförfarande” och tillämpa ett förlikningsförfarande i förhållande till de företag som har ingett en förlikningsinlaga, samtidigt som den tillämpar det förfarande som regleras av de allmänna bestämmelserna i förordning nr 773/2004, i stället för de bestämmelser som reglerar förlikningsförfarandet, i förhållande till de företag som inte har önskat inge sådana förlikningsinlagor (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 maj 2015, Timab Industries och CFPR/kommissionen, T-456/10, EU:T:2015:296, punkterna 70, 71 och 104, fastställd efter överklagande genom dom av den 12 januari 2017, Timab Industries och CFPR/kommissionen, C-411/15 P, EU:C:2017:11, punkterna 119 och 136).
- 101 Tribunalen har även godkänt att kommissionen har möjlighet att i ett första skede anta ett förlikningsbeslut med avseende på de parter som beslutat att ingå förlikning och därefter anta ett beslut genom det ordinarie förfarandet med avseende på de parter som valde att inte ingå förlikning, under förutsättning att kommissionen ser till att oskuldspresumtion iakttas, särskilt när det för antagandet av förlikningsbeslutet inte krävs att ansvaret av de parter som inte deltar i förlikningen fastställs (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 november 2017, Icap m.fl./kommissionen, T-180/15, EU:T:2017:795, punkterna 265–268, fastställd efter överklagande genom dom av den 10 juli 2019, kommissionen/Icap m.fl., C-39/18 P, EU:C:2019:584).
- 102 Såsom kommissionen har gjort gällande skulle det strida mot syftet med förlikningsförfarandet om detta försenades eller avbröts på grund av att ett av de berörda företagen, såsom i förevarande fall Scania, drog sig ur detta förfarande. Detta syfte anges i skäl 4 i kommissionens förordning (EG) nr 622/2008 av den 30 juni 2008 om ändring av förordning (EG) nr 773/2004 med avseende på förlikningsförfaranden i kartellärenden (EUT L 171, 2008, s. 3) och innebär att kartellärenden ska handläggas snabbare och mer effektivt för de företag som har valt att ingå förlikning. Tillgodoseendet av detta syfte får emellertid inte inverka menligt på de krav som följer av oskuldspresumtion och skyldigheten att förbli opartisk.
- 103 Omständigheterna i förevarande fall, vilka sökandena framhöll vid förhandlingen, nämligen att meddelandet om invändningar i dess helhet var riktat till samtliga parter och att dessa hade fått fullständig tillgång till handlingarna i utredningen, innebär inte, i motsats till vad sökandena har gjort gällande, att det är möjligt att dra slutsatsen att kommissionens tillämpning av ”hybridförfarandet” över tid har förhindrat att ett sådant syfte avseende snabbhet och effektivitet uppfylls. Detta syfte avses nämligen även genom andra förhållanden som är specifika för förlikningsförfarandet såsom ett tydligt och otvetydigt medgivande av parternas ansvar för en överträdelse, en bekräftelse av att parterna godtar att i begränsad utsträckning utöva sin rätt till försvar samt ett godtagande av den högsta och lägsta nivån för böterna (se kommissionens tillkännagivande om förlikningsförfaranden i samband med beslut enligt artikel 7 och artikel 23 i rådets förordning (EG) nr 1/2003 i kartellärenden (EUT C 167, 2008, s. 1), punkterna 20 och 21).
- 104 I motsats till vad sökandena har gjort gällande innebär ”hybridförfaranden” inom ramen för tillämpningen av artikel 101 FEUF, i vilka antagandet av förlikningsbeslutet och beslutet till följd av det ordinarie förfarandet sker vid olika tidpunkter, under alla omständigheter inte i sig ett

- åsidosättande av oskuldspresumtionen, rätten till försvar eller av skyldigheten att förbli opartisk och medför inte oundvikligen att dessa principer och rättigheter har åsidosatts, såsom framgår av ovan angiven rättspraxis i punkterna 100 och 101.
- 105 Härav följer att kommissionen har rätt att tillämpa ett sådant hybridförfarande genom att anta förlikningsbeslutet före det angripna beslutet, under förutsättning att det säkerställs att dessa principer och rättigheter iakttas fullt ut.
- 106 Det ska således prövas huruvida kommissionen, under omständigheterna i förevarande fall, iakttog oskuldspresumtionen och sin skyldighet att vara opartisk i förhållande till Scania samt detta företags rätt till försvar.
- 107 Sökandena har till stöd för sina invändningar i den första grunden i huvudsak anfört att förlikningsbeslutet och det angripna beslutet grundar sig på samma faktiska omständigheter och samma bevisning. De har i detta avseende hänvisat till omständigheter som rör förlikningsparternas beteende, såsom de beteenden som angetts i punkt 3 i förlikningsbeslutet, men som ”med nödvändighet innefattar Scania”, vilket innebär att de företag vars beteende hade kvalificerats rättsligt i förlikningsbeslutet inte var begränsades till de företag som beslutet riktade sig till, utan även omfattade Scania. Sökandena har även hävdade att oskuldspresumtionen har åsidosatts eftersom förlikningsbeslutet och det angripna beslutet antogs på grundval av samma invändningar som framförts i det meddelande om invändningar som riktades till såväl förlikningsparterna som till sökandena.
- 108 Vad gäller invändningen om åsidosättande av oskuldspresumtion, erinrar tribunalen om att nämnda princip är en allmän princip i unionsrätten, numera stadfäst i artikel 48.1 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, som är tillämplig i förfaranden om överträdelse av konkurrensregler som är tillämpliga på företag, vilka kan leda till böter eller viten (se dom av den 22 november 2012, E.ON Energie/kommissionen, C-89/11 P, EU:C:2012:738, punkterna 72 och 73 och där angiven rättspraxis).
- 109 Artikel 48 i stadgan motsvarar artikel 6.2 och 6.3 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen), vilket framgår av förklaringarna avseende denna bestämmelse i stadgan. Enligt artikel 52.3 i stadgan ska artikel 6.2 och 6.3 i Europakonventionen således beaktas vid tolkningen av artikel 48 i stadgan, såsom lägsta tillåtna skyddsnivå och inspiration hämtas från den rättspraxis som meddelats av Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna (nedan kallad Europadomstolen) gällande artikel 6.2 i Europakonventionen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 september 2019, AH m.fl. (Oskuldspresumtionen), C-377/18, EU:C:2019:670, punkterna 41 och 42). Artikel 52.3 i stadgan innebär nämligen en skyldighet att ge rättigheter i stadgan som motsvarar sådana rättigheter som garanteras av Europakonventionen samma innebörd och räckvidd som i den konventionen (se dom av den 18 juli 2013, Schindler Holding m.fl./kommissionen, C-501/11 P, EU:C:2013:522, punkt 32 och där angiven rättspraxis).
- 110 Det ska anmärkas att i Europadomstolens dom av den 27 september 2011 i målet A. Menarini Diagnostics S.R.L. mot Italien (CE:ECHR:2011:0927JUD004350908, §§ 39–44), som rörde en påföljd som beslutats av den italienska konkurrensmyndigheten på grund av konkurrensbegränsande verksamhet av det slag som har lagts sökandena till last, ansåg Europadomstolen att det höga bötesbeloppet gjorde påföljden så ingripande att den måste inordnas under straffrätten. Europadomstolen har emellertid även slagit fast att karaktären av ett

administrativt förfarande, såsom det förevarande i denna dom, i flera hänseenden kan skilja sig från karaktären av ett straffrättsligt förfarande i strikt bemärkelse. Även om dessa skillnader inte kan befria de avtalsslutande staterna från deras skyldighet att iaktta samtliga garantier som hör till den straffrättsliga delen av artikel 6 i Europakonventionen kan de påverka sättet för hur de tillämpas (Europadomstolen, 27 september 2011, A. Menarini Diagnostics S.R.L. mot Italien, CE:ECHR:2011:0927JUD004350908, § 62; se även, för ett liknande resonemang, Europadomstolen, 23 november 2006, Jussila mot Finland, CE:ECHR:2006:1123JUD007305301, § 43).

- 111 Principen om oskuldspresumtion innebär att var och en som har blivit anklagad för en lagöverträdelse ska betraktas som oskyldig till dess att hans eller hennes skuld lagligen fastställts. Denna princip utgör således hinder mot ett formellt fastställande av, och till och med mot en antydning om, att en anklagad person är skyldig till en bestämd överträdelse i ett beslut som avslutar förfarandet, när personen i fråga inte har kommit i åtnjutande av alla de garantier som normalt beviljas vid utövandet av rätten till försvar inom ramen för ett förfarande som handläggs på sedvanligt sätt och som mynnar ut i ett beslut om huruvida anklagelsen var välgrundad (se dom av den 10 november 2017, Icap m.fl./kommissionen, T-180/15, EU:T:2017:795, punkt 257 och där angiven rättspraxis, fastställd efter överklagande genom dom av den 10 juli 2019, kommissionen/Icap m.fl., C-39/18 P, EU:C:2019:584).
- 112 Europadomstolen har i detta avseende angett att även ett förhastat uttalande gällande den misstänktes skyldighet i en dom som meddelats gentemot andra misstänkta som åtalats separat, rent teoretiskt, skulle kunna innebära ett åsidosättande av oskuldspresumtionen (se Europadomstolen, 27 februari 2014, Karaman mot Tyskland, CE:ECHR:2014:0227JUD001710310, § 42 och där angiven rättspraxis).
- 113 Enligt Europadomstolen har oskuldspresumtionen åsidosatts om ett rättsligt avgörande eller ett offentligt uttalande rörande en tilltalad innehåller ett klart uttalande – trots att det inte finns någon fällande dom som vunnit laga kraft – om att vederbörande har begått det aktuella brottet. Europadomstolen har därvid betonat vikten av dels de rättsliga myndigheternas ordval och de särskilda förhållanden under vilka dessa har formulerats, dels beskaffenheten hos och bakgrunden till det aktuella förfarandet (se, för ett liknande resonemang, Europadomstolen, 27 februari 2014, Karaman mot Tyskland, CE:ECHR:2014:0227JUD001710310, § 63).
- 114 Europadomstolen har slagit fast att det i komplexa straffrättsliga förfaranden, där åtal väcks mot flera misstänkta som inte kan dömas tillsammans, kan hända att den nationella domstolen vid prövningen av de tilltalades ansvar ofrånkomligen måste nämna att andra personer varit inblandade vilka kan komma att bli föremål för separat prövning vid ett senare tillfälle. Europadomstolen har emellertid preciserat att även om det är så att gärningar där utomstående personer varit inblandade måste redovisas, så borde den aktuella domstolen undvika att lämna mer information än vad som erfordras för att pröva ansvarsfrågan för de tilltalade. Europadomstolen har även betonat att domskälen ska utformas på så sätt att det i skuldfrågan kan undvikas att övriga inblandade eventuellt döms i förväg, vilket skulle kunna äventyra en rättvis prövning av de gärningar de anklagas för inom ramen för ett separat straffrättsligt förfarande (se, för ett liknande resonemang, Europadomstolen, 27 februari 2014, Karaman mot Tyskland, CE:ECHR:2014:0227JUD001710310, §§ 64 och 65, och Europadomstolen, 23 februari 2016, Navalnyy och Ofitserov mot Ryssland, CE:ECHR:2016:0223JUD004663213, § 99).

- 115 Enligt Europadomstolens praxis kan oskuldspresumtionen undergrävas inte bara av en domare eller av en domstol, utan även av andra offentliga myndigheter (se Europadomstolen, 15 mars 2011, *Begu mot Rumänien*, CE:ECHR:2011:0315JUD002044802, § 126 och där angiven rättspraxis).
- 116 Det kan i förevarande fall påpekas, i likhet med vad kommissionen har gjort gällande, att inget av de avsnitt i förlikningsbeslutet som sökandena har åberopat innehåller någon hänvisning till eller anspelar på Scania, på ett sådant sätt att det skulle framgå att kommissionen, vid tidpunkten för antagandet av beslutet, redan hade en förutfattad mening gällande Scantias ansvar inom ramen för en överträdelse av artikel 101 FEUF.
- 117 Tribunalen erinrar härvid om att skäl 4 i förlikningsbeslutet har följande lydelse:
- ”Den 20 november 2014 inledde kommissionen ett förfarande enligt artikel 11.6 i förordning nr 1/2003 mot mottagarna av detta beslut och flera enheter från ett annat företag. Detta företag har inte ingett någon förlikningsinlaga med tillämpning av artikel 10a.2 i förordning nr 773/2004. Vid tidpunkten för detta [förlikningsbeslut] pågick det administrativa förfarande som inleddes mot detta företag enligt artikel 7 i förordning nr 1/2003. För att undanröja all tvetydighet innehåller detta [förlikningsbeslut] inte något uttalande avseende detta företag vad gäller någon överträdelse av Europeiska unionens konkurrensrätt.”
- 118 I skäl 4 i förlikningsbeslutet avsåg kommissionen således underförstått Scania - dels eftersom Scania var ett företag mot vilket det administrativa förfarande som grundade sig på artikel 7 i förordning nr 1/2003 pågick, dels eftersom förlikningsbeslutet inte innehöll några slutsatser gällande detta företag vad avser någon överträdelse av unionens konkurrensrätt. En sådan hänvisning ska på sin höjd anses vara ett uttryck för en misstanke om ansvar för Scania, vilken fortfarande måste fastställas, och som inte utgör ett åsidosättande av oskuldspresumtionen (se, för ett liknande resonemang och analogt, Europadomstolen, 27 februari 2014, *Karaman mot Tyskland*, CE:ECHR:2014:0227JUD001710310, § 63, och Europadomstolen, 31 oktober 2017, *Bauras mot Litauen*, CE:ECHR:2017:1031JUD005679513, § 51 och där angiven rättspraxis).
- 119 Även om själva existensen av en sådan uttrycklig hänvisning i förlikningsbeslutet till avsaknaden, i detta skede, av någon slutsats gällande Scantias ansvar enligt artikel 101 FEUF visar på kommissionens vilja att uppfylla sin skyldighet att iaktta oskuldspresumtionen, såsom denna har fastställts i Europadomstolens praxis (se, i detta avseende, Europadomstolen, 27 februari 2014, *Karaman mot Tyskland*, CE:ECHR:2014:0227JUD001710310, §§ 67, 69 och 70, och Europadomstolen, 31 oktober 2017, *Bauras mot Litauen*, CE:ECHR:2017:1031JUD005679513, § 54), nämligen att tydligt ange att Scania omfattades av ett separat pågående förfarande och att detta företags ansvar ännu inte hade fastställts rättsligen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 september 2019, *AH m.fl. (Oskuldspresumtion)*, C-377/18, EU:C:2019:670, punkt 45), är detta i sig inte tillräckligt för att utesluta ett åsidosättande av denna presumtion, vilket kommissionen i huvudsak medgav vid förhandlingen.
- 120 För att pröva huruvida oskuldspresumtionen har iakttagits ska motiveringen till förlikningsbeslutet i sin helhet bedömas mot bakgrund av de särskilda omständigheter under vilka beslutet antogs för att kontrollera att andra avsnitt i beslutet som skulle kunna förstås som ett uttalande som föregriper frågan om Scantias ansvar för en överträdelse av unionens konkurrensrätt, inte innebär att den uttryckliga hänvisningen till avsaknaden av någon slutsats om Scantias ansvar förlorar sin betydelse (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 september 2019, *AH m.fl. (Oskuldspresumtionen)*, C-377/18, EU:C:2019:670, § 46).

- 121 Sökandena har i detta avseende hänvisat till punkt 3 i förlikningsbeslutet, som rör beskrivningen av hur mottagarna av beslutet har agerat, särskilt vissa avsnitt där kommissionen beskrev de beteenden som "bland annat" mottagarna av beslutet hade deltagit i (skäl 47 och 60 i förlikningsbeslutet).
- 122 Kommissionen har vid förhandlingen hävdatt att dessa hänvisningar inte ska förstås så, att de underförstått avser Scania, även om de skulle läsas mot bakgrund av skäl 4 i förlikningsbeslutet. Sökandena har inte framfört några argument som vederlägger denna tolkning av skälen 47 och 60 i förlikningsbeslutet.
- 123 Även om det antas att kommissionen, genom att i förlikningsbeslutet hänvisa till beteendet hos "bland annat" mottagarna av beslutet, underförstått avsåg just Scania, gäller en sådan hänvisning i vart fall inte företagets ansvar för den aktuella överträdelsen i den mening som avses i ovan i punkt 111 angivna rättspraxis, utan på sin höjd Scantias deltagande i vissa beteenden som förlikningsparterna hålls ansvariga för. Hänvisningen utgör således inte ett "klart" uttalande, som gjorts i avsaknad av något rättsligt avgörande, enligt vilket Scania har begått någon överträdelse i den mening som avses i ovan i punkt 113 angiven rättspraxis.
- 124 I förlikningsbeslutet gjorde kommissionen nämligen, såsom den har gjort gällande, en rättslig kvalificering av de faktiska omständigheterna, såsom de omständigheter som mottagarna av beslutet hade erkänt utgjorde en överträdelse av artikel 101 FEUF, och formulerade, i punkt 4 i förlikningsbeslutet, slutsatser gällande ansvaret för denna överträdelse enbart med avseende på de företag som förlikningsbeslutet riktade sig till.
- 125 Sökandena har emellertid anfört att det förhållandet att kommissionens slutgiltiga bedömning anges i förlikningsbeslutet vad gäller samma omständigheter som de angivna i meddelandet om invändningar och den slutsatsen dras att dessa omständigheter, som Scania också deltog i, utgör en överträdelse, medför ett åsidosättande av presumtionen om Scantias oskuld. Detta uttalande är enligt sökandena mer än bara ett påstående om Scantias eventuella ansvar.
- 126 Det ska i detta hänseende erinras om att de omständigheter som anges i förlikningsbeslutet är desamma som dem som parterna i förlikningen erkände, såsom framgår av skäl 3 i detta beslut.
- 127 Enbart den omständigheten att de företag till vilka förlikningsbeslutet riktar sig har erkänt sitt deltagande i överträdelsen och därmed sin skuld, kan inte leda till ett underförstått erkännande av Scantias ansvar på grund av dess eventuella deltagande i dessa omständigheter, genom att med automatik rättsligt och materiellt förvandla de slutsatser som dragits beträffande förlikningsparterna till ett slags "dold dom" från kommissionen gentemot Scania (se, för ett liknande resonemang, dom av den 28 mars 2019, Pometon/kommissionen, T-433/16, EU:T:2019:201, punkt 68).
- 128 Det faktum att de företag som deltagit i förlikningsförfarandet har medgett sin skuld är en omständighet som kan påverka de omständigheter som hänför sig till deltagandet av ett "annat företag" som misstänks ha deltagit i samma kartell, i förevarande fall Scania (se, för ett liknande resonemang, dom av den 28 mars 2019, Pometon/kommissionen, T-433/16, EU:T:2019:201, punkt 92; se även, för ett liknande resonemang och analogt, Europadomstolen, 23 februari 2016, Navalnyy och Ofitserov mot Ryssland, CE:ECHR:2016:0223JUD004663213, punkt 103). Kommissionen ska följaktligen se till att de omständigheter som parterna i förlikningsförfarandet erkänner inte anses utredda i förhållande till en part som inte deltar i detta förfarande, såsom Scania, utan en fullständig och adekvat prövning under det ordinarie förfarandet med beaktande

av de argument och den bevisning som lagts fram av denna part (se, för ett liknande resonemang och analogt, Europadomstolen, 23 februari 2016, Navalnyy och Ofitserov mot Ryssland, CE:ECHR:2016:0223JUD004663213, punkterna 103–105, och Europadomstolen, 31 oktober 2017, Bauras mot Litauen, CE:ECHR:2017:1031JUD005679513, punkt 53).

- 129 Det ska i detta sammanhang erinras om att det berörda företaget och kommissionen inom ramen för det ordinarie administrativa förfarandet befinner sig i en så kallad tabula rasa-situation i förhållande till förlikningsförfarandet, där ansvaret ännu inte har fastställts. Vid antagandet av beslutet gentemot Scania efter genomförande av det ordinarie administrativa förfarandet var kommissionen således endast bunden av meddelandet om invändningar och den var, i enlighet med den kontradiktoriska principen, skyldig att beakta alla relevanta omständigheter, inklusive alla upplysningar och argument som Scania hade anfört i samband med utövandet av sin rätt att yttra sig, på så sätt att den var skyldig att ompröva handlingarna i ärendet i förhållande till dessa uppgifter (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 maj 2015, Timab Industries och CFPR/kommissionen, T-456/10, EU:T:2015:296, punkterna 90, 96 och 107, fastställd efter överklagande genom dom av den 12 januari 2017, Timab Industries och CFPR/kommissionen, C-411/15 P, EU:C:2017:11, punkterna 119 och 136).
- 130 En rättslig kvalificering av de faktiska omständigheterna som kommissionen har gjort med avseende på parterna i förlikningen innebär inte i sig med nödvändighet att samma rättsliga kvalificering av de faktiska omständigheterna nödvändigtvis gjordes av kommissionen med avseende på Scania till följd av det separata förfarande som avsåg detta företag, vilket kommissionen påpekade i skäl 366 i det angripna beslutet och bekräftade vid förhandlingen som svar på en fråga från tribunalen. Såsom framgår av rättspraxis finns det inget som hindrar kommissionen från att fastställa att ena parten i en överenskommelse eller ett samordnat förfarande ska hållas ansvarig enligt artikel 101 FEUF, medan den andra parten saknar ansvar (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 juli 2018, ABB/kommissionen, T-445/14, ej publicerad, EU:T:2018:449, punkterna 177–179 och där angiven rättspraxis).
- 131 När det gäller sökandenas påstående att åsidosättandet av oskuldspresumtionen följer av att förlikningsbeslutet och det angripna beslutet grundar sig på samma bevisning, har kommissionen medgett att det föreligger en viss överlappning mellan den bevisning som den har grundat sig på i de båda besluten.
- 132 En sådan överlappning mellan bevisningen innebär emellertid inte i sig att det kan antas att oskuldspresumtionen i förevarande fall har åsidosatts med avseende på sökandena. Enbart den omständigheten att samma bevisning har lagts till grund för de båda besluten innebär nämligen inget antagande vad gäller den slutsats som kommissionen kunde dra av detta med avseende på Scantias ansvar.
- 133 Även om oskuldspresumtionen utgör hinder mot ett formellt fastställande av, och till och med mot en antydning om, att sökandena är skyldiga till en bestämd överträdelse i förlikningsbeslutet, då de inte har kommit i åtnjutande av alla sedvanliga garantier vid utövandet av rätten till försvar i samband med antagandet av beslutet, utesluter inte denna presumtion, såsom kommissionen med rätta har gjort gällande, möjligheten att stödja sig på gemensam bevisning under förutsättning att sökandena har möjlighet att vid unionsdomstolarna bestrida de konstateranden som gjorts med stöd av denna bevisning, vilket är fallet inom förevarande förfarande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 oktober 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/kommissionen, T-474/04, EU:T:2007:306, punkterna 76 och 77).

- 134 Sökandena kan inte heller vinna framgång med sitt påstående att oskuldspresumtionen har åsidosatts eftersom förlikningsbeslutet och det angripna beslutet antogs på grundval av samma invändningar som framförts i det meddelande om invändningar som riktades såväl till förlikningsparterna som till sökandena.
- 135 Kommissionen har visserligen formulerat slutsatser gällande Scantias roll och ansvar vad avser den ifrågavarande överträdelsen i sitt meddelande om invändningar, vilka har riktats såväl till Scania som till de parter som slutligen deltog i förlikningsförfarandet. Förlikningsbeslutet grundar sig emellertid inte, i motsats till vad sökandena har gjort gällande, direkt på detta meddelande om invändningar, utan på förlikningsparternas och kommissionens gemensamma tolkning av invändningarna till följd av förlikningsdiskussionerna, i enlighet med artikel 10a.2 i förordning nr 773/2004 samt punkterna 16 och 17 i kommissionens meddelande om förlikningsförfaranden för att anta beslut enligt artiklarna 7 och 23 i förordning nr 1/2003 angående konkurrensbegränsande samverkan, vilket kommissionen har angett i skäl 367 i det angripna beslutet.
- 136 Det ska vidare påpekas att inget hindrade sökandena från att, under det förfarande som ledde fram till antagandet av det angripna beslutet och med iakttagande av deras rätt till försvar, bestrida de invändningar som riktats mot dem i meddelandet om invändningar.
- 137 Iakttagandet av rätten till försvar innebär att kommissionen är skyldig att innan den fattar beslut om böter lämna dem som berörs av beslutet tillfälle att på ett ändamålsenligt sätt få yttra sig över anmärkningarna mot dem, särskilt vad avser riktigheten och relevansen hos de fakta, omständigheter och handlingar som ligger till grund för kommissionens påstående om att överträdelse av artikel 101 FEUF har begåtts (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 februari 1979, Hoffmann-La Roche/kommissionen, 85/76, EU:C:1979:36, punkterna 9 och 11).
- 138 I ett förfarande som rör överträdelser av konkurrensreglerna utgör meddelandet om invändningar härvidlag den grundläggande processuella garantin (se dom av den 5 mars 2015, kommissionen m.fl./Versalis m.fl., C-93/13 P och C-123/13 P, EU:C:2015:150, punkt 95 och där angiven rättspraxis).
- 139 Av detta följer att sökandena, genom att göra gällande att kommissionen åsidosatte oskuldspresumtionen för Scania eftersom det angripna beslutet och förlikningsbeslutet grundade sig på samma omständigheter och bevisning samt på samma invändningar som framförts i meddelandet om invändningar såväl med avseende på parterna i transaktionen som gentemot Scania, har bortsett från sin rätt att, vid utövandet av rätten att yttra sig inom ramen för det ordinarie administrativa förfarandet, inge all bevisning för att bestrida de omständigheter och den bevisning som kommissionen avser lägga till grund för sitt beslut, vilka, i förekommande fall, hade beaktats av kommissionen vid antagandet av förlikningsbeslutet, samt från kommissionens skyldighet att ompröva ärendet med beaktande av dessa nya uppgifter.
- 140 I förevarande fall har sökandena inte bestritt att de haft möjlighet att utöva sin rätt till försvar på ett ändamålsenligt sätt under det ordinarie administrativa förfarandet såväl skriftligen som muntligen innan det angripna beslutet antogs och således att bestrida de omständigheter och den bevisning som kommissionen angett till stöd för invändningarna mot dem. Såsom framgår av bland annat skäl 379 i det angripna beslutet, och vilket inte har bestritts av sökandena, har de beretts tillfälle att framföra sina synpunkter på de uppgifter som kommissionen grundat sig på, bland annat vad gäller de uppgifter som tillfördes handlingarna i utredningen efter meddelandet om invändningar, såsom utdrag ur vissa av förlikningsparternas svar på meddelandet om

- invändningar eller ytterligare faktauppgifter som kommissionen hade identifierat under det ordinarie administrativa förfarandet och som bekräftade dess preliminära slutsatser i meddelandet om invändningar, vilka hade delgetts Scania genom faktaskrivelsen av den 7 april 2017.
- 141 Sökandena anser emellertid att de förgäves hade lagt fram sina argument och sin bevisning, eftersom kommissionen redan hade uttalat att Scantias beteende rättsligen skulle kvalificeras som en överträdelse av artikel 101 FEUF.
- 142 Sökandena har således gjort gällande att kommissionen, genom att i förlikningsbeslutet kvalificera omständigheterna som en överträdelse av artikel 101 FEUF, inte längre kunde ändra denna bedömning och objektivt granska Scantias bevisning och argument, eller vidta andra utredningsåtgärder som skulle kunna ifrågasätta eller underminera dessa bedömningar i förlikningsbeslutet. Förlikningsbeslutet påverkade således kommissionens utredningsstrategi och slutligen innehållet i den bevisning som kommissionen lade till grund för det angripna beslutet. Sökandena har i detta avseende åberopat vissa omständigheter avseende det förfarande som ledde fram till antagandet av det angripna beslutet, av vilka det skulle framgå att kommissionen brustit i opartiskhet.
- 143 Sökandena har således, inom ramen för den första grundens andra del, anfört att kommissionen i strid med artikel 41.1 i stadgan har åsidosatt sin skyldighet att göra en opartisk utredning.
- 144 Det följer av fast rättspraxis att kommissionen i ett administrativt förfarande angående konkurrensbegränsande samverkan är skyldig att iaktta rätten till god förvaltning, som har stadfäst i artikel 41 i stadgan om de grundläggande rättigheterna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 juli 2013, Ziegler/kommissionen, C-439/11 P, EU:C:2013:513, punkt 154 och där angiven rättspraxis).
- 145 Enligt ordalydelsen i artikel 41 i stadgan har var och en rätt att, bland annat, få sina angelägenheter behandlade opartiskt av unionens institutioner. Kravet på opartiskhet omfattar dels den subjektiva opartiskheten, det vill säga att ingen av institutionens medarbetare som handhar ärendet får ge uttryck för partiskhet eller personliga förutfattade meningar, dels den objektiva opartiskheten, det vill säga att institutionen ska erbjuda tillräckliga garantier för att i detta avseende utesluta varje form av legitima tvivel (se dom av den 11 juli 2013, Ziegler/kommissionen, C-439/11 P, EU:C:2013:513, punkt 155 och där angiven rättspraxis).
- 146 Bland de skyddsregler för administrativa förfaranden som finns i unionsrätten, vilka grundar sig på principen om god förvaltningssed, innefattas skyldigheten för den behöriga institutionen att omsorgsfullt och opartiskt pröva alla omständigheter som är relevanta i det enskilda fallet (se dom av den 27 september 2012, Shell Petroleum m.fl./kommissionen, T-343/06, EU:T:2012:478, punkt 170 och där angiven rättspraxis).
- 147 Tribunalen påpekar inledningsvis att ett åsidosättande av principen om opartiskhet under omständigheter liknande dem i förevarande fall, i motsats till vad kommissionen har gjort gällande, inte enbart ska bedömas som en eventuell följd av ett åsidosättande av oskuldspresumtionen vid antagandet av förlikningsbeslutet. Ett sådant åsidosättande kan nämligen även följa av att kommissionen på annat sätt har underlåtit att erbjuda tillräckliga garantier för att utesluta varje form av legitima tvivel, i den mening som avses i ovan i punkt 145 angiven rättspraxis, beträffande sin opartiskhet under genomförandet av det ordinarie förfarandet.

- 148 Inget av de argument som sökandena har framfört gör det emellertid möjligt att fastställa att kommissionen i förevarande fall inte erbjöd alla garantier för att utesluta varje form av legitima tvivel beträffande sin opartiskhet vid prövningen av ärendet vad gäller Scania, särskilt vid prövningen av de argument och den bevisning som Scania kunde lägga fram inom ramen för utövandet av sin rätt till försvar under det ordinarie administrativa förfarandet.
- 149 För det första ska det understrykas att kommissionen, vid prövningen av den bevisning som lagts fram under det ordinarie förfarandet av de parter som valt att inte ingå förlikning, inte på något sätt är bunden av de bedömningar av de faktiska omständigheterna och rättsliga kvalificeringar som den har gjort i förlikningsbeslutet med avseende på de parter som beslutat att ingå förlikning. Med tillämpning av oskuldspresumtionen och dess skyldighet att vara opartisk kan kommissionen komma fram till andra bedömningar av de faktiska omständigheterna eller rättsliga kvalificeringar än dem som gjorts i förlikningsbeslutet, om dess omprövning av den bevisning som den förfogar över, i enlighet med principen om "tabula rasa", motiverar detta.
- 150 För det andra kan sökandena inte vinna framgång med sitt argument att det finns anledning att betvivla kommissionens opartiskhet på grund av att kommissionsledamoten med ansvar för konkurrensfrågor under en presskonferens tillkännagav att förlikningsbeslutet skulle antas, varför kommissionen i det angripna beslutet inte längre kunde avvika från slutsatserna i förstnämnda beslut. I det ifrågavarande pressmeddelandet anges nämligen tydligt, i likhet med skäl 4 i förlikningsbeslutet (se ovan i punkt 117), att kommissionsledamoten inte drog några slutsatser gällande Scanias ansvar, i förhållande till vilket det ordinarie förfarandet fortfarande pågick. Kommissionsledamoten med ansvar för konkurrensfrågor upplyste i ovannämnda pressmeddelande enbart allmänheten om antagandet av förlikningsbeslutet med den diskretion och försiktighet som respekten för oskuldspresumtionen påkallar, vad gäller Scanias ansvar för den aktuella överträdelsen, och har således inte brutit i sin skyldighet att förhålla sig opartisk (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 12 december 2018, Servier m.fl./kommissionen, T-691/14, överklagad, EU:T:2018:922, punkterna 132 och 134).
- 151 För det tredje har sökandena inte visat hur den omständigheten att samma avdelningar vid kommissionen, bland annat generaldirektoratet för konkurrens, var inblandade i antagandet av såväl förlikningsbeslutet som det angripna beslutet i sig bevisar att ärendet inte har prövats opartiskt med avseende på sökandena. Den omständigheten att samma avdelningar är delaktiga i antagandet av båda besluten gör det visserligen svårare att säkerställa att prövningen av de faktiska omständigheterna och bevisningen i förhållande till ett företag efter antagandet av förlikningsbeslutet görs enligt den princip om tabula rasa som följer av rättspraxis (se ovan i punkt 129), vilket skulle kunna motivera, för att undanröja tvivlen i detta avseende, att ärendena anförtros olika arbetslag.
- 152 I förevarande fall har sökandena emellertid inte visat att en kommissionsledamot eller en av de avdelningar som var inblandade i antagandet av det angripna beslutet hade uttryckt ett ställningstagande eller en personlig förutfattad mening i förhållande till Scania, i synnerhet på grund av sitt deltagande i antagandet av förlikningsbeslutet, i strid med principen om subjektiv opartiskhet, vilket skulle kunna påverka en opartisk prövning av omständigheterna och bevisningen vad gäller Scania.

- 153 När det, för det fjärde, gäller sökandenas argument att kommissionen inte var beredd att vidta nya utredningsåtgärder, vilka hade kunnat föranleda kommissionen att ifrågasätta sin ståndpunkt i förlikningsbeslutet, erinrar tribunalen om att principen om fri bevisprövning gäller i unionsrätten (se dom av den 29 februari 2016, Schenker/kommissionen, T-265/12, EU:T:2016:111, punkt 40 och där angiven rättspraxis).
- 154 I likhet med vad kommissionen har gjort gällande framhåller tribunalen att kommissionen har ett utrymme för skönsässig bedömning när det gäller lämpligheten av att vidta utredningsåtgärder. I motsats till vad sökandena har anfört kan ett uttryck för kommissionens partiskhet i förhållande till sökandena inte på ett abstrakt sätt härledas från att det fanns ett sådant utrymme för skönsässig bedömning vad gäller det sätt på vilket utredningen genomfördes. Tvärtom förklaras underlåtenheten att vidta andra utredningsåtgärder framför allt av att kommissionen utövat sitt utrymme för skönsässig bedömning när det gäller lämpligheten av att vidta sådana åtgärder. Det ankom således på sökandena att anföra argument enligt vilka det konkret framgick att avsaknaden av ytterligare utredningsåtgärder endast kunde förklaras av kommissionens partiskhet och inte av dess legitima utövande av sitt utrymme för skönsässig bedömning vid genomförandet av utredningen.
- 155 Sökandena har i detta avseende gjort gällande att kommissionen, i sin bedömning av det påstådda beteendets beskaffenhet samt (tidsmässiga) omfattning och (geografiska) utbredning, till exempel i skälen 144 och 339 i det angripna beslutet, bland annat grundade sig på en bedömning av de faktiska omständigheterna som Scania förkastade och bestred på ett utförligt sätt. Det finns inget i handlingarna i målet som tyder på att kommissionen fortsatte utredningen för att kontrollera Scantias slutsatser, till exempel genom att vända sig till Scania med en begäran om upplysningar för att få bevis på företagets påpekanden eller bestridanden, eller genom att rikta en sådan begäran till andra parter. Kommissionen skulle således ha gjort sig skyldig till en "avsiktlig underlåtenhet".
- 156 Sådana argument som framförts av sökandena visar emellertid på sin höjd att kommissionen inte har följt de slutsatser och tolkningar som Scania har förespråkat, bland annat genom att bedöma att de saknade trovärdighet (se, bland annat, skäl 301 i det angripna beslutet) och flyter ihop med frågan huruvida de materiella konstateranden som gjordes i det angripna beslutet vederbörligen stöds av den bevisning som kommissionen hade lagt fram och huruvida den gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning i sin bedömning, vilket omfattas av prövningen huruvida kommissionens bedömning är välgrundad (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 december 2018, Servier m.fl./kommissionen, T-691/14, överklagad, EU:T:2018:922, punkt 137 och där angiven rättspraxis). Sådana påståenden kan inte visa att kommissionen var partisk när den, inom ramen för sitt utrymme för skönsässig bedömning, beslutade att inte fullfölja utredningen och, i synnerhet, att inte begära att sökandena skulle inkomma med ytterligare bevisning till stöd för deras egna påståenden.
- 157 Sökandena har för det femte gjort gällande att kommissionen inte agerade självständigt, eftersom den, när det gäller de förmodade samordnade förfarandena, är den myndighet som samtidigt ansvarar för utredningen, lagföringen och beslutsfattandet.
- 158 Av rättspraxis framgår att det faktum att kommissionen både är ansvarig för utredning av och åläggande av påföljder för överträdelser av artikel 101 FEUF inte i sig står i strid med artikel 6 i Europakonventionen, såsom denna har tolkats av Europadomstolen, eller utgör ett åsidosättande av principen om opartiskhet, eftersom kommissionens beslut kan bli föremål för unionsdomstolarnas prövning, vilken erbjuder de garantier som följer av artikel 6 i

Europakonventionen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 juli 2013, Schindler Holding m.fl./kommissionen, C-501/11 P, EU:C:2013:522, punkterna 33–38 och där angiven rättspraxis, samt av den 27 juni 2012, Bolloré/kommissionen, T-372/10, EU:T:2012:325, punkterna 65–67).

- 159 När det gäller invändningen avseende åsidosättande av rätten till försvar, ska det påpekas att sökandena inte har anklagat kommissionen för att, under det administrativa förfarandet som ledde fram till antagandet av det angripna beslutet, inte ha iakttagit samtliga processuella garantier förbundna med det effektiva utövandet av deras rätt till försvar, vilka föreskrivs bland annat i de allmänna bestämmelserna i förordning nr 773/2004 (se ovan i punkt 140), utan åberopar ett åsidosättande av deras rätt till försvar enbart vad avser den omständigheten att kommissionen i förlikningsbeslutet gjorde en rättslig kvalificering av de faktiska omständigheterna kring förlikningsparternas beteende men vilka nödvändigtvis inbegrep Scania, utan att detta företag hade fått möjlighet att utöva sin rätt till försvar.
- 160 Det är en grundläggande princip i unionsrätten att rätten till försvar iakttas i varje förfarande som kan leda till sanktionsåtgärder, särskilt böter eller viten. Denna princip har betonats vid upprepade tillfällen i domstolens rättspraxis och stadfästs i artikel 48.2 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (se dom av den 14 september 2010, Akzo Nobel Chemicals och Akros Chemicals/kommissionen m.fl., C-550/07 P, EU:C:2010:512, punkt 92 och där angiven rättspraxis). Denna princip ska iakttas även i förfaranden av administrativ karaktär (se dom av den 9 juli 2009, Archer Daniels Midland/kommissionen, C-511/06 P, EU:C:2009:433, punkt 84 och där angiven rättspraxis, samt dom av den 5 mars 2015, kommissionen m.fl./Versalis m.fl., C-93/13 P och C-123/13 P, EU:C:2015:150, punkt 94 och där angiven rättspraxis).
- 161 Den kontradiktoriska principen utgör en del av rätten till försvar. Principen är tillämplig på alla förfaranden som kan utmynna i ett beslut från en unionsinstitution, som på ett märkbart sätt påverkar en persons intressen (se dom av den 2 december 2009, kommissionen/Irland m.fl., C-89/08 P, EU:C:2009:742, punkterna 50 och 51 samt där angiven rättspraxis).
- 162 Såvitt sökandena har gjort gällande att förlikningsbeslutet antogs utan att de hade fått tillfälle att yttra sig, ska det påpekas, såsom framgår av prövningen av invändningen om åsidosättande av oskuldspresumtionen, att förlikningsbeslutet inte på ett märkbart sätt påverkade sökandenas intressen i den mening som avses i den rättspraxis som det erinrats om i punkt 161 ovan. I motsats till vad sökandena har gjort gällande gjorde kommissionen nämligen inte någon rättslig kvalificering i förlikningsbeslutet av de faktiska omständigheterna i förhållande till Scania och har inte på något sätt föregripit bedömningen av Scantias ansvar vad avser den ifrågavarande överträdelsen. Den omständigheten att Scania inte hördes inom ramen för det förfarande som ledde fram till förlikningsbeslutet kränker följaktligen inte Scantias rätt till försvar.
- 163 Vad slutligen gäller sökandenas argument enligt vilket det föreligger ett ”uppenbart samband” mellan förlikningsbeslutet och det angripna beslutet till följd av att kommissionen samrådde med förlikningsparterna vid utarbetandet av den icke-konfidentiella versionen av det angripna beslutet inför dess offentliggörande, kan detta inte heller vinna framgång. Sökandena har nämligen för det första inte förklarat på vilket sätt ett sådant ”uppenbart samband” skulle kunna utgöra stöd för de påståenden som de framfört inom ramen för den första grunden. För det andra har kommissionen, under alla omständigheter och såsom den har gjort gällande, tillämpat den rättspraxis som följer av domen av den 12 oktober 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/kommissionen (T-474/04, EU:T:2007:306), genom att ge förlikningsparterna möjlighet att åberopa konfidentialiteten av vissa uppgifter rörande dem med hänsyn till att de, utan att det angripna beslutet var riktat till dem, ändå nämndes där.

164 Sökandena kan inte heller med framgång göra gällande att ett tekniskt fel på kommissionens webbplats, vilket medförde att länken i rubriken till det angripna beslutet ledde till förlikningsbeslutet, innebär att det finns ett samband mellan de båda besluten, på ett sätt som skulle göra det möjligt att dra slutsatser om Scantias ansvar enligt artikel 101 FEUF.

165 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den första grunden.

2. Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 48.2 i stadgan och av artikel 27.1 och 27.2 i förordning nr 1/2003

166 Sökandena har i huvudsak gjort gällande att kommissionen åsidosatte deras rätt till försvar, i strid med artikel 48.2 i stadgan och artikel 27.1 och 27.2 i förordning nr 1/2003, genom att neka dem fullständig tillgång till [konfidentiellt]s och [konfidentiellt]s svar på meddelandet om invändningar, trots att det enligt sökandena är troligt att dessa svar innehåller uppgifter till andra parter fördel, däribland Scania, utöver dem som återfinns i utdragen ur dessa svar som förhørsombudet har gett sökandena tillgång till.

167 Enligt sökandena använde [konfidentiellt] och [konfidentiellt] nämligen sina svar på meddelandet om invändningar för att bestrida kommissionens påståenden i förhållande till dem, vilket framgår av de utdrag som Scania tillåtits undersöka. Sökandena anser att den omständigheten att kommissionen delvis har ändrat uppfattning i frågan huruvida svaren från [konfidentiellt] och [konfidentiellt] var till nackdel eller till fördel för sökandena ger upphov till tvivel om huruvida beslutet att inte ge dem fullständig tillgång till dessa svar var välgrundat.

168 Kommissionen har, med stöd av rättspraxis, tillbakavisat sökandenas argument eftersom de inte visar att beslutet att inte ge Scania fullständig tillgång till [konfidentiellt]s och [konfidentiellt]s svar på meddelandet om invändningar som inte ingår i handlingarna i utredningen skadade det ändamålsenliga utövandet av sökandenas rätt till försvar och, i synnerhet, deras rätt att ta del av handlingar som kan innehålla bevisning till deras fördel.

169 Såsom framgår av den rättspraxis som det erinrats om i punkt 160 ovan utgör iakttagandet av rätten till försvar i alla förfaranden som kan leda till sanktionsåtgärder, särskilt böter eller viten, en grundläggande princip i unionsrätten som har stadfästs i artikel 48.2 i stadgan. Denna princip ska iaktas fullt ut även när det rör sig om ett förfarande av administrativ karaktär.

170 Enligt artikel 27.2 i förordning nr 1/2003 ska "[b]erörda parter rätt till försvar ... iaktas fullt ut under förfarandet" och "[d]e skall ha rätt att få tillgång till kommissionens handlingar i ärendet, med förbehåll för företagens berättigade intresse av att deras affärshemligheter skyddas".

171 Det ska noteras att enligt fast rättspraxis förutsätter iakttagandet av rätten till försvar att den berörda personen har getts tillfälle att under det administrativa förfarandet på ett ändamålsenligt sätt framföra sina synpunkter på huruvida de påstådda omständigheterna och förhållandena verkligen föreligger och är relevanta och på de handlingar som enligt kommissionen styrker dess påstående om att fördraget har överträtts (se dom av den 7 januari 2004, Aalborg Portland m.fl./kommissionen, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P och C-219/00 P, EU:C:2004:6, punkt 66 och där angiven rättspraxis).

172 Rätten att få ta del av handlingarna i ärendet följer av principen om iakttagande av rätten till försvar, och den innebär att kommissionen måste ge ett företag som berörs möjlighet att undersöka samtliga handlingar som ingår i utredningen och som kan vara relevanta för företagets

försvar. Dessa omfattar såväl handlingar som är till företagets fördel som handlingar som är till dess nackdel, med förbehåll för andra företags affärshemligheter, kommissionens interna handlingar och andra konfidentiella uppgifter (dom av den 7 januari 2004, Aalborg Portland m.fl./kommissionen, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P och C-219/00 P, EU:C:2004:6, punkt 68).

- 173 Det ska härvidlag erinras om att det är först när den kontradiktoriska fasen inleds som det berörda företaget, genom meddelandet om invändningar, informeras om alla väsentliga omständigheter som kommissionen grundar sig på under detta skede i förfarandet och att företaget har rätt att ta del av handlingarna i utredningen för att på ett ändamålsenligt sätt kunna utöva sin rätt till försvar. Andra parter svar på meddelandet om invändningar ingår således i regel inte bland de handlingar i utredningen som parterna kan få tillgång till (dom av den 14 maj 2020, NKT Verwaltung och NKT/kommissionen, C-607/18 P, ej publicerad, EU:C:2020:385, punkt 263, och dom av den 30 september 2009, Hoechst/kommissionen, T-161/05, EU:T:2009:366, punkt 163).
- 174 Om kommissionen emellertid avser att använda ett avsnitt i ett svar på ett meddelande om invändningar, eller en handling som har bifogats ett sådant svar, för att styrka en överträdelse i ett förfarande om tillämpning av artikel 101 FEUF, måste de övriga företag som berörs av detta förfarande emellertid ges tillfälle att yttra sig över denna bevisning. Under dessa omständigheter utgör ifrågasvarande avsnitt i ett svar på meddelandet om invändningar, eller den handling som bifogats svaret, nämligen bevisning till nackdel för de olika företag som påstås ha deltagit i överträdelsen (dom av den 14 maj 2020, NKT Verwaltung och NKT/kommissionen, C-607/18 P, ej publicerad, EU:C:2020:385, punkt 264; se även dom av den 30 september 2009, Hoechst/kommissionen, T-161/05, EU:T:2009:366, punkt 164 och där angiven rättspraxis).
- 175 På motsvarande sätt gäller att om ett avsnitt i ett svar på ett meddelande om invändningar eller en handling som har bifogats ett sådant svar kan vara relevant för ett företags försvar genom att avsnittet eller handlingen ger det företaget möjlighet att åberopa bevisning som inte stämmer överens med de slutsatser som kommissionen har dragit vid den tidpunkten, utgör avsnittet eller handlingen bevisning som kan vara till fördel för det berörda företaget. Då måste det företaget ges möjlighet att undersöka och yttra sig om avsnittet eller handlingen i fråga (dom av den 12 juli 2011, Mitsubishi Electric/kommissionen, T-133/07, EU:T:2011:345, punkt 43).
- 176 Enbart den omständigheten att andra företag har anfört samma argument som det berörda företaget, varvid de kan ha lagt större resurser på sitt försvar, räcker emellertid inte för att dessa argument ska anses utgöra bevisning som är till fördel för det berörda företaget (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 september 2006, Jungbunzlauer/kommissionen, T-43/02, EU:T:2006:270, punkterna 353 och 355).
- 177 Vad gäller följderna av att dessa regler för tillgång till handlingar i ärendet åsidosätts, måste företaget – då en handling som är till det berörda företagets fördel inte har lämnats ut – visa att det faktum att handlingen i fråga inte lämnats ut har kunnat inverka på ärendets handläggning och innehållet i kommissionens beslut på ett sätt som är negativt för företaget. Det räcker att företaget visar att det hade kunnat använda den för företaget fördelaktiga handlingen till sitt försvar, i den bemärkelsen att om företaget hade kunnat använda den under det administrativa förfarandet, skulle det ha kunnat åberopa omständigheter som vederlade de slutsatser som kommissionen kommit fram i detta skede, och därför skulle ha kunnat påverka kommissionens bedömning i beslutet, åtminstone när det gäller hur allvarligt det beteende varit som företaget

anklagats för och hur länge det pågått, och följaktligen nivån på böterna (dom av den 7 januari 2004, Aalborg Portland m.fl./kommissionen, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P och C-219/00 P, EU:C:2004:6, punkterna 74 och 75).

- 178 Möjligheten att en handling som inte lämnats ut skulle ha kunnat inverka på ärendets handläggning och på innehållet i kommissionens beslut kan inte fastställas förrän efter en preliminär bedömning av bevisningen som ger vid handen att de icke utlämnade handlingarna hade kunnat få en betydelse, i fråga om dessa bevis, som det inte bör bortses ifrån (dom av den 7 januari 2004, Aalborg Portland m.fl./kommissionen, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P och C-219/00 P, EU:C:2004:6, punkt 76).
- 179 Det ankommer emellertid på sökanden att påvisa en omständighet som bekräftar att de icke utlämnade handlingarna skulle ha varit till nytta för företagets försvar (se dom av den 14 mars 2013, Fresh Del Monte Produce/kommissionen, T-587/08, EU:T:2013:129, punkt 690 och där angiven rättspraxis; se även, för ett liknande resonemang, dom av den 14 maj 2020, NKT Verwaltung och NKT/kommissionen, C-607/18 P, ej publicerad, EU:C:2020:385, punkt 265 och där angiven rättspraxis). Sökanden måste i synnerhet visa på uppgifter som eventuellt kan vara till deras fördel eller åberopa en omständighet som bekräftar att dessa uppgifter föreligger och att de är relevanta i ärendet (se dom av den 16 juni 2011, Heineken Nederland och Heineken/kommissionen, T-240/07, EU:T:2011:284, punkt 257 och där angiven rättspraxis).
- 180 Tribunalen ska mot bakgrund av dessa principer pröva huruvida kommissionens beslut att inte bevilja fullständig tillgång till [*konfidentiellt*]'s och [*konfidentiellt*]'s svar på meddelandet om invändningar i förevarande fall, såsom sökandena har gjort gällande, kunde utgöra ett åsidosättande av sökandenas rätt till försvar eftersom de inte fick adekvat tillgång till bevisning som eventuellt hade kunnat vara till deras fördel.
- 181 Tribunalen konstaterar, i likhet med kommissionen, att det finns en skillnad i tillgången till kommissionens handlingar avseende konkurrensbegränsande samverkan beroende på vid vilken tidpunkt en handling lades till utredningen, vilket även framgår av punkt 27 i kommissionens tillkännagivande om reglerna för tillgång till kommissionens handlingar i ärenden enligt artiklarna [101] och [102 FEUF], artiklarna 53, 54 och 57 i EES-avtalet och rådets förordning (EG) nr 139/2004 (EUT C 325, 2005, s. 7). Medan de berörda parterna, för att på ett ändamålsenligt sätt kunna utöva sin rätt till försvar, har rätt att ta del av handlingarna i utredningen såsom de föreligger vid den tidpunkt då meddelandet om invändningar sänds ut, för att på ett ändamålsenligt sätt kunna bemöta de invändningar som kommissionen framfört i detta skede, är tillgången till de uppgifter som sedan läggs till handlingarna, bland annat till svaren på meddelandet om invändningar från de övriga parterna i den konkurrensbegränsande samverkan, varken automatisk eller obegränsad (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 maj 2020, NKT Verwaltung och NKT/kommissionen, C-607/18 P, ej publicerad, EU:C:2020:385, punkt 265).
- 182 I förevarande fall ska det erinras om att förhørsombudet beviljade sökandena tillgång till vissa avsnitt i [*konfidentiellt*]'s och [*konfidentiellt*]'s svar på meddelandet om invändningar, eftersom förhørsombudet bedömde att de kunde innehålla uppgifter till sökandenas fördel rörande Scania med hänsyn till att de härrörde från ett företag som hade ansökt om förmånlig behandling och till vilket kommissionen hade skickat en begäran om upplysningar, varmed de kunde innehålla ändringar eller återtaganden av de uttalanden som kommissionen hade stött sig på.

- 183 Sökandena har emellertid gjort gällande att ”det är troligt” att [konfidentiellt]s och [konfidentiellt]s svar på meddelandet om invändningar innehåller ytterligare uppgifter till sökandenas fördel som de på ett ändamålsenligt sätt skulle ha kunnat åberopa inom ramen för utövandet av deras rätt till försvar.
- 184 Tribunalen konstaterar emellertid, i likhet med vad kommissionen har gjort gällande, att sökandena är mycket vaga om vilka uppgifter i [konfidentiellt]s och [konfidentiellt]s svar på meddelandet om invändningar som skulle kunna vara till deras fördel och som inte lämnats ut till sökandena efter förhørsombudets beslut. Sökandena har således inte presenterat några omständigheter till stöd för att sådana uppgifter föreligger och därmed inte heller till stöd för att de kan vara till nytta för deras försvar i den mening som avses i den rättspraxis som anges ovan i punkt 179.
- 185 Sökandena har nämligen inte preciserat vilka av kommissionens bedömningar i det angripna beslutet som skulle ha kunnat påverkas om de hade beviljats fullständig tillgång till [konfidentiellt]s och [konfidentiellt]s svar på meddelandet om invändningar. Sökandena har i synnerhet inte angett någon slutsats avseende specifikt Scantias överträdelse som kommissionen konkret ska ha grundat på en omständighet i [konfidentiellt]s ansökan om förmånlig behandling eller i [konfidentiellt] svar på begäran om upplysningar och som, i förekommande fall, kan ha ändrats eller dragits tillbaka av dessa parter i sina svar på meddelandet om invändningar.
- 186 Sökandena har i detta avseende åberopat de särskilda processuella omständigheterna i förevarande fall och mer konkret den omständigheten att [konfidentiellt] och [konfidentiellt], två parter i förlikningen, skickade sina svar på meddelandet om invändningar till kommissionen vid en tidpunkt då diskussionerna om förlikning pågick, endast några veckor innan de ”sannolikt” hade lämnat in sina förlikningsinlagor och innan förlikningsbeslutet antogs. Sökandena har av detta dragit slutsatsen att dessa svar nödvändigtvis måste innehålla bestridanden av kommissionens påståenden avseende sökandena, vilket även framgår av utdragen ur de aktuella svaren till vilka Scania beviljades tillgång.
- 187 En sådan utförlig och tidsmässigt angiven uppgift till stöd för att parterna i förlikningen har besvarat meddelandet om invändningar under förlikningsförfarandet räcker emellertid inte i sig för att visa att dessa svar innehåller ny bevisning till fördel för Scania.
- 188 Sökandena har inte bestritt att utdragen ur de aktuella svaren, till vilka de hade beviljats tillgång av förhørsombudet, innehöll bevisning till sökandenas fördel som var till nytta för deras försvar och har inte ens försökt att av dessa utdrag dra slutsatser till stöd för att de avsnitt i svaren som inte lämnats ut, rent logiskt, skulle kunna innehålla annan bevisning till sökandenas fördel som skulle kunna vara till nytta för deras försvar. Sökandenas argument i detta avseende är nämligen endast generella och abstrakta.
- 189 Av det ovan anförda följer att sökandena inte har lämnat någon uppgift till stöd för att de icke utlämnade avsnitten i [konfidentiellt]s och [konfidentiellt]s svar på meddelandet om invändningar kan vara till nytta för deras försvar. Sökandena har följaktligen inte visat att kommissionen åsidosatt deras rätt till försvar genom att inte lämna ut de fullständiga versionerna av svaren i fråga till dem.

190 Under dessa omständigheter kan talan inte vinna bifall såvitt avser den andra grunden. Det saknas därvid anledning att vidta den åtgärd för processledning som sökandena har begärt och som syftar till att kommissionen ska föreläggas att lämna ut de fullständiga versionerna av svaren på meddelandet om invändningar.

3. Den tredje, den fjärde, den femte, den sjätte och den sjunde grunden, såvitt de avser kommissionens slutsats att det förelåg en enda fortlöpande överträdelse och att Scania ansvarade för den

a) Inledande synpunkter

1) Begreppet en enda fortlöpande överträdelse

191 Enligt fast rättspraxis kan en överträdelse av artikel 101 FEUF följa inte bara genom ett enstaka handlande utan även genom en serie handlanden eller genom ett fortlöpande beteende. Detta gäller också då ett eller flera led i denna serie handlanden eller i detta fortlöpande beteende även i sig och helt isolerat kan utgöra en överträdelse av nämnda bestämmelse. När de olika handlandena ingår i en "samlad plan" på grund av deras identiska syfte som snedvrider konkurrensen inom den inre marknaden, får kommissionen således tillskriva företag ansvar för dessa handlanden utifrån deltagandet i överträdelsen bedömd i dess helhet (se dom av den 6 december 2012, kommissionen/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, punkt 41 och där angiven rättspraxis).

192 Ett företag som har deltagit i en sådan enda komplex överträdelse av konkurrensreglerna genom egna beteenden, vilka utgör avtal eller samordnade förfaranden med ett konkurrensbegränsande syfte i den mening som avses i artikel 101.1 FEUF, och som syftade till att bidra till förverkligandet av överträdelsen i dess helhet, kan således även vara ansvarigt, under den tid som företaget deltog i överträdelsen, för andra företags beteenden inom ramen för samma överträdelse. Så är fallet när det är styrkt att det aktuella företaget avsåg att genom sitt eget beteende bidra till att uppnå de gemensamma mål som deltagarna eftersträvade, och att det hade kännedom om de konkurrensbegränsande beteenden som planerades eller som genomfördes av andra företag i samma syfte eller att företaget rimligen kunde förutse dem och att det var berett att godta den risk som detta innebar (se dom av den 6 december 2012, kommissionen/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, punkt 42 och där angiven rättspraxis).

193 Ett företag kan således ha deltagit direkt i samtliga de konkurrensbegränsande beteenden som utgör en enda fortlöpande överträdelse, och kommissionen har då rätt att hålla företaget ansvarigt för samtliga dessa beteenden och följaktligen för överträdelsen i dess helhet. Ett företag kan också ha deltagit direkt endast i en del av de konkurrensbegränsande beteenden som utgör en enda fortlöpande överträdelse, men haft kännedom om samtliga de konkurrensbegränsande beteenden som planerades eller som genomfördes av andra företag i samma syfte eller rimligen kunnat förutse dem och varit berett att godta den risk som detta innebar. Även i ett sådant fall har kommissionen rätt att hålla företaget ansvarigt för samtliga dessa beteenden och följaktligen för överträdelsen i dess helhet (dom av den 6 december 2012, kommissionen/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, punkt 43).

- 194 Om däremot ett företag har deltagit direkt i ett eller flera av de konkurrensbegränsande beteenden som utgör en enda fortlöpande överträdelse, men det inte har styrkts att företaget avsåg att genom sitt eget beteende bidra till att uppnå de gemensamma mål som deltagarna eftersträvade, och att det hade kännedom om de konkurrensbegränsande beteenden som planerades eller som genomfördes av andra företag i samma syfte, eller att företaget rimligen kunde förutse dem och att det var berett att godta den risk som detta innebar, har kommissionen endast rätt att hålla företaget ansvarigt för de beteenden som det direkt deltagit i och för de konkurrensbegränsande beteenden som planerades eller som genomfördes av andra kartelldeltagare med samma syften som det aktuella företaget och som det styrkts att företaget kände till eller rimligen kunnat förutse och vars risker det varit berett att godta (dom av den 6 december 2012, kommissionen/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, punkt 44).
- 195 Domstolen har slutligen preciserat att det, för att fastställa huruvida olika handlanden kan ses som en enda fortlöpande överträdelse, inte behöver undersökas huruvida det föreligger ett komplementärt samband mellan dem i den meningen att varje enskild åtgärd syftar till att motverka en eller flera konsekvenser av en normalt fungerande konkurrens och åtgärderna genom sitt samspel bidrar till att åstadkomma samtliga de konkurrensbegränsande verkningar som eftersträvas av aktörerna inom ramen för en samlad plan med ett enda syfte. Villkoret att det ska finnas ett enda syfte innebär däremot att det ska kontrolleras huruvida de olika beteenden som ingår i överträdelsen uppvisar kännetecknen som kan tyda på att andra deltagande företags konkreta beteenden inte har haft samma syfte eller samma konkurrensbegränsande verkan och således inte har ingått i en "samlad plan" på grund av ett identiskt syfte som snedvrider konkurrensen på den inre marknaden (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 december 2013, Siemens m.fl./kommissionen, C-239/11 P, C-489/11 P och C-498/11 P, ej publicerad, EU:C:2013:866, punkterna 247 och 248).
- 196 Såsom framgår av den rättspraxis som anges ovan i punkterna 191 och 192 finns det tre kriterier som är avgörande för att fastställa att ett företag har deltagit i en enda fortlöpande överträdelse. Det första kriteriet är själva förekomsten av en enda fortlöpande överträdelse. De olika beteendena i fråga ska ingå i en "samlad plan" med ett enda syfte. Det andra och det tredje kriteriet rör frågan huruvida ett företag kan hållas ansvarigt för en enda fortlöpande överträdelse. Företaget ska ha haft för avsikt att genom sitt eget beteende bidra till de gemensamma syften som eftersträvas av alla deltagare. Det ska också ha haft kännedom om de rättsstridiga beteenden som planerades eller genomfördes av andra företag för att uppnå samma syften eller borde rimligen ha kunnat förutse detta och varit berett att godta den risken (dom av den 24 september 2019, HSBC Holdings m.fl./kommissionen, T-105/17, överklagad, EU:T:2019:675, punkt 208; se även, för ett liknande resonemang, dom av den 16 juni 2011, Team Relocations m.fl./kommissionen, T-204/08 och T-212/08, EU:T:2011:286, punkt 37).

2) *Bevisbörda och beviskrav*

- 197 I den mån kvalificeringen en enda fortlöpande överträdelse leder till att ett företag anses ha deltagit i en överträdelse av konkurrensreglerna, erinrar tribunalen om att det, i mål som rör förekomsten av en överträdelse av konkurrensreglerna, ankommer på kommissionen att förebringa bevisning för de överträdelser som den har konstaterat och att förebringa den bevisning som krävs för att styrka de faktiska omständigheter som innebär att en överträdelse föreligger (se dom av den 22 november 2012, E.ON Energie/kommissionen, C-89/11 P, EU:C:2012:738, punkt 71 och där angiven rättspraxis).

- 198 För att fastställa att artikel 101.1 FEUF har åsidosatts krävs det att kommissionen kan hänvisa till trovärdiga, precisa och samstämmiga bevis. Emellertid måste inte varje bevis som kommissionen lagt fram nödvändigtvis uppfylla dessa kriterier med avseende på varje del av överträdelsen. Det räcker att den samlade bevisning som institutionen åberopat, sedd som en helhet, uppfyller detta krav (se dom av den 1 juli 2010, Knauf Gips/kommissionen, C-407/08 P, EU:C:2010:389, punkt 47 och där angiven rättspraxis).
- 199 När kommissionen åberopar skriftlig bevisning till stöd för konstaterandet att det skett en överträdelse av konkurrensrätten ankommer det för övrigt på de berörda företagen att inte endast framlägga ett trovärdigt alternativ till kommissionens ståndpunkt, utan även att göra gällande att bevisningen i det angripna beslutet inte räcker för att fastslå att en överträdelse föreligger (se dom av den 16 juni 2015, FSL m.fl./kommissionen, T-655/11, EU:T:2015:383, punkt 181 och där angiven rättspraxis).
- 200 Om domstolen anser att det föreligger tvivel ska dessutom företräde ges åt den lösning som gynnar det företag till vilket beslutet om fastställelse av överträdelsen riktar sig (dom av den 16 februari 2017, Hansen & Rosenthal och H&R Wax Company Vertrieb/kommissionen, C-90/15 P, ej publicerad, EU:C:2017:123, punkt 18). Oskuldspresumtionen utgör nämligen en allmän princip i unionsrätten, vilken numera anges i artikel 48.1 i stadgan. Denna princip är tillämplig på förfaranden om överträdelser av konkurrensregler som gäller företag och som kan leda till ålägganden av böter eller viten (se punkt 108 ovan).

3) *Det angripna beslutet*

- 201 I det angripna beslutet fann kommissionen att Scania och parterna i förlikningen hade en gemensam plan som hade till enda konkurrensbegränsande syfte att begränsa konkurrensen på marknaden för tunga och medeltunga lastbilar i EES. Detta syfte uppnåddes genom förfaranden som minskade nivån av strategisk osäkerhet mellan parterna beträffande framtida prissättning och höjningar av bruttopriserna samt beträffande tidsplanen för och övervältringen av kostnaderna för lanseringen av lastbilar som uppfyller miljökraven (skäl 317 i det angripna beslutet). Kommissionen preciserade att utbytena mellan parterna
- hade samband med planerade ändringar av bruttopriserna och bruttoprislistorna samt, vid vissa tillfällen, planerade ändringar av nettopriser eller kundrabatter samt tidsplanen för dessa ändringar,
 - hade samband med tidsplanen för och övervältringen av kostnaderna för införande av utsläppstekniker för tunga och medeltunga lastbilar som krävs enligt Euro 3–Euro 6-normerna,
 - var ett sätt att dela annan konkurrenskänslig information, såsom information om leveranstider, order, lager, uppnådda marknadsandelar, aktuella nettopriser och bruttoprislistor (även innan de trädde i kraft) och lastbilskonfiguratorer.
- 202 Kommissionen ansåg att det ovannämnda beteendet utgjorde en del av en gemensam plan med ett enda konkurrensbegränsande syfte av fem skäl, vilka beskrivs närmare nedan i punkterna 452–462. Dessa skäl avsåg bland annat att de konkurrensbegränsande kontakterna avsåg samma produkter, nämligen tunga och medeltunga lastbilar, och samma grupp av lastbilstillverkare, att den delade informationens beskaffenhet (information om prissättning och information om tidsplanen för lansering av lastbilsmodeller som uppfyllde specifika miljökrav) förblev densamma under hela överträdelseperioden, att de konkurrensbegränsande kontakterna

hade ägt rum på ett frekvent och systematiskt sätt och att dessa kontakter var av samma typ, omfattning och syfte under hela överträdelseperioden trots att det interna ansvaret för de inblandade anställda och deras ställning hade förändrats under överträdelseperioden.

4) Sökandenas argument att begreppet en enda fortlöpande överträdelse förutsätter att kommissionen identifierar flera överträdelser som har ett uppenbart samband med varandra

- 203 Sökandena har i repliken hävdats att tillämpningen av begreppet en enda fortlöpande överträdelse förutsätter att kommissionen identifierar flera överträdelser som har ett uppenbart samband med varandra. Enligt sökandena kan en enda fortlöpande överträdelse inte omfatta beteenden som inte i sig utgör en överträdelse.
- 204 Utifrån denna premis har sökandena för det första gjort gällande att kommissionen borde ha bedömt bevisningen avseende respektive kontaktnivå separat för att fastställa huruvida respektive nivå utgjorde en överträdelse och, om så var fallet, fastställa dess omfattning och det konkurrensbegränsande syfte som eftersträvades. För det andra borde kommissionen ha prövat huruvida de berörda överträdelserna skulle anses utgöra en enda samlad överträdelse på grund av att de fullföljde en samlad plan som hade ett enda konkurrensbegränsande syfte. Först i ett tredje led och slutligen borde kommissionen ha bedömt den tidsmässiga och geografiska räckvidden av den enda fortlöpande överträdelserna på grundval av bevisningen som helhet. Enligt sökandena hoppade kommissionen över de två första stegen och fann att det förelåg en enda fortlöpande överträdelse med motiveringen att kontakterna på lägre huvudkontorsnivå och kontakterna på tysk nivå var av samma typ och hade samma räckvidd som kontakterna på ledningsnivå. Härigenom slog kommissionen fast att det förelåg en enda fortlöpande överträdelse där det inte förelåg någon sådan.
- 205 Tribunalen godtar inte sökandenas resonemang, vilket ska prövas före prövningen av den tredje, den fjärde, den femte, den sjätte och den sjunde grunden.
- 206 Premissen för detta resonemang, att en enda fortlöpande överträdelse måste innefatta beteenden som, betraktade var för sig, utgör en överträdelse av artikel 101 FEUF, har nämligen inget stöd i unionsdomstolens praxis. Såsom redan har påpekats har unionsdomstolen preciserat att en överträdelse av artikel 101 FEUF kan följa av en serie handlanden eller genom ett fortlöpande beteende, också "då ett eller flera led i denna serie handlanden eller i detta fortlöpande beteende även i sig och helt isolerat kan utgöra en överträdelse av nämnda bestämmelse" (se punkt 191 ovan).
- 207 När de olika handlandena ingår i en "samlad plan" på grund av deras identiska syfte som snedvrider konkurrensen inom den inre marknaden, får kommissionen enligt domstolen tillskriva företag ansvar för dessa handlanden utifrån deltagandet i överträdelserna bedömd i dess helhet (dom av den 7 januari 2004, Aalborg Portland m.fl./kommissionen, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P och C-219/00 P, EU:C:2004:6, punkt 258).
- 208 Det följer av denna rättspraxis att fastställandet av att det föreligger en enda fortlöpande överträdelse inte nödvändigtvis förutsätter att kommissionen har fastställt flera överträdelser, vilka var och en omfattas av artikel 101 FEUF, utan att kommissionen visar att de olika agerandena som den har identifierat ingår i en samlad plan som syftar till att uppnå ett enda konkurrensbegränsande syfte. Att kommissionen visar att det finns en sådan plan och att agerandena är kopplade till denna plan är således av särskild betydelse.

- 209 För övrigt följer det av rättspraxis att begreppet en enda överträdelse bland annat avser det fallet att flera företag har deltagit i en överträdelse som består i ett fortlöpande beteende för att uppnå ett enda ekonomiskt mål som syftar till att snedvrیدا konkurrensen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 november 2019, Campine och Campine Recycling/kommissionen, T-240/17, ej publicerad, EU:T:2019:778, punkt 269 och där angiven rättspraxis).
- 210 I förevarande fall är det utrett att kommissionen i det angripna beslutet inte kvalificerade agerandena inom respektive av de tre kontaktnivåerna som en överträdelse av artikel 101 FEUF och artikel 53 EES. Kommissionen ansåg däremot att dessa ageranden tillsammans ingick i en samlad plan som syftade till att uppnå det enda konkurrensbegränsande syftet att begränsa konkurrensen på marknaden för tunga och medeltunga lastbilar inom EES. För att komma fram till denna slutsats åberopade kommissionen, i enlighet med den rättspraxis som anges ovan i punkt 195, de fem omständigheter som kännetecknade det ovannämnda agerandet och som sammanfattas i punkt 202 ovan. Med hänsyn till bedömningen i punkterna 206–208 ovan är kommissionens tillvägagångssätt inte felaktigt.
- 211 Det framgår av det ovan anförda att sökandenas resonemang, såvitt de grundar sig på det felaktiga antagandet att användningen av begreppet en enda fortlöpande överträdelse förutsätter att kommissionen identifierar flera överträdelser, inte kan godtas. Prövningen av den tredje, den fjärde, den femte, den sjätte och den sjunde grunden nedan gör det möjligt för tribunalen att bland annat kontrollera huruvida kommissionens slutsats, att de olika ageranden som angetts i det angripna beslutet ingår i en samlad plan som syftar till att uppnå ett enda konkurrensbegränsande syfte och således utgör en enda, fortlöpande överträdelse, är välgrundad.

b) Den tredje grunden: Felaktig tillämpning av artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet eftersom utbytet av information på lägre huvudkontorsnivå har ansetts utgöra en överträdelse av dessa bestämmelser

- 212 Sökandena har anfört två invändningar inom ramen för denna grund. För det första har de kritiserat kommissionen för att den ansåg att det fanns kopplingar mellan de tre nivåerna av hemliga och otillbörliga kontakter, bland annat mellan den lägre huvudkontorsnivån och de båda andra nivåerna (den första invändningen). Sökandena har hävdade att det inte förekom några kontakter mellan dessa nivåer eller några gemensamma möten, utan de olika nivåerna agerade oberoende av varandra. Sökandena har vidare kritiserat kommissionen för att den, bland annat på grundval av de påstådda kopplingarna mellan de tre ovannämnda nivåerna, ansåg att de hemliga och otillbörliga kontakterna på lägre huvudkontorsnivå utgjorde en överträdelse av artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet (den andra invändningen).
- 213 Kommissionen har bestritt sökandenas resonemang.
- 214 Innan de två ovannämnda invändningarna prövas ska det erinras om de relevanta avsnitten i det angripna beslutet.

1) Det angripna beslutet

- 215 I skäl 213 i det angripna beslutet påpekade kommissionen, i den del som rör prövningen av frågan om förekomsten av avtal och samordnade förfaranden i den mening som avses i artikel 101 FEUF, att parterna i kartellen var i kontakt på olika nivåer och att de olika nivåerna ibland hade gemensamma möten, till exempel vad gäller anställda på lägre huvudkontorsnivå och anställda

på tysk nivå. Kommissionen preciserade i ovannämnda skäl 213 att kontakterna hängde samman genom innehåll, datum, klara hänvisningar mellan dessa kontakter och genom spridning av den information som erhållits. Kommissionen gav i detta avseende exempel på hur information som hade utbyttts på tysk nivå hade överlämnats till kartelldeltagarnas respektive huvudkontor.

216 I skälen 315–317 i det angripna beslutet drog kommissionen slutsatsen att det förelåg en enda fortlöpande överträdelse. Kommissionen konstaterade att samtliga hemliga och otillbörliga kontakter vilka räknades upp i punkt 6.2 i det angripna beslutet (och som avsåg tre nivåer), vilka presenterades i kronologisk ordning, tjänade en gemensam plan som hade som enda konkurrensbegränsande syfte att begränsa konkurrensen på marknaden för tunga och medeltunga lastbilar inom EES. Enligt kommissionen uppnåddes detta syfte genom förfaranden som minskade nivån av strategisk osäkerhet mellan parterna beträffande framtida prissättning och höjningar av bruttopriserna samt beträffande tidsplanen för och övervältringen av kostnaderna för lanseringen av lastbilar som uppfyller miljökraven (skäl 317 i det angripna beslutet).

217 I skäl 327 a i det angripna beslutet konstaterade kommissionen, för att styrka sin slutsats att förflyttningen av utbytena från ledningsnivå till tysk nivå inte påverkade överträdelsens fortlöpande karaktär, att det fanns en betydande tidsmässig överlappning mellan mötena på olika nivåer. Kommissionen påpekade att trots att kontakterna på ledningsnivå hade avbrutits i september 2004, fortsatte kontakterna på de båda andra nivåerna. Under perioden 2003–2007 anordnades gemensamma möten och kontakter mellan konkurrenter på lägre huvudkontorsnivå och på tysk nivå, och ofta deltog anställda vid huvudkontoret i mötena på tysk nivå och vice versa. Kommissionen har även åberopat den omständigheten att parterna vid upprepade tillfällen på lägre huvudkontorsnivå diskuterade den information som skulle utbytas och på vilken nivå.

2) *Den första invändningen*

218 Vad avser sökandenas första invändning rörande bedömningen att de tre nivåerna av hemliga och otillbörliga kontakter hängde samman konstaterar tribunalen att kommissionen har åberopat följande omständigheter till stöd för att så var fallet. Deltagarna på dessa nivåer var anställda hos samma företag, det vill säga hos Scania och parterna i förlikningen, utbytena inom var och en av nivåerna hade samma innehåll, mötena på de olika nivåerna överlappade varandra i tiden, de olika nivåerna hänvisade till varandra och utbytte insamlade uppgifter och det förekom ibland gemensamma kontakter och möten mellan olika nivåer. Kommissionen har särskilt hänvisat till gemensamma kontakter och möten mellan anställda på lägre huvudkontorsnivå och anställda på tysk nivå i de berörda företagen (se skälen 213 och 327 a i det angripna beslutet).

219 Sökandenas invändning grundar sig bland annat på att det inte förekom några gemensamma kontakter eller möten mellan de tre nivåerna av hemliga och otillbörliga kontakter.

220 Det ska för det första noteras, såsom framgår av punkterna 215 och 217 ovan och även av kommissionens förtydliganden i punkt 122 i svaromålet, att kommissionen inte grundade sitt konstaterande att de olika nivåerna av hemliga och otillbörliga kontakter hängde samman på den omständigheten att det förekom gemensamma kontakter eller möten mellan företagsledningsnivå och lägre huvudkontorsnivå respektive mellan företagsledningsnivå och tysk nivå. Kommissionen grundade sig enbart på att det förekom kontakter och gemensamma möten mellan lägre huvudkontorsnivå och tysk nivå. Sökandenas resonemang som syftar till att visa att det inte förekommit några gemensamma kontakter och möten mellan företagsledningsnivå och lägre huvudkontorsnivå respektive mellan ledningsnivå och tysk nivå saknar följaktligen verkan.

- 221 Det ska för det andra påpekas att kommissionen i det angripna beslutet bedömde att det förekom gemensamma kontakter och möten mellan lägre huvudkontorsnivå och tysk nivå, särskilt mellan åren 2003 och 2007 (skäl 327 a i det angripna beslutet). Det framgår av det angripna beslutet att denna omständighet utgjorde en av omständigheterna som låg till grund för kommissionens slutsats att överträdelsen var fortlöpande.
- 222 Vad gäller denna slutsats framgår det av handlingarna i målet att mötena på lägre huvudkontorsnivå och tysk nivå ofta anordnades vid samma tidpunkt och på samma plats i syfte att förbereda mässor och att deltagarna på lägre huvudkontorsnivå var informerade om innehållet i utbytena på tysk nivå, att de spred detta innehåll inom sina respektive företag och att de rent allmänt var i kontakt med deltagarna i utbytena på tysk nivå.
- 223 Tribunalen hänvisar i detta avseende särskilt till den bevisning som lades fram i skäl 137 i det angripna beslutet angående ett möte mellan konkurrenter den 24 augusti 2004 i München (Tyskland). Enligt [konfidentiellt] deltog anställda på lägre huvudkontorsnivå och på tysk nivå vid detta möte. För Scantias räkning deltog A från lägre huvudkontorsnivå och B från tysk nivå. Vid detta möte utbyttes information om framtida prishöjningar på den tyska marknaden och om datumen för lanseringen på marknaden av lastbilsmodeller som uppfyllde miljökraven. En power point-presentation framtagen av [konfidentiellt] vilken omnämns i skäl 137 i det angripna beslutet visar att den information som utbyttes vid mötet den 24 augusti 2004 överlämnades till [konfidentiellt]s huvudkontor.
- 224 Tribunalen hänvisar även till den bevisning som lagts fram i skäl 147 i det angripna beslutet och som visar att de anställda på lägre huvudkontorsnivå var informerade om innehållet i utbytena om prissättning som hade ägt rum på tysk nivå vid ett möte mellan konkurrenter i München den 4 och den 5 juli 2005. Tribunalen hänvisar närmare bestämt till det e-postmeddelande som C, på lägre huvudkontorsnivå för [konfidentiellt], skickade till anställda hos andra konkurrerande företag som också befann sig på lägre huvudkontorsnivå. I detta e-postmeddelande angav C, med hänvisning till det ovannämnda mötet den 4 och den 5 juli 2005, bland annat att [konfidentiellt] vid detta möte hade tillhandahållit konkurrenterna information om [konfidentiellt]s aktuella prislista (baserad på den tyska marknaden) och begärde bland annat att mottagarna av e-postmeddelandet skulle göra samma sak. Den anställda vid [konfidentiellt]s huvudkontor som var en av mottagarna av ovannämnda e-postmeddelandet svarade att hans företag önskade fortsätta med utbytena av information om prissättning på marknadsnivå (det vill säga på tysk nivå) och angav namnen på de anställda [konfidentiellt] som skulle kontaktas inom ramen för dessa utbyten. E-postmeddelandet från C var även adresserat till D, på lägre huvudkontorsnivå hos Scania, som hade deltagit i det ovannämnda mötet den 4 och den 5 juli 2005. Det framgår av handlingarna i målet att D inte mottog ovannämnda e-postmeddelandet eftersom hans namn var felstavat (se skäl 147 i det angripna beslutet). Trots detta visar emellertid e-postmeddelandet från C att anställda på lägre huvudkontorsnivå, inklusive de anställda hos Scania, kände till de utbyten om prissättning som ägde rum vid det ovannämnda mötet den 4 och den 5 juli 2005.
- 225 Tribunalen noterar även att vissa av de anställda hos de deltagande företagen, trots att de hörde till huvudkontoret, deltog i utbytena på tysk nivå, vilket bekräftar kommissionens slutsats att det förelåg kontakter mellan lägre huvudkontorsnivå och tysk nivå. Tribunalen hänvisar bland annat till C på [konfidentiellt] och E på [konfidentiellt]. Dessa anställda var, trots att de tillhörde huvudkontoret, aktiva och organiserade utbytet av information på tysk nivå.
- 226 Av det ovan anförda följer att kommissionens konstaterande att det förekom kontakter mellan lägre huvudkontorsnivå och tysk nivå är styrkt.

- 227 För det tredje har sökandena, inom ramen för förevarande grund, även bestritt kommissionens påstående i skäl 213 i det angripna beslutet, enligt vilket de olika nivåerna av hemliga och otillbörliga kontakter klart hänvisade till varandra, och påståendet i skäl 327 a i det angripna beslutet, enligt vilket deltagarna i det samordnade förfarandet vid upprepade tillfällen på lägre huvudkontorsnivå diskuterade den information som skulle utbytas och på vilken nivå.
- 228 Dessa påståenden av kommissionen är styrkta. Det framgår nämligen bland annat av den bevisning som lagts fram i skäl 116 i det angripna beslutet, angående ett möte mellan konkurrenter på lägre huvudkontorsnivå den 3 och den 4 juli 2001, att huvudkontorets anställda kände till innehållet i utbytena på tysk nivå, att de ansåg att dessa utbyten gick ”för långt” och att de var ”potentiellt farliga”. Det framgår av den bevisning som lagts fram i skäl 117 i det angripna beslutet att konkurrenterna vid ovannämnda möte den 3 och den 4 juli 2001 kom överens om att i framtiden, på lägre huvudkontorsnivå, utbyta information om produkter och teknisk information, men inte information om prissättning eller riktmärkningsdata. På samma sätt framgår det av den bevisning som lagts fram i skäl 147 i det angripna beslutet (se punkt 224 ovan) att de anställda på lägre huvudkontorsnivå diskuterade i syfte att fastställa vilken information som skulle utbytas på vilken nivå och att vissa av dessa anställda i detta sammanhang uttryckte önskemål om att utbyten av information om prissättning enbart skulle äga rum på tysk nivå.
- 229 Det framgår av det ovan anförda att sökandena inom ramen för denna grund inte har förmått ifrågasätta kommissionens konstateranden i bland annat skälen 213 och 327 a i det angripna beslutet om att det fanns kopplingar mellan de tre nivåerna av hemliga och otillbörliga kontakter. Som redan har noterats har kommissionen åberopat ett antal omständigheter som visar att de tre nivåerna av hemliga och otillbörliga kontakter hängde samman (se punkt 218 ovan), vilka inte har bestritts, nämligen att deltagarna var anställda hos samma företag, mötena på de tre olika nivåerna av hemliga och otillbörliga kontakter överlappade varandra i tiden, eller som har bestritts utan att ifrågasättas inom ramen för denna grund, nämligen den omständigheten att det förekom kontakter mellan anställda på lägre huvudkontorsnivå hos parterna i det samordnade förfarandet och anställda på tysk nivå. Mot bakgrund av dessa omständigheter finner tribunalen att de tre nivåerna av hemliga och otillbörliga kontakter hängde samman och att respektive nivå inte agerade åtskilt och oberoende av övriga nivåer.

3) *Den andra invändningen*

- 230 Vad gäller sökandenas andra invändning (se ovan i punkt 212) ska det erinras om att kommissionen i det angripna beslutet inte kvalificerade de hemliga och otillbörliga kontakterna på lägre huvudkontorsnivå (och inte heller de hemliga och otillbörliga kontakterna på de båda andra nivåerna betraktade var och en för sig) som en överträdelse av artikel 101 FEUF och artikel 53 EES, men bedömde att samtliga kontakter på de tre nivåerna utgjorde en del av en enda fortlöpande överträdelse, i den mån som dessa kontakter fullföljde en gemensam plan med det konkurrensbegränsande syftet att begränsa konkurrensen på marknaden för tunga och medeltunga lastbilar i EES, bland annat genom utbyten som minskade den strategiska osäkerheten beträffande framtida prissättning och höjningar av bruttopriserna samt beträffande tidsplanen för och övervältringen av kostnaderna för införandet av utsläppstekniker för tunga och medeltunga lastbilar som krävs enligt Euro 3–Euro 6-normerna (skäl 317 i det angripna beslutet).
- 231 Det ska även erinras om att kommissionen inte var skyldig att kvalificera utbytena på lägre huvudkontorsnivå, betraktade för sig, som en separat överträdelse av artikel 101 FEUF och artikel 53 EES för att dra slutsatsen att det förelåg en enda fortlöpande överträdelse.

- 232 Av det ovan anförda följer att sökandenas invändning grundar sig på den felaktiga premissen att kommissionen i det angripna beslutet kvalificerade utbytena på lägre huvudkontorsnivå som en överträdelse av artikel 101 FEUF och artikel 53 EES. Trots denna felaktiga premiss ska tribunalen, mot bakgrund av övervägandena i punkterna 208–211 ovan och sökandenas resonemang, pröva i vilken mån utbytena på lägre huvudkontorsnivå bidrog till genomförandet av den gemensamma plan som beskrivs i punkt 230 ovan.
- 233 Det ska i detta avseende för det första erinras om att deltagarna på lägre huvudkontorsnivå var informerade om innehållet i utbytena på tysk nivå, att de spred detta innehåll inom sina respektive företag och att de rent allmänt var i kontakt med deltagarna i utbytena på tysk nivå. Detta fastställdes redan i samband med prövningen av den första invändningen (se punkt 222 ovan). Detta visar således att de anställda på lägre huvudkontorsnivå bidrog till genomförandet av den ovannämnda gemensamma planen genom att delta i utbytena vilka minskade den strategiska osäkerheten beträffande framtida prissättning och tidsplanen för lanseringen av lastbilsmodeller som uppfyller miljökraven.
- 234 För det andra framgår det av den bevisning som lagts fram i skäl 144 i det angripna beslutet, avseende ett möte mellan konkurrenter på lägre huvudkontorsnivå den 3 och den 4 februari 2005 i Lyon (Frankrike), att [konfidentiellt] vid detta möte informerade de andra tillverkarna, däribland Scania, om den framtida höjningen med 5 procent av priset på en av de lastbilsmodeller som företaget tillverkade. Det ska noteras att sökandena har hävdats att denna information var offentlig vid tidpunkten för ovannämnda möte och att de till stöd för detta påstående, i samband med repliken och några dagar före förhandlingen, ingav en artikel i en specialtidskrift vars elektroniska version var daterad den 4 februari 2005. Oberoende av huruvida denna bevisning kan tillåtas eller ej anser tribunalen att ovannämnda artikel inte visar att sökandenas påstående är välgrundat, eftersom den information som [konfidentiellt] lämnade vid mötet den 3 och den 4 februari 2005 var mer utförlig än informationen i ovannämnda artikel, i vilken det endast hänvisades till en höjning av priset på [konfidentiellt]s lastbilsmodell med avseende på marknaden i Förenade kungariket.
- 235 Den prissättningsinformation som [konfidentiellt] lämnade vid mötet den 3 och den 4 februari 2005 på lägre huvudkontorsnivå visar att utbytena på denna nivå, oberoende av huruvida de utgjorde en överträdelse av konkurrensreglerna eller ej, bidrog till genomförandet av den gemensamma plan som beskrivs ovan i punkt 230, eftersom informationen i fråga visar att utbytena även avsåg frågor om prissättning av lastbilar och inte enbart tekniska frågor.
- 236 För det tredje framgår det av ett internt e-postmeddelande från [konfidentiellt], vilket skickades av F, som är anställd på lägre huvudkontorsnivå i detta företag, och som avsåg mötet mellan konkurrenter den 4 och den 5 juli 2005, att de anställda på lägre huvudkontorsnivå, däribland anställda på Scantias huvudkontor, utbytte information om bland annat datumet för lanseringen på marknaden av lastbilsmodeller som uppfyller Euro 4- och Euro 5-normerna. Exempelvis informerade F i ovannämnda e-postmeddelande sina kollegor om den omständigheten, vilken framkom vid mötet den 4 och den 5 juli 2005, att Scania skulle ”presentera ett komplett urval av motorer som uppfyllde Euro 4[-normen] (och några motorer som uppfyllde Euro 5[-normen]) på det evenemang som organiserades av [konfidentiellt]” och om att Scania redan hade fått in 2 000 beställningar på motorer som var kompatibla med Euro 4-normen. Som ytterligare ett exempel kan nämnas att F informerade sina kollegor om att, enligt de uppgifter som [konfidentiellt] lämnade vid det ovannämnda mötet, prisökningen i samband med införandet av Euro 5-normen inte ifrågasattes av dess kunder och att 6 000 lastbilar som överensstämde med denna norm redan hade sålts. Innehållet i utbytet av information på lägre huvudkontorsnivå vid mötet den 4 och den

5 juli 2005 visar också att utbytena på lägre huvudkontorsnivå bidrog till genomförandet av den gemensamma plan som beskrivs i punkt 230 ovan, eftersom innehållet i fråga visar att utbytet av information även avsåg frågor om datumet för lanseringen på marknaden av lastbilsmodeller som uppfyller specifika miljökrav.

237 För det fjärde ska det erinras om att deltagarna på de tre nivåerna av hemliga och otillbörliga kontakter var anställda av samma företag, att mötena på lägre huvudkontorsnivå tidsmässigt överlappade mötena på de båda andra nivåerna och att kontakter förekom mellan anställda på lägre huvudkontorsnivå och anställda på tysk nivå (se punkterna 218 och 229 ovan).

238 På grundval av dessa omständigheter konstaterar tribunalen att utbytena av information på lägre huvudkontorsnivå bidrog till genomförandet av den gemensamma plan som beskrivs i punkt 230 ovan och att kommissionen följaktligen hade rätt att beakta dessa utbyten för att dra slutsatsen att det förelåg en enda fortlöpande överträdelse.

239 Mot bakgrund av det ovan anförda finner tribunalen att talan inte kan vinna bifall såvitt avser denna grund.

c) Den fjärde grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten och felaktig tillämpning av artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet eftersom kommissionen fann att sökandena hade ingått ett avtal eller ägnat sig åt ett samordnat förfarande avseende tidsplanen för införandet av utsläppstekniker

240 Sökandenas resonemang inom ramen för denna grund kan delas upp i tre delar, vilka ska prövas i tur och ordning nedan.

1) Den fjärde grundens första del: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten

241 Sökandena har gjort gällande att resonemanget i det angripna beslutet inte gör det möjligt för dem att förstå arten och omfattningen av den överträdelse som de tillskrivits. Det framgår nämligen av artikel 1 i det angripna beslutet att kommissionen ansåg att sökandena hade gjort sig skyldiga till en överträdelse, bland annat genom att samråda om tidsplanen för införandet av utsläppstekniker enligt Euro 3–Euro 6-normerna och att detta beteende utgjorde en överträdelse. I det angripna beslutet förefaller emellertid kommissionen även hävda, i skälen 243 och 321, att de faktiska omständigheter som rör ovannämnda samordning har ”samband” med och ”kompletterar” den påstådda konkurrensbegränsande samverkan avseende prissättning och bruttopriser, vilket tyder på att enbart utbytet av information om datumen för införandet av teknik inte i sig utgör en överträdelse.

242 Sökandena har dragit slutsatsen att denna inkonsekvens i kommissionens resonemang utgör ett åsidosättande av artikel 296 FEUF och att det angripna beslutet därför ska ogiltigförklaras.

243 Sökandena har även kritiserat kommissionen för att inte ha förklarat varför utbytet av information om tidsplanen för införandet av utsläppstekniker utgjorde en överträdelse genom syfte.

244 Kommissionen har bestritt sökandenas resonemang.

- 245 Tribunalen erinrar om att enligt fast rättspraxis utgör den motiveringsskyldighet som föreskrivs i artikel 296 andra stycket FEUF en väsentlig formföreskrift som ska särskiljas från frågan huruvida motiveringen är välgrundad, vilken ska hänföras till frågan huruvida den omtvistade rättsakten är materiellt lagenlig. I detta avseende ska den motivering som krävs vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet. Av motiveringen ska klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att den behöriga domstolen ges möjlighet att utföra sin prövning. Vad särskilt gäller skyldigheten att motivera ett individuellt beslut har denna till syfte, utöver att göra det möjligt för domstolen att pröva beslutets lagenlighet, att ge den som berörs av beslutet tillräckliga upplysningar för att kunna bedöma om beslutet eventuellt är behäftat med ett fel som innebär att dess giltighet kan ifrågasättas (se dom av den 7 november 2019, Campine och Campine Recycling/kommissionen, T-240/17, ej publicerad, EU:T:2019:778, C-439/17 P, EU:C:2019:778, punkt 321 och där angiven rättspraxis).
- 246 Vidare ska frågan huruvida kravet på motivering är uppfyllt bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, särskilt rättsaktens innehåll, de anförda skälen och det intresse av att få förklaringar som de vilka rättsakten är riktad till, eller andra personer som direkt eller personligen berörs av den, i den mening som avses i artikel 263 fjärde stycket FEUF, kan ha. Det krävs dock inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av ett beslut uppfyller kraven i artikel 296 FEUF inte ska ske endast utifrån motiveringens lydelse, utan även utifrån det sammanhang i vilket den ingår och samtliga rättsregler på det aktuella området (se dom av den 7 november 2019, Campine och Campine Recycling/kommissionen, T-240/17, ej publicerad, EU:T:2019:778, punkt 322 och där angiven rättspraxis).
- 247 Motiveringsskyldigheten enligt artikel 296 FEUF innebär dessutom ett krav på att det resonemang som ligger till grund för ett beslut ska vara klart och otvetydigt. Motiveringen till en rättsakt ska således vara logisk och särskilt inte innehålla motsägelser som kan hindra förståelsen av de skäl som ligger bakom rättsakten (se dom av den 29 september 2011, Elf Aquitaine/kommissionen, C-521/09 P, EU:C:2011:620, punkt 151 och där angiven rättspraxis).
- 248 I förevarande fall angav kommissionen, i skäl 236 i det angripna beslutet, under punkt 7.2.3, med rubriken "Konkurrensbegränsning", att det konkurrensbegränsande handlandet i förevarande fall hade till syfte att begränsa konkurrensen inom EES.
- 249 I skäl 237 i det angripna beslutet preciserade kommissionen att huvudinslaget i de avtal och samordnade förfaranden som skulle kvalificeras som konkurrensbegränsningar var samordning av priser och höjningar av bruttopriser genom kontakter rörande prissättning, samordning av datum och merkostnader med anledning av lanseringen på marknaden av nya lastbilar som uppfyller miljökraven samt utbyte av konkurrenskänslig information.
- 250 I skäl 238 b i det angripna beslutet noterade kommissionen att Scania hade ingått avtal och/eller hade samordnat sig med konkurrenter angående tidsplanen för och övervältringen av kostnaderna för införandet av utsläppstekniker för tunga och medeltunga lastbilar som krävs enligt Euro 3–Euro 6-normerna.
- 251 I skäl 239 i det angripna beslutet konstaterade kommissionen att samtliga avtal och samordnade förfaranden som Scania hade deltagit i hade till syfte att begränsa konkurrensen, i den mening som avses i artikel 101 FEUF och att de hade gjort det möjligt för företagen att anpassa sin prisstrategi mot bakgrund av den information som erhållits från konkurrenterna.

252 I skäl 243 i det angripna beslutet förklarade kommissionen att sökandena, genom att diskutera tidpunkten för införandet av nya miljönormer och merkostnaderna för den nya tekniken, fick information om konkurrenternas planer i fråga om nivån på bruttopriserna. Enligt kommissionens förklaringar medförde övervältringen av kostnaderna för införandet av ny miljöteknik att bruttopriset för de berörda lastbilsmodellerna ändrades. Parterna kände till det datum från vilket de nya modellerna (på vilka ytterligare kostnader skulle övervältras) skulle inkluderas i konkurrenternas bruttoprislistor, eftersom de kände till när dessa nya modeller skulle lanseras på marknaden. Enligt kommissionen hade följaktligen beskaffenheten av diskussionerna och avtalen om datumet för lanseringen på marknaden av nya lastbilsmodeller som uppfyllde miljökraven ett samband med och kompletterade parternas samverkan i fråga om priser och bruttoprishöjningar.

253 Det framgår vidare av skälen 315–350 i det angripna beslutet (punkt 7.2.4 med rubriken ”En enda fortlöpande överträdelse”), att kommissionen ansåg att Scania hade gjort sig skyldig till en överträdelse av artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet, vilken kommissionen betecknade som en enda fortlöpande överträdelse. Överträdelsen i fråga bestod i hemliga och otillbörliga kontakter beträffande prissättning, höjning av bruttopriserna inom EES för lastbilar samt om tidsplanen för och övervältringen av kostnaderna för införande av de utsläppstekniker för tunga och medeltunga lastbilar som krävs enligt Euro 3–6-normerna. Enligt kommissionen hade dessa hemliga och otillbörliga kontakter till syfte att begränsa konkurrensen genom att minska nivån av strategisk osäkerhet mellan parterna beträffande framtida prissättning och höjningar av bruttopriserna samt beträffande tidsplanen för och övervältringen av kostnaderna för lanseringen av lastbilar som uppfyller miljökraven (skäl 317 i det angripna beslutet).

254 I skäl 321 i det angripna beslutet upprepade kommissionen sin analys i skäl 243 i det angripna beslutet, enligt vilken karaktären på diskussionerna och avtalen om datumet för lanseringen på marknaden av nya lastbilsmodeller som uppfyller miljökraven hade ett samband med och kompletterade parternas samverkan i fråga om priser och bruttoprishöjningar.

255 Slutligen ska det erinras om att artikel 1 i det angripna beslutet har följande lydelse:

”Följande juridiska enheter inom Scania har, under nedan angivna tidsperioder, åsidosatt artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet genom att samverka om prissättning och höjningar av bruttopriserna inom EES för tunga och medeltunga lastbilar samt om tidsplanen för och övervältringen av kostnaderna för införande av de utsläppstekniker för tunga och medeltunga lastbilar som krävs enligt Euro 3–6-normerna.”

256 För det första framgår det av beskrivningen ovan av det angripna beslutet att kommissionen, i motsats till vad sökandena har påstått, inte i beslutet betecknade det samordnade förfarandet avseende tidsplanen för införande av utsläppstekniker, betraktat för sig, som en separat överträdelse. Det står däremot klart att kommissionen ansåg att den ovannämnda samordningen utgjorde en del av en enda fortlöpande överträdelse vars enda konkurrensbegränsande syfte var att begränsa konkurrensen på marknaden för tunga och medeltunga lastbilar inom EES.

257 För det andra framgår det bland annat av skälen 236, 237, 239, 243 och 321 i det angripna beslutet att kommissionen ansåg att utbytena av information avseende tidsplanen för införande av utsläppstekniker hade ett samband med och kompletterade utbytena av information avseende priser och höjningar av bruttopriserna och att dessa utbyten sammantaget gjorde det möjligt för de berörda företagen att anpassa sina prissättningsstrategier i förhållande till den information som de hade fått av konkurrenterna. Dessa utbyten utgjorde därmed en konkurrensbegränsning genom syfte.

258 Det framgår av det ovan anförda att motiveringen i det angripna beslutet på ett klart och otvetydigt sätt återger kommissionens resonemang, vilket gör det möjligt för tribunalen att utföra sin prövning. Dessutom visar innehållet i och detaljerna i sökandenas resonemang vid tribunalen att motiveringen i det angripna beslutet gjorde det möjligt för dem att på ett effektivt sätt angripa beslutet vid tribunalen.

259 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan inte vinna bifall såvitt avser denna grundens första del.

2) Den fjärde grundens andra del: Felaktig tillämpning av artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet genom att kommissionen fann att sökandena hade ingått ett avtal eller ägnat sig åt ett samordnat förfarande avseende tidsplanen för introduktionen av tekniker på utsläppsområdet

260 Sökandena har bestritt kommissionens bedömning att de har ingått avtal eller deltagit i ett samordnat förfarande angående tidsplanen för införandet av utsläppstekniker.

261 Sökandena har i detta avseende påpekat att skyldigheten för lastbilmotorer att uppfylla Euro-normerna – vilken lastbilstillverkarna känner till – följer av unionslagstiftningen och den är inte följden av någon konkurrens i fråga om innovation.

262 Sökandena har även gjort gällande att Scania alltid iakttog de olika Euro-normerna för utsläpp redan innan de frister som föreskrivs i unionslagstiftningen tillämpades och att Scantias tillverkning i allmänhet planerades cirka sex eller sju år före den frist som föreskrivs i nämnda lagstiftning avseende införandet av tekniker som uppfyller dessa normer. Enligt sökandena är denna omständighet inte förenlig med kommissionens uppfattning att Scania ingått ett avtal med sina konkurrenter eller deltagit i ett samordnat förfarande angående tidsplanen för införandet av tekniker som uppfyller Euro-normerna.

263 Sökandena har även åberopat den omständigheten att datumen för lanseringen av utsläppstekniker varierar enormt mellan lastbilstillverkarna, vilket motsäger att det förekom någon samordning mellan dem vad gäller dessa datum.

264 Sökandena har även bestritt att de informationsutbyten som beskrivs i det angripna beslutet visar att de ingått ett avtal eller deltagit i ett samordnat förfarande avseende införandet av nya utsläppstekniker.

265 Kommissionen har bestritt sökandenas argument.

266 Det ska i detta avseende anmärkas att begreppen "avtal", "beslut av företagssammanslutningar" och "samordnat förfarande", om man ser till den subjektiva sidan, omfattar olika former av samförstånd som är av samma beskaffenhet och som endast skiljer sig åt vad avser graden av fördjupning och i vilka former de kommer till uttryck (se dom av den 4 juni 2009, T-Mobile Netherlands m.fl., C-8/08, EU:C:2009:343, punkt 23 och där angiven rättspraxis).

267 Vad avser definitionen av ett samordnat förfarande har domstolen förklarat att ett sådant förfarande avser en form av samordning mellan företag som, utan att det har lett fram till att ett egentligt avtal har ingåtts, medvetet ersätter de risker som är förenade med en fri konkurrens med ett praktiskt samarbete mellan de aktuella företagen (se dom av den 4 juni 2009, T-Mobile Netherlands m.fl., C-8/08, EU:C:2009:343, punkt 26 och där angiven rättspraxis).

- 268 Kriterierna avseende samordning och samarbete, som ska vara uppfyllda för att ett samordnat förfarande ska föreligga, kräver inte att en ”plan” i egentlig bemärkelse ska ha utarbetats, utan de ska förstås mot bakgrund av den grundläggande idén bakom fördragets konkurrensregler, nämligen att varje ekonomisk aktör självständigt ska bestämma den policy som denne avser att följa på den inre marknaden och de villkor som den avser att erbjuda sina kunder (se dom av den 28 maj 1998, Deere/kommissionen, C-7/95 P, EU:C:1998:256, punkt 86 och där angiven rättspraxis, och dom av den 19 mars 2015, Dole Food och Dole Fresh Fruit Europe/kommissionen, C-286/13 P, EU:C:2015:184, punkt 119 och där angiven rättspraxis).
- 269 Även om detta krav på självständighet inte utesluter att de ekonomiska aktörerna har rätt att rationellt anpassa sig till det konstaterade eller förväntade beteendet hos konkurrenterna, utgör emellertid utan undantag hinder för att det förekommer direkta eller indirekta kontakter mellan sådana aktörer, kontakter som är ägnade att antingen påverka en faktisk eller potentiell konkurrents beteende på marknaden eller för en sådan konkurrent avslöja det beteende man har beslutat om eller överväger att själv tillämpa på marknaden, när dessa kontakter har till syfte eller resultat att utmyнна i konkurrensvillkor som inte motsvarar de normala villkoren på den relevanta marknaden, med beaktande av de tillhandahållna produkternas eller tjänsternas beskaffenhet, hur betydelsefulla och hur många företagen är och nämnda marknads volym (se dom av den 28 maj 1998, Deere/kommissionen, C-7/95 P, EU:C:1998:256, punkt 87 och där angiven rättspraxis, och dom av den 19 mars 2015, Dole Food och Dole Fresh Fruit Europe/kommissionen, C-286/13 P, EU:C:2015:184, punkt 120 och där angiven rättspraxis).
- 270 Domstolen har således slagit fast att utbyte av information mellan konkurrenter kan strida mot konkurrensreglerna när detta utbyte minskar eller undanröjer graden av osäkerhet om den relevanta marknads funktion och följaktligen begränsar konkurrensen mellan företagen (se dom av den 19 mars 2015, Dole Food och Dole Fresh Fruit Europe/kommissionen, C-286/13 P, EU:C:2015:184, punkt 121 och där angiven rättspraxis).
- 271 I skäl 238 b i det angripna beslutet fann kommissionen att Scania hade ingått avtal och/eller hade samordnat sig med sina konkurrenter angående tidsplanen för och övervältringen av kostnaderna för införande av de utsläppstekniker för mellantunga och tunga lastbilar som krävs enligt Euro 3–6-normerna. Kommissionens bedömning i detta avseende stöds av flera bevis som angetts i det angripna beslutet och som visar att bedömningen är välgrundad.
- 272 Tribunalen hänvisar för det första till protokollet från ett möte på företagsledningsnivå som hölls den 6 april 1998 i Bryssel (Belgien), vilket anges i skäl 103 i det angripna beslutet. Protokollet visar tydligt att deltagarna vid detta möte utbytte information om priserna och om tidsplanen för införande av lastbilsmodeller som uppfyller Euro 3-normen och att de enades om att inte införa den teknik som uppfyller nämnda norm innan införandet av denna teknik blev obligatoriskt. Det ovannämnda protokollet visar även att mötesdeltagarna utbytte information om hur införandet av den nya tekniken påverkade priserna. Eftersom det i nämnda protokoll hänvisas till ”alla medlemmar i [*konfidentiellt*]” kan slutsatsen dras att Scania deltog i det ovannämnda mötet den 6 april 1998.
- 273 Tribunalen hänvisar för det andra till det möte på företagsledningsnivå som hölls den 10 och 11 april 2003 i Göteborg (Sverige), vilket Scania deltog i, och som anges i skäl 127 i det angripna beslutet. De handskrivna anteckningarna från en företrädare för [*konfidentiellt*] som

deltog i mötet, vilka anges i nämnda skäl, visar att deltagarna utbytte information om priserna och införandet av de tekniker som uppfyller Euro 4-normen. I nämnda anteckningar anges följande:

”Försäljning av [konfidentiellt] Euro 4 oktober 2004. [konfidentiellt]/Scania kan införa den tidigare men vill inte göra det. Alla kommer överens om att införa den [konfidentiellt] ’Införande för försäljning’.”

274 Innehållet i det ovan i punkt 273 nämnda mötet den 10 och den 11 april 2003 framgår klart i det telefax som skickades av [konfidentiellt] den 8 maj 2003 till konkurrenterna, däribland Scania, och som anges i skäl 128 i det angripna beslutet. I nämnda skäl anges följande:

”Vid vårt möte i Göteborg diskuterade vi införandet av specifikationen Euro 4 på marknaden. Jag tog initiativet att diskutera denna fråga med vår kollega, [G]. Även om [konfidentiellt] tvivlar på att vi alla håller våra löften, accepterar de ett införande på marknaden i september 2004, [konfidentiellt]. Det står klart att vi inte bör erbjuda den till försäljning före detta datum. Jag antar att vi fortfarande är överens och att vi kommer att hålla oss till detta datum. Om ni av någon anledning inte kan göra detta, vänligen informera mig om det per telefax.”

275 Sökandena har åberopat [konfidentiellt] förklaringar under det administrativa förfarandet, enligt vilka de ovan i punkt 273 nämnda anteckningarna inte visade att det förelåg något avtal mellan lastbilstillverkarna, utan endast att alla i realiteten hade godtagit att motorer som uppfyller Euro 4-normen troligen inte skulle komma att lanseras före [konfidentiellt] september 2004. Tribunalen finner emellertid att dessa förklaringar, som lämnades i efterhand och som motsäger den tydliga ordalydelsen i anteckningarna från företrädaren för [konfidentiellt] och telefaxet av den 8 maj 2003 – vilka visar att konkurrenterna hade kommit överens om att införa motorer som uppfyller Euro 4-normen i september 2004 – inte är övertygande.

276 Tribunalen hänvisar för det tredje till det e-postmeddelande som H, som är företrädare för [konfidentiellt], skickade den 16 september 2004 till konkurrenterna, däribland Scania, i vilket han meddelade att han beslutat att inte delta i mötet på företagsledningsnivå i Hannover (Tyskland). I detta e-postmeddelande, som anges i skäl 138 i det angripna beslutet, anges följande:

”Beslutet motiveras av en besvikelse. Jag finner vissa av våra kollegers agerande (i synnerhet agerandet av en av dem) i samband med kommunikationen kring Euro 4 och Euro 5, samt det sätt på vilket dessa kollegor har försökt att skada bilden av lastbilsindustrin och vissa av sina kolleger i synnerhet, oacceptabelt ...”

277 [konfidentiellt] klargjorde i en muntlig förklaring, som ingavs under det administrativa förfarandet och som anges i skäl 138 i det angripna beslutet, att det införde den teknik som uppfyller Euro 4-normen före det datum som hade överenskommit med konkurrenterna, det vill säga september 2004 (se punkterna 273 och 274 ovan) och att den omständigheten var orsaken till det missnöje som företrädaren för [konfidentiellt] uttryckt i e-postmeddelandet. Det framgår av handlingarna i målet att utbytena på företagsledningsnivå upphörde till följd av denna händelse (skäl 138 i det angripna beslutet).

278 E-post:meddelandet från företrädaren för [konfidentiellt], som anges i punkt 276 ovan, tolkat mot bakgrund av den bevisning som redovisats ovan i punkterna 273 och 274, visar att det fanns ett avtal mellan konkurrenterna, däribland Scania, avseende datumet för införande på marknaden av de tekniker som uppfyller Euro 4-normen.

279 Sökandena har åberopat den edsvurna utsaga som företrädaren för [konfidentiellt] har avgett. Nämda person har även skrivit det e-postmeddelande som anges i punkt 276 ovan. Företrädaren har i denna utsaga förklarat att e-postmeddelandet hade skickats på grund av spänningarna mellan [konfidentiellt] och [konfidentiellt] och att det inte fanns något avtal mellan lastbilstillverkarna avseende datumet för införande av motorer som uppfyller Euro 4-normen. Enligt sökandena styrks den ovannämnda försäkran under ed av den omständigheten att [konfidentiellt] och dess företrädare inte alls reagerade när Scania tillkännagav lanseringen av dess första motor som uppfyllde Euro 4-normen under en presskonferens den 31 mars 2004. Enligt sökandena kan det antas att om tillverkarna hade ingått ett avtal om tidsplanen för införandet av den teknik som uppfyller Euro 4-normen, skulle företrädaren för [konfidentiellt] ha reagerat på samma sätt vad gäller Scantias tillkännagivande.

280 Sökandenas argument är inte övertygande.

281 När det gäller ovannämnda försäkran under ed gjordes den av avsändaren till det e-postmeddelande som beskrivits ovan i punkt 276 flera år efter de relevanta händelserna i samband med det administrativa förfarandet och således *in tempore suspecto*. Innehållet i försäkran kan således inte påverka bevisvärdet av den bevisning som härrör från tiden för de relevanta händelserna och som är mer objektiva, såsom det telefax som anges i punkt 274 ovan, eller bevisvärdet av [konfidentiellt] förklaring som nämns i punkt 277 ovan (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 september 2006, Archer Daniels Midland/kommissionen, T-59/02, EU:T:2006:272, punkt 277, dom av den 8 juli 2008, Lafarge/kommissionen, T-54/03, ej publicerad, EU:T:2008:255, punkt 379, och dom av den 29 juni 2012, E.ON Ruhrgas och E.ON/kommissionen, T-360/09, EU:T:2012:332, punkt 201). Samtliga dessa bevis visar att det förelåg ett avtal mellan lastbilstillverkarna om datumet för införande av den teknik som uppfyller Euro 4-normen.

282 Vad vidare gäller argumentet avseende Scantias presskonferens den 31 mars 2004, konstaterar tribunalen att det pressmeddelande som sökandena inkommit med inte ger något stöd för deras påstående, utan det anges endast däri att motorer med 420 hästkrafter (*horse power*) som uppfyller Euro 4-normen skulle komma att lanseras i september 2004, vilket är det datum som överensstämmer med det datum som konkurrenterna kom överens om vid mötet den 10 och den 11 april 2003 i Göteborg (se punkterna 273 och 274 ovan).

283 Tribunalen hänvisar för det fjärde till informationsutbytena mellan konkurrenterna, däribland Scania DE, som ägde rum mellan den 2 och den 8 december 2004 och som avsåg de planerade prishöjningarna för år 2005 (skäl 140 i det angripna beslutet). I detta sammanhang angav [konfidentiellt] att det skulle fakturera 5 410 euro för övergången från "Euro 3 till Euro 4".

284 Såsom framgår av skäl 141 i det angripna beslutet skickade en företrädare för Scania DE, B, den 2 december 2004 ett e-postmeddelande till anställda hos de konkurrerande företagen, i vilket han frågade vid vilken tidpunkt och till vilket bruttopris motorer som uppfyllde 4- och 5-normerna skulle levereras. Företrädaren för [konfidentiellt] svarade genom att lämna den begärda informationen och angav särskilt att tilläggspriserna på motorer som uppfyllde Euro 4-normen och Euro 5-normen uppgick till 11 500 euro respektive 14 800 euro. Den 17 december 2004 förmedlade B den inhämtade informationen till konkurrenterna (skäl 142 i det angripna beslutet).

285 Tribunalen hänvisar för det femte till mötet den 12 september 2005 som anges i skäl 149 i det angripna beslutet och som bland annat avsåg "situationen Euro 4/5" och "Planerade prishöjningar för år 2006". Det framgår av de handskrivna anteckningarna att konkurrenterna,

- däribland en företrädare för Scania DE, I, under mötet utbytte information om datumet för lanseringen av lastbilmodeller som uppfyllde Euro 4- och Euro 5-normerna, samt deras prissättning.
- 286 Tribunalen hänvisar för det sjätte till ett e-postmeddelande av den 21 juli 2009, som anges i skäl 180 i det angripna beslutet, i vilket en av [*konfidentiellt*] anställda föreslog att följande punkt skulle föras upp på dagordningen för det möte mellan konkurrenter som organiserades av Scania DE och som skulle hållas den 17 och den 18 september 2009: "Euro VI? – jag vet – får vi tala och vill vi tala om detta?"
- 287 I skäl 181 i det angripna beslutet hänvisas det till det ovan i punkt 286 nämnda mötet den 17 och den 18 september 2009. Det framgår av den bevisning som finns angiven i ovannämnda skäl, vilken inte har bestritts av sökandena, att konkurrenterna utbytte information om datumet för införande av den teknik som uppfyller Euro 6-normen och om de planerade prishöjningarna för år 2010.
- 288 Det framgår av den bevisning och de faktiska omständigheter som redovisats i punkterna 272–287 ovan att kommissionen har styrkt att Scania hade ingått avtal och/eller hade samordnat sig med sina konkurrenter angående tidsplanen för och övervältringen av kostnaderna för införande av de utsläppstekniker för medeltunga och tunga lastbilar som krävs enligt Euro 3–6-normerna.
- 289 Denna slutsats påverkas inte av sökandenas argument, vilka redovisas i punkterna 261–263 ovan. Det ska i synnerhet påpekas att unionslagstiftningen avseende datumen för införande av Euro-normerna för utsläpp endast avsåg fristerna för införande av dessa normer (se skäl 6 i det angripna beslutet) och inte medförde att lastbilstillverkarna var skyldiga att utbyta information om tidsplanen för lanseringen av de produkter som uppfyller dessa normer. Den omständigheten att Scania planerade sin produktion flera år före den tidsfrist som föreskrivs i unionslagstiftningen för införande av en viss Euro-norm visar för övrigt inte att Scania inte deltog i samordningen med de andra lastbilstillverkarna. Den omständigheten att datumen för lanseringen av utsläppstekniker varierar mellan lastbilstillverkarna visar inte heller att det inte förekommit några informationsutbyten dem emellan, eftersom sådana utbyten gör det möjligt för dem att få kännedom om konkurrenternas planer.
- 290 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan inte vinna bifall såvitt avser denna grundens andra del.
- 3) Den fjärde grundens tredje del: Informationsutbytena om tidsplanen för införandet av utsläppstekniker utgör inte en överträdelse genom syfte*
- 291 Sökandena har gjort gällande att det av bevisningen i akten på sin höjd framgår att parterna undantagsvis utbytte information om tidsplanen för lanseringen av deras respektive utsläppstekniker. Dessa få utbyten utgör emellertid inte en överträdelse genom syfte. Enligt sökandena styrker inte det angripna beslutet att informationsutbytet om tidsplanen för införandet av utsläppstekniker var av sådan art att det kan anses vara skadligt för den normala konkurrensen, utan att det är nödvändigt att undersöka dess resultat.
- 292 Enligt sökandena är det nämligen svårt att förstå på vilket sätt ett utbyte av information om lanseringsdatumen skulle kunna leda till någon försening eller hindra konkurrensen vid erbjudandet av den nya teknik som är i fråga på grund av följande anledningar. För det första tar den tekniska utvecklingen av en ny utsläppskontrollteknik cirka sex eller sju år, för det andra var

alla tillverkare tvungna att ta fram nya motorer som uppfyllde Euro-normerna och de lanserade de aktuella teknikerna före utgången av de frister som föreskrivs i unionslagstiftningen, och för det tredje fanns det knappt någon efterfrågan på lastbilar som uppfyllde Euro-normerna före det att de blev obligatoriska. Enligt sökandena var syftet med informationsutbytet uppenbarligen inte att "försena" införandet av utsläppstekniker.

293 Kommissionen har bestritt sökandenas argument.

294 Det ska erinras om att kommissionen, i skäl 238 b och skäl 239 i det angripna beslutet, konstaterade att samtliga avtal och samordnade förfaranden som Scania deltagit i, däribland avtal eller samordnade förfaranden avseende tidsplanen för och övervältringen av kostnaderna för införandet av utsläppstekniker, hade till syfte att begränsa konkurrensen i den mening som avses i artikel 101 FEUF och hade gjort det möjligt för företagen att anpassa sin prissättningsstrategi mot bakgrund av den information som erhållits från konkurrenterna. I skälen 243 och 321 i det angripna beslutet förklarade kommissionen dessutom att diskussionerna och avtalen avseende datumet för lanseringen på marknaden av nya lastbilsmodeller som uppfyller miljökraven var av sådan art att de hade samband med och kompletterade parternas samordning i fråga om priserna och höjningen av bruttopriserna. Det ska även erinras om att kommissionen fann att det förelåg en enda, fortlöpande överträdelse som syftade till att begränsa konkurrensen på marknaden för medeltunga och tunga lastbilar inom EES och som bestod i förfaranden som minskade den nivå av strategisk osäkerhet som rådde mellan parterna, bland annat i fråga om framtida priser och bruttoprishöjningar (skäl 317 i det angripna beslutet).

295 Av det ovan anförda följer att sökandenas argument i punkterna 291 och 292 ovan grundar sig på en rad felaktiga premisser.

296 Såsom redan har påpekats har informationsutbytena om tidsplanen för införandet av utsläppstekniker nämligen inte kvalificerats som en helt separat överträdelse av kommissionen. Informationsutbytena har inte heller enskilt kvalificerats som en konkurrensbegränsning genom syfte, utan har beaktats tillsammans med andra samordnade förfaranden. Det var "kombinationen av avtal och samordnade förfaranden" som i skäl 239 i det angripna beslutet kvalificerades som en konkurrensbegränsning genom syfte, vilket gjorde det möjligt för deltagarna att anpassa sin prissättningsstrategi mot bakgrund av den information som erhållits från konkurrenterna.

297 Det ska dessutom påpekas att kommissionens slutsats att det förelåg en enda, fortlöpande överträdelse inte grundar sig på konstaterandet att avtalen eller de samordnade förfarandena avseende tidsplanen för införandet av utsläppstekniker utgjorde ett hinder för utbudet av nya tekniker, såsom sökandena har anfört i punkt 292 ovan. Kommissionens slutsats grundar sig på konstaterandet att denna samordning kompletterade samordningen i fråga om priserna och bruttoprishöjningarna. Det framgår nämligen av innehållet i utbytena mellan konkurrenterna, som det redogörs för i det angripna beslutet, att införandet av tekniker som säkerställer att lastbilsmotorer uppfyller Euro-normerna kunde påverka priserna på de berörda lastbilsmodellerna och leda till en prishöjning. Konkurrenterna diskuterade inte bara tidsplanen utan även övervältringen av kostnaderna för införandet av den nya tekniken. Kommissionen gjorde således en riktig bedömning när den i skälen 243 och 321 i det angripna beslutet påpekade att konkurrenterna, genom att diskutera när de nya teknikerna skulle införas och de ytterligare kostnader som dessa tekniker medförde, fick kännedom om nivån på de planerade

bruttopriserna och tidsplanen för bruttoprishöjningarna. Härav följer att sökandenas argument, som anges i punkt 292 ovan, grundar sig på en felaktig tolkning av det angripna beslutet och är verkningslöst.

298 När det gäller frågan huruvida informationsutbytet mellan lastbilstillverkarna som gjorde det möjligt för dem att få kännedom om nivån på de bruttopriser som konkurrenterna planerade och tidsplanen för dessa bruttoprishöjningar, utgjorde en konkurrensbegränsning genom syfte, berörs inte denna fråga av sökandenas argument i samband med denna grund. Grunden baseras, såsom redan har påpekats, på den felaktiga uppfattningen att kommissionen kritiserade lastbilstillverkarna för att hindra utbudet av nya tekniker (se punkt 297 ovan). Tribunalen erinrar i detta avseende om att ett utbyte av information mellan konkurrenter kan strida mot konkurrensreglerna när detta utbyte minskar eller undanröjer graden av osäkerhet om den relevanta marknadens funktion och följaktligen begränsar konkurrensen mellan företagen (se punkt 270 ovan). Tribunalen anser i synnerhet att ett informationsutbyte som är ägnat att undanröja osäkerhet hos de berörda vad gäller tidpunkten, omfattningen och den anpassning som de berörda företagen måste göra vad gäller deras beteende på marknaden, ska anses ha ett konkurrensbegränsande syfte (dom av den 19 mars 2015, Dole Food och Dole Fresh Fruit Europe/kommissionen, C-286/13 P, EU:C:2015:184, punkt 122 och där angiven rättspraxis).

299 I förevarande fall konstaterar tribunalen, mot bakgrund av den rättspraxis som anges ovan i punkt 298, att de informationsutbyten mellan konkurrenter som gör det möjligt för dem att få information om den planerade bruttoprisnivån och tidsplanen för höjningen av bruttopriserna, vilket undanröjer ovissheten om hur konkurrenterna kommer att agera i framtiden, utgör en konkurrensbegränsning genom syfte (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 september 2013, Mamoli Robinetteria/kommissionen, T-376/10, EU:T:2013:442, punkt 72).

300 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan inte vinna bifall såvitt avser denna grundens tredje del. Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser någon del av denna grund.

d) Den femte grunden: Felaktig tillämpning av artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet, såvitt kommissionen kvalificerade informationsutbytena på tysk nivå som en överträdelse "genom syfte"

1) Inledande synpunkter

301 Sökandena har hävdats att kommissionen inte har lagt fram precis och samstämmig bevisning som stöder uppfattningen att informationsutbytena på tysk nivå utgjorde ett tillräckligt hinder för konkurrensen för att kvalificeras som en konkurrensbegränsning "genom syfte", i den mening som avses i domen av den 11 september 2014, CB/kommissionen (C-67/13 P, EU:C:2014:2204).

302 Sökandena har hävdats att en analys av innehållet, målen och de ekonomiska och rättsliga ramarna för den information som utbyts på tysk nivå visar att kommissionens bedömning, det vill säga att det rör sig om en konkurrensbegränsning "genom syfte" är behäftad med en felaktig rättstillämpning eller en uppenbart oriktig bedömning.

303 Kommissionen har bestritt sökandenas argument.

- 304 Tribunalen erinrar om att kommissionen i skäl 238 i det angripna beslutet konstaterade för det första att Scania hade ingått avtal och/eller hade samordnat sig med parterna i förlikningen om de planerade ändringarna av bruttopriserna och bruttoprislistorna och om tidsplanen för dessa ändringar, och vid vissa tillfällen om de planerade ändringarna av nettopriserna eller kundrabatterna, för det andra att Scania hade ingått avtal och/eller samordnat sig med parterna i förlikningen om tidsplanen för och övervältringen av kostnaderna för införande av de utsläppstekniker för medeltunga och tunga lastbilar som krävs enligt Euro 3–6-normerna, och för det tredje att Scania och parterna i förlikningen hade utbytt annan känslig affärsinformation, nämligen information om leveranstider, beställningar och lagernivå, uppnådda marknadsandelar, aktuella nettopriser, rabatter, bruttoprislistor (även innan de trädde i kraft) och lastbilskonfiguratorer.
- 305 Enligt skäl 212 i det angripna beslutet skedde de samordnade förfaranden som kommissionen redogjort för i skäl 238 i nämnda beslut på de tre nivåer som anges ovan i punkterna 35–38, vilka bland annat innefattar tysk nivå.
- 306 Kommissionen fann, i skäl 239 i det angripna beslutet, att samtliga avtal och samordnade förfaranden som anges i skäl 238 hade till syfte att begränsa konkurrensen i den mening som avses i artikel 101.1 FEUF och hade gjort det möjligt för företagen att anpassa sin prissättningsstrategi mot bakgrund av den information som erhållits från konkurrenterna.
- 307 Det ska även erinras om att kommissionen kvalificerade samtliga dessa samordnade beteenden som en enda, fortlöpande överträdelse, som pågick under perioden år 1997–2011. Enligt kommissionen fullföljde Scania och parterna i förlikningen en samlad plan som hade som enda konkurrensbegränsande syfte att begränsa konkurrensen på marknaden för medeltunga och tunga lastbilar inom EES. Detta syfte uppnåddes genom förfaranden som minskade den nivå av strategisk osäkerhet som rådde mellan konkurrenterna avseende framtida priser och bruttoprishöjningar, tidsplanen och övervältringen av kostnaderna för införande av lastbilar som uppfyller miljökraven (skäl 317 i det angripna beslutet).
- 308 Av det ovan anförda följer att även om kommissionen i förevarande fall inte kvalificerade de hemliga och otillbörliga kontakterna på tysk nivå som en överträdelse i sig av artikel 101 FEUF, ansåg den att dessa kontakter utgjorde konkurrensbegränsningar genom syfte och ingick i den enda, fortlöpande överträdelse som Scania hållits ansvarigt för, eftersom de bidrog till genomförandet av överträdelsen. Inom ramen för denna grund ska tribunalen pröva huruvida det finns stöd för kommissionens bedömning att de hemliga och otillbörliga kontakterna på tysk nivå utgjorde en konkurrensbegränsning genom syfte.
- 309 Det framgår härvidlag av domstolens praxis att vissa typer av samordning mellan företag är så pass skadliga för konkurrensen att det kan anses att någon bedömning av deras resultat inte behöver göras (dom av den 11 september 2014, CB/kommissionen, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, punkt 49, och dom av den 19 mars 2015, Dole Food och Dole Fresh Fruit Europe/kommissionen, C-286/13 P, EU:C:2015:184, punkt 113; se även, för ett liknande resonemang, dom av den 14 mars 2013, Allianz Hungária Biztosító m.fl., C-32/11, EU:C:2013:160, punkt 34).
- 310 Skälet till att en åtskillnad görs mellan ”överträdelse genom syfte” och ”överträdelse genom resultat” är att vissa former av samordning mellan företag redan till sin art kan anses vara skadliga för normal konkurrens (dom av den 11 september 2014, CB/kommissionen, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, punkt 50, och dom av den 19 mars 2015, Dole Food och Dole Fresh Fruit

Europe/kommissionen, C-286/13 P, EU:C:2015:184, punkt 114; se även, för ett liknande resonemang, dom av den 14 mars 2013, Allianz Hungária Biztosító m.fl., C-32/11, EU:C:2013:160, punkt 35).

- 311 Det står således klart att vissa samordnade beteenden, såsom de som leder till horisontell prissättning av karteller, kan anses vara förenade med så pass stora risker för en negativ inverkan på, i synnerhet, priset, kvantiteten eller kvaliteten på varor och tjänster att det inte anses nödvändigt att vad gäller tillämpningen av artikel 101.1 FEUF visa att de har konkreta verkningar på marknaden. Erfarenheten visar nämligen att sådana beteenden minskar produktionen och höjer priserna, vilket leder till en felaktig fördelning av resurserna, vilket särskilt drabbar konsumenterna (dom av den 11 september 2014, CB/kommissionen, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, punkt 51, och dom av den 19 mars 2015, Dole Food och Dole Fresh Fruit Europe/kommissionen, C-286/13 P, EU:C:2015:184, punkt 115).
- 312 Om en analys av en typ av samordning mellan företag leder till slutsatsen att det inte uppvisar en tillräcklig grad av skadlighet för konkurrensen, ska däremot samordningens verkningar prövas. För att samordningen ska kunna omfattas av förbudet krävs det då att det föreligger omständigheter som visar att konkurrensen i praktiken har hindrats, begränsats eller snedvridits på ett märkbart sätt (dom av den 14 mars 2013, Allianz Hungária Biztosító m.fl., C-32/11, EU:C:2013:160, punkt 34, dom av den 11 september 2014, CB/kommissionen, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, punkt 52, och dom av den 19 mars 2015, Dole Food och Dole Fresh Fruit Europe/kommissionen, C-286/13 P, EU:C:2015:184, punkt 116).
- 313 Enligt domstolens praxis ska frågan huruvida ett avtal mellan företag eller ett beslut av en företagssammanslutning är så pass skadligt för konkurrensen att det kan anses utgöra en konkurrensbegränsning ”genom syfte”, i den mening som avses i artikel 101.1 FEUF, prövas i förhållande till innehållet i avtalets eller beslutets bestämmelser, de mål som eftersträvas med detsamma samt det ekonomiska och rättsliga sammanhang i vilket det ingår. Vid bedömningen av detta sammanhang ska hänsyn även tas till de aktuella produkternas eller tjänsternas beskaffenhet samt till strukturen och de faktiska villkoren på den eller de relevanta marknaderna (dom av den 11 september 2014, CB/kommissionen, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, punkt 53, och dom av den 19 mars 2015, Dole Food och Dole Fresh Fruit Europe/kommissionen, C-286/13 P, EU:C:2015:184, punkt 117; se även, för ett liknande resonemang, dom av den 14 mars 2013, Allianz Hungária Biztosító m.fl., C-32/11, EU:C:2013:160, punkt 36).
- 314 Även om parternas avsikt inte är avgörande för bedömningen av huruvida ett avtal mellan företag är konkurrensbegränsande, finns det inget som hindrar konkurrensmyndigheterna, de nationella domstolarna eller unionsdomstolarna från att beakta detta (dom av den 14 mars 2013, Allianz Hungária Biztosító m.fl., C-32/11, EU:C:2013:160, punkt 37, dom av den 11 september 2014, CB/kommissionen, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, punkt 54, och dom av den 19 mars 2015, Dole Food och Dole Fresh Fruit Europe/kommissionen, C-286/13 P, EU:C:2015:184, punkt 118).
- 315 Vad närmare avser utbytet av information mellan konkurrenter ska det erinras om att kriterierna avseende samordning och samarbete, som ska vara uppfyllda för att ett samordnat förfarande ska föreligga, ska förstås mot bakgrund av den grundläggande idén bakom fördragets konkurrensregler, nämligen att varje ekonomisk aktör självständigt ska bestämma den policy som denne avser att följa på den inre marknaden (dom av den 4 juni 2009, T-Mobile Netherlands m.fl., C-8/08, EU:C:2009:343, punkt 32, och dom av den 19 mars 2015, Dole Food och Dole Fresh Fruit Europe/kommissionen, C-286/13 P, EU:C:2015:184, punkt 119).

- 316 Även om detta krav på självständighet inte fråntar de ekonomiska aktörerna deras rätt att rationellt anpassa sig till konkurrenternas konstaterade eller förväntade beteende, utgör det emellertid utan undantag hinder mot att det förekommer direkta eller indirekta kontakter mellan sådana aktörer, kontakter som är ägnade att antingen påverka en faktisk eller potentiell konkurrents beteende på marknaden eller för en sådan konkurrent avslöja det beteende man har beslutat om eller överväger att själv tillämpa på marknaden, när dessa kontakter har till syfte eller resultat att skapa konkurrensvillkor som inte motsvarar de normala villkoren på den relevanta marknaden, med beaktande av de tillhandahållna produkternas eller tjänsternas beskaffenhet, hur betydelsefulla och hur många företagen är och nämnda marknads volym (dom av den 4 juni 2009, T-Mobile Netherlands m.fl., C-8/08, EU:C:2009:343, punkt 33, och dom av den 19 mars 2015, Dole Food och Dole Fresh Fruit Europe/kommissionen, C-286/13 P, EU:C:2015:184, punkt 120).
- 317 Domstolen har således slagit fast att utbyte av information mellan konkurrenter kan strida mot konkurrensreglerna när detta utbyte minskar eller undanröjer graden av osäkerhet om den relevanta marknads funktion och följaktligen begränsar konkurrensen mellan företagen (dom av den 2 oktober 2003, Thyssen Stahl/kommissionen, C-194/99 P, EU:C:2003:527, punkt 81, dom av den 4 juni 2009, T-Mobile Netherlands m.fl., C-8/08, EU:C:2009:343, punkt 35, och dom av den 19 mars 2015, Dole Food och Dole Fresh Fruit Europe/kommissionen, C-286/13 P, EU:C:2015:184, punkt 121).
- 318 Det finns i synnerhet anledning att anse att ett informationsutbyte som är ägnat att undanröja osäkerhet hos de berörda företagen vad gäller tidpunkten, omfattningen och den anpassning som de måste göra vad gäller deras beteende på marknaden, ska anses ha ett konkurrensbegränsande syfte (dom av den 19 mars 2015, Dole Food och Dole Fresh Fruit Europe/kommissionen, C-286/13 P, EU:C:2015:184, punkt 122; se även, för ett liknande resonemang, dom av den 4 juni 2009, T-Mobile Netherlands m.fl., C-8/08, EU:C:2009:343, punkt 41).
- 319 Ett samordnat förfarande kan dessutom ha ett konkurrensbegränsande syfte även när det inte finns ett direkt samband mellan förfarandet och konsumentpriset. Ordalydelsen i artikel 101.1 FEUF ger nämligen inget utrymme för att anse att denna bestämmelse endast förbjuder samordnade förfaranden som har en direkt inverkan på det pris som slutkonsumenterna betalar (dom av den 19 mars 2015, Dole Food och Dole Fresh Fruit Europe/kommissionen, C-286/13 P, EU:C:2015:184, punkt 123; se även, för ett liknande resonemang, dom av den 4 juni 2009, T-Mobile Netherlands m.fl., C-8/08, EU:C:2009:343, punkt 36).
- 320 Det framgår tvärtom av artikel 101.1 a FEUF att ett samordnat förfarande kan ha ett konkurrensbegränsande syfte om det innebär att ”inköps- eller försäljningspriser eller andra affärsvillkor direkt eller indirekt fastställs” (dom av den 4 juni 2009, T-Mobile Netherlands m.fl., C-8/08, EU:C:2009:343, punkt 37, och dom av den 19 mars 2015, Dole Food och Dole Fresh Fruit Europe/kommissionen, C-286/13 P, EU:C:2015:184, punkt 124).
- 321 I vilket fall som helst är artikel 101 FEUF, i likhet med övriga konkurrensregler i fördraget, inte enbart avsedd att skydda konkurrenternas eller konsumenternas direkta intressen, utan den ska även skydda marknads struktur och därmed konkurrensen som sådan. Det måste därför inte föreligga något direkt samband mellan ett samordnat förfarande och konsumentpriserna för att det ska kunna konstateras att ett samordnat förfarande har ett konkurrensbegränsande syfte (dom av den 4 juni 2009, T-Mobile Netherlands m.fl., C-8/08, EU:C:2009:343, punkterna 38 och 39, och dom av den 19 mars 2015, Dole Food och Dole Fresh Fruit Europe/kommissionen, C-286/13 P, EU:C:2015:184, punkt 125).

322 Det ska härvid erinras om att det redan av ordalydelsen i artikel 101.1 FEUF följer att begreppet samordnat förfarande, förutom samordning mellan de berörda företagen, även förutsätter ett beteende på marknaden som följer av denna samordning och ett orsakssamband mellan dessa båda villkor (dom av den 4 juni 2009, T-Mobile Netherlands m.fl., C-8/08, EU:C:2009:343, punkt 51, och dom av den 19 mars 2015, Dole Food och Dole Fresh Fruit Europe/kommissionen, C-286/13 P, EU:C:2015:184, punkt 126).

323 Domstolen har i detta sammanhang förklarat att det, såvida motsatsen inte bevisas, vilket det åvilar de berörda aktörerna att göra, måste antas att de företag som deltar i samordningen och som fortsätter att vara aktiva på marknaden tar hänsyn till informationsutbytet med sina konkurrenter när de bestämmer sitt beteende på denna marknad. Domstolen har särskilt dragit slutsatsen att ett sådant samordnat förfarande omfattats av artikel 101.1 FEUF, även när det inte haft något konkurrensbegränsande resultat på nämnda marknad (dom av den 4 juni 2009, T-Mobile Netherlands m.fl., C-8/08, EU:C:2009:343, punkt 51, och dom av den 19 mars 2015, Dole Food och Dole Fresh Fruit Europe/kommissionen, C-286/13 P, EU:C:2015:184, punkt 127).

2) Innehållet i den information som utbytt

i) De planerade ändringarna av bruttopriserna och bruttoprislistorna och tidsplanen för dessa ändringar, vilka avses i skäl 238 a i det angripna beslutet

324 Sökandena har hävdats att den information som utbytt på tysk nivå om bruttopriserna inte var ägnad att minska den ”strategiska” osäkerheten mellan konkurrenterna.

325 Sökandena har i detta avseende för det första gjort gällande att den prissättningsinformation som utbytt på tysk nivå rörde de gällande priser som återförsäljarna tillämpade gentemot de auktoriserade handlarna i Tyskland och inte framtida priser eller planer i fråga om prissättning. Sökandena har för det andra hävdats att utbytet på tysk nivå avsåg priser som redan var offentliga och för det tredje att de bruttopriser som utbyttes inte hade något informationsvärde i förhållande till de priser som faktiskt tillämpades i förhållande till slutkonsumenten.

– Sökandenas argument angående huruvida den information som utbytt på tysk nivå var aktuell eller framtida

326 I skäl 240 i det angripna beslutet påpekade kommissionen att konkurrenterna diskuterade flera faktorer rörande den framtida prissättningen och den framtida utvecklingen av bruttopriserna.

327 Sökandena har bestritt kommissionens slutsats i det angripna beslutet, det vill säga att den information som utbytt på tysk nivå om bruttopriserna rörde framtida bruttopriser och planer i fråga om prissättning. De har gjort gällande att utbytet av denna information avsåg gällande bruttopriser och att det därför inte hade någon sådan strategisk betydelse att det kunde kvalificeras som en konkurrensbegränsning ”genom syfte”. De bruttopriser som utbyttes var gällande (aktuella), eftersom de redan före utbytet hade meddelats nätverken av auktoriserade handlare eller tillämpades på leveranser eller beställningar som redan hade gjorts av kunder.

328 Tribunalen konstaterar att handlingarna i målet innehåller ett stort antal bevis som styrker att diskussionerna på tysk nivå om bruttoprishöjningarna uppenbarligen var av framåtblickande karaktär och syftade till att undanröja osäkerheten avseende konkurrenternas framtida prissättningspolicy. Utbytet av information mellan den 2 och den 8 december 2004, som beskrivs i

- skäl 140 i det angripna beslutet, avsåg de planerade prishöjningarna för år 2005. Det informationsutbyte som ägde rum den 12 september 2005, och som beskrivs i skäl 149 i det angripna beslutet, avsåg de planerade prishöjningarna för år 2006. De informationsutbyten som ägde rum i juni och juli 2007, vilka beskrivs i skäl 158 i det angripna beslutet, avsåg de planerade prishöjningarna för år 2008. De informationsutbyten som ägde rum den 12 och 13 mars 2008, och som beskrivs i skäl 166 i det angripna beslutet, avsåg prishöjningarna för år 2008 och 2009. Utbytet av information i juli 2009, som beskrivs i skäl 179 i det angripna beslutet, avsåg de planerade prishöjningarna för år 2010. Det e-postmeddelande av den 14 oktober 2010, som beskrivs i skäl 190 i det angripna beslutet, visar att det skett ett informationsutbyte avseende prishöjningarna för år 2011. Anställda vid Scania DE deltog i samtliga informationsutbyten.
- 329 Det framgår vidare av handlingarna i målet att såväl Scania som de övriga konkurrenterna, som svar på förfrågningar från en av konkurrenterna om de prishöjningar som de avsåg att tillämpa, informerade varandra om dessa. I ett e-postmeddelande av den 2 december 2004, som beskrivs i skäl 140 i det angripna beslutet, begärde en anställd vid [konfidentiellt] på tysk nivå att konkurrenterna skulle lämna information om de planerade prishöjningarna för år 2005 och angav följande: "Prishöjningar 2005: liksom varje år vill chefen veta om och när ni kommer att höja era priser nästa år." Nämda person angav vidare följande: "Dela därför vänligen denna information med alla så att vi inte förlorar tid på enskilda förfrågningar". I e-postmeddelandet av den 20 juli 2009, som anges i skäl 179 i det angripna beslutet, vilket rörde en begäran om information avseende bland annat prishöjningarna för år 2010, anges på liknande sätt följande: "Såsom varje år måste framtidsplaneringen göras inom företaget och i samband med detta [behöver] frågor med anknytning därtill [behandlas]."
- 330 Sökandena har bestritt att de bruttopriser som utbytts var av framåtblickande karaktär och har gjort gällande att den prissättningsinformation som utbytts på tysk nivå rörde de bruttoprislistor för återförsäljare/auktoriserade handlare som redan hade meddelats de auktoriserade handlarna och som redan tjänade som utgångspunkt för beställningar från slutkunder. Till stöd för detta argument har sökandena åberopat två rapporter som upprättats av en ekonomisk konsultfirma. Den första rapporten är daterad den 20 september 2016 och ingavs till kommissionen under det administrativa förfarandet (nedan kallad den ekonomiska rapporten av den 20 september 2016), och den andra är daterad den 9 december 2017 och ingavs för första gången vid tribunalen (nedan kallad den ekonomiska rapporten av den 9 december 2017). I dessa rapporter analyseras de informationsutbyten mellan konkurrenterna som Scania DE deltog i (och som nämns i meddelandet om invändningar och i det angripna beslutet), och de påstås – på grundval av uppgifter som lämnats av Scania – visa att varje informationsutbyte avsåg bruttoprislistor, vilka redan innan de skickades till Scania DE:s konkurrenter hade meddelats Scantias auktoriserade handlare i Tyskland eller tjänat som referens i samband med beställningar från slutkunder.
- 331 Tribunalen finner inte att sökandenas argument är övertygande.
- 332 Oberoende av huruvida de uppgifter som använts i de båda rapporter som nämns i punkt 330 ovan, vilka sökandena hade beställt i syfte att försvara sig under det administrativa förfarandet och vid tribunalen, är tillförlitliga och exakta, ska det nämligen påpekas att flera informationsutbyten som anges i det angripna beslutet visar att de prishöjningar som diskuterades vid dessa informationsutbyten tillämpades på beställningar som gjordes efter informationsutbytena. Det faktum att den utbytta informationen var framåtblickande är således styrkt även med den analys som sökandena själva har använt. Tribunalen har i detta avseende som exempel hänvisat till informationsutbytena på tysk nivå, vilka anges i skälen 140, 149, 166, 171 och 190 i det angripna beslutet. Vid informationsutbytena i december 2004, som anges i

- skäl 140 i det angripna beslutet, informerade [*konfidentiellt*] sina konkurrenter om att prislistorna avseende fordon och tillval skulle höjas med 3 procent för beställningar som gjorts efter den 1 april 2005. I samband med den presentation som [*konfidentiellt*] gjorde vid ett möte mellan konkurrenter på tysk nivå den 12 och den 13 mars 2008, vilket anges i skäl 166 i det angripna beslutet, informerade [*konfidentiellt*] sina konkurrenter om de prishöjningar på vissa lastbilmodeller som tillämpades på beställningar från och med april 2008, oktober 2008 och april 2009. I e-postmeddelandet av den 7 november 2008, som anges i skäl 171 i det angripna beslutet, informerades konkurrenterna om de prishöjningar som [*konfidentiellt*] tillämpade på beställningar som gjorts från och med april 2009 och om de prishöjningar som tillämpades av [*konfidentiellt*] på beställningar som gjorts från och med februari 2009.
- 333 Det ska dessutom noteras att även om lastbilstillverkarna, innan de utbytte information om bruttoprishöjningarna på tysk nivå, ”internt” hade meddelat, det vill säga till sina auktoriserade handlare, att de planerade att höja bruttopriserna och även om de redan hade tagit emot beställningar på grundval av dessa bruttopriser, betyder inte det att den information som utbyts inte var användbar för deras konkurrenter, eftersom denna information inte var offentlig och avslöjade lastbilstillverkarnas – vilka var de som tillhandahöll bruttopriserna – framtida prissättningsstrategi.
- 334 Sökandena har, till stöd för sitt påstående att informationsutbytena mellan tillverkarna på tysk nivå avsåg de gällande bruttopriserna och inte de framtida priserna, också hävdad att Scania DE inte ändrade sina priser till följd av den information (om priserna) som Scania DE eventuellt hade fått från sina konkurrenter. Till stöd för detta påstående har sökandena åberopat den ekonomiska rapporten av den 9 december 2017, vilken påstås visa att en betydande försäljningsvolym hade uppnåtts på grundval av prislistorna, efter det att Scania DE hade informerat de övriga deltagarna på tysk nivå om dem.
- 335 Detta argument, som ska prövas mot bakgrund av de principer som angetts ovan i punkterna 322 och 323, kan inte heller godtas, eftersom det inte på något sätt visar att Scania inte beaktade den information som erhållits i samband med utbytena på tysk nivå för att fastställa sin prissättningsstrategi. Den omständigheten att Scania regelbundet deltog i informationsutbytena med sina konkurrenter under fjorton år visar det strategiska värde som denna information hade för Scania (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 juni 2009, T-Mobile Netherlands m.fl., C-8/08, EU:C:2009:343, punkt 51).
- 336 Sökandena har för att bestrida att de bruttopriser som utbyts på tysk nivå var av framåtblickande karaktär åberopat två andra argument. Sökandena har hänvisat till de uttalanden som gjorts av andra lastbilstillverkare och som återfinns bland handlingarna i målet, vilka bekräftar att informationsutbytet på tysk nivå inte avsåg framtida planer i fråga om prissättning. Sökandena har vidare hävdad att Scania DE:s anställda som deltog i utbytena på tysk nivå inte hade till uppgift att fastställa priser och att de var övertygade om att informationen om ”framtida” priser inte kom från deras kontaktnät. Scania DE:s anställda har bekräftat att den information som lämnades till de andra tillverkarnas anställda alltid i stor utsträckning hade spridits inom Scantias nätverk av auktoriserade handlare och förutsatte att den prissättningsinformation som de övriga tillverkarna tillhandahöll avsåg ”aktuella” och inte framtida priser.
- 337 Sökandenas argument som anges i punkt 336 ovan kan inte heller godtas.

- 338 Tribunalen noterar inledningsvis att lastbilstillverkarna i de uttalanden som sökandena har åberopat angav att den information om bruttopriserna som utbyts på tysk nivå redan (det vill säga före informationsutbytena) hade lämnats till de auktoriserade handlarna och att informationen således, enligt lastbilstillverkarna, var offentlig. Frågan huruvida den information som utbyts på tysk nivå var ”offentlig” kommer att prövas i punkterna 342–350 nedan. I detta skede av bedömningen ska det noteras att handlingarna i målet innehåller bevis för att utbytena på tysk nivå bland annat avsåg framtida bruttoprishöjningar, och detta framgår även av de uttalanden som gjorts av lastbilstillverkarna själva. Såsom kommissionen påpekade i skälen 89 och 91 i det angripna beslutet, bekräftade majoriteten av lastbilstillverkarna att framtida bruttoprishöjningar var ett av de ämnen som diskuterades på tysk nivå och att utbytena var systematiska och regelbundna.
- 339 Vidare grundar sig uttalandena från Scania DE:s anställda på den felaktiga premissen att de bruttopriser som utbyts på tysk nivå utgjorde ”aktuella” priser, eftersom de redan hade förmedlats till nätverken av auktoriserade handlare. När det gäller den uppfattning som Scania DE:s anställda har om informationsutbytena på tysk nivå, ska det under alla omständigheter erinras om att det följer av rättspraxis att det för att ett företag ska kunna hållas ansvarigt för en överträdelse av artikel 101 FEUF inte krävs att det berörda företagets anställda känner till åtgärden, utan det räcker att en åtgärd har vidtagits av en person som har behörighet att agera på företagets vägnar (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 mars 2013, Dole Food och Dole Germany/kommissionen, T-588/08, EU:T:2013:130, punkt 581 och där angiven rättspraxis). Såsom kommissionen har påpekat har sökandena i förevarande fall inte bestritt att Scania DE:s anställda som deltog i informationsutbytena hade behörighet att göra detta. Sökandenas argument avseende de ovannämnda uppfattningar som Scania DE:s anställda har och deras ansvar vid fastställandet av priserna saknar således verkan och kan inte godtas.
- 340 Slutligen kan tribunalen inte godta sökandenas invändning om att kommissionen inte beaktade den ekonomiska rapporten av den 20 september 2016 som nämns i punkt 330 ovan. Av handlingarna i målet framgår inte att en sådan invändning är välgrundad och det framgår av det ovan anförda att nämnda rapport var av begränsad betydelse, eftersom den syftade till att bekräfta ett felaktigt påstående, nämligen att den information som utbyts på tysk nivå var ”aktuell”, eftersom den redan hade förmedlats till nätverken av auktoriserade handlare.
- 341 Mot bakgrund av det ovan anförda kan sökandenas samtliga argument avseende att den information som utbyts på tysk nivå var ”aktuell” inte godtas.
- *Sökandenas argument att de bruttopriser som utbyts på tysk nivå var offentliga*
- 342 Sökandena har gjort gällande att den information som utbyts på tysk nivå om bruttopriserna – med hänsyn till den ganska långa tid som förflyter mellan beställningen av en lastbil och leveransen av denna – redan hade förmedlats av lastbilstillverkarna till deras nätverk av auktoriserade handlare och redan hade nämnts i förhandlingarna mellan de auktoriserade handlarna och kunderna, och att den således var allmänt tillgänglig. Denna information har således inte något strategiskt värde för konkurrenterna. Sökandena har hävdats att deras analys i viss mån stöds av fotnot 4 i punkt 74 i kommissionens riktlinjer för tillämpningen av artikel 101 FEUF på horisontella samarbetsavtal (EUT C 11, 2011, s. 1).
- 343 Tribunalen finner inte att sökandenas argument är övertygande.

- 344 Det framgår för det första rent generellt att informationsutbytena om prissättningen på tysk nivå skedde ofta och under flera år. Det framgår även av handlingarna i målet att dessa utbyten var strukturerade och välorganiserade och att deltagarna ofta uppmanades att fylla i en Excel-tabell med information om bland annat planerade bruttoprishöjningar. Tribunalen hänvisar i detta hänseende exempelvis till skälen 150, 166, 171, 172, 175, 179 och 188 i det angripna beslutet samt till de uttalanden som vissa av tillverkarna gjort under det administrativa förfarandet, vilka anges i skäl 91 i det angripna beslutet. Med hänsyn till detta är påståendet att utbytena på tysk nivå inte hade något värde för konkurrenterna vid planeringen av sina prissättningsstrategier, inte trovärdigt.
- 345 För det andra ska det noteras att sökandena inte har visat att lastbilstillverkarna kunde erhålla den information som utbytts på tysk nivå på ett annat sätt än genom direktkontakt mellan konkurrenter och har medgett att de inte kan tillhandahålla exempel på tillkännagivanden av prishöjningar från en källa som är tillgänglig för alla. Sökandena har inte heller bestritt de uttalanden som vissa av konkurrenterna gjorde under det administrativa förfarandet, vilka anges i skälen 269 och 270 i det angripna beslutet, enligt vilka bruttopriserna och planerna att höja bruttopriserna – som omfattades av den information som utbytts på tysk nivå – i allmänhet inte var offentliga och endast delvis kunde hämtas från källor som var tillgängliga för allmänheten och att den information om bruttopriserna som var allmänt tillgänglig inte var lika detaljerad och precis som den information som erhållits direkt av konkurrenterna.
- 346 Det ska i detta sammanhang även preciseras att sökandena inte har visat att den information som de auktoriserade handlarna och slutkunderna erhållit från en lastbilstillverkare om framtida bruttoprishöjningar enkelt, direkt och systematiskt når de övriga lastbilstillverkarna. I detta avseende angav en lastbilstillverkare under det administrativa förfarandet att kunderna i allmänhet inte gav någon information om konkurrenternas planerade bruttoprishöjningar vid förhandlingarna med de auktoriserade handlarna, eftersom den informationen inte förstärkte deras förhandlingsposition gentemot de auktoriserade handlarna (se skäl 279 i det angripna beslutet).
- 347 Det framgår av det ovan anförda att den information om de höjningar som tillämpats på bruttoprislistorna, som förmedlades till nätverken av auktoriserade handlare, inte medförde att denna information blev ”offentlig”, eftersom offentlig information utgörs av objektiva uppgifter om marknaden som är direkt tillgängliga (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 juli 2008, BPB/kommissionen, T-53/03, EU:T:2008:254, punkt 236).
- 348 Det framgår även att utbytet av information på tysk nivå om de höjningar som skulle tillämpas på bruttoprislistorna var det enda sättet som gjorde det möjligt för konkurrenterna att få tillgång till denna information på ett enkelt, snabbt och detaljerat sätt och skapa ett klimat av ömsesidig visshet om varandras framtida prissättningspolicy (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 juli 2008, BPB/kommissionen, T-53/03, EU:T:2008:254, punkt 236).
- 349 Tribunalen finner således att kommissionens slutsats i det angripna beslutet, nämligen att den information som utbytts på tysk nivå inte var offentlig, ska fastställas (se, bland annat, skäl 242 i det angripna beslutet). Det ska även preciseras att kommissionens slutsats, i motsats till vad sökandena har anfört (se punkt 342 ovan), är förenlig med riktlinjerna för tillämpningen av artikel 101 FEUF på horisontella samarbetsavtal. Kommissionen har nämligen i punkt 74 i nämnda riktlinjer förklarat att ett utbyte mellan konkurrenter av individualiserade uppgifter om planerade framtida priser eller kvantiteter ska betraktas som ett avtal som har till syfte att begränsa konkurrensen. Kommissionen har visserligen i fotnot 4 till punkten 74 preciserat att i

specifika fall där företag förbundit sig att i framtiden sälja till priser som de tidigare tillkännagivit allmänheten (dvs. de kan inte ändra priserna), skulle sådana offentliga tillkännagivanden av framtida individualiserade priser eller kvantiteter inte betraktas som planer, och därmed i regel inte anses begränsa konkurrensen genom syfte. Innehållet i denna fotnot är emellertid inte relevant i förevarande fall, eftersom lastbilstillverkarna, däribland Scania, inte tillkännagav den information om priser som utbyts på tysk nivå för allmänheten, utan denna information förmedlades endast till deras nätverk av auktoriserade handlare.

350 Mot bakgrund av det ovan anförda kan sökandenas argument att den information om bruttopriserna som utbyts på tysk nivå var offentlig, inte godtas.

– Sökandenas argument att de bruttopriser som utbyts på tysk nivå inte hade något informationsvärde för de priser som faktiskt tillämpades vid transaktioner på marknaden

351 Sökandena har hävdad att den information som utbyts på tysk nivå om bruttopriserna inte ger någon indikation på konkurrenternas framtida prissättning. Sökandena har förklarat att bruttopriserna och bruttoprislistorna, på grund av att prissättningsfaktorerna för lastbilar är komplicerade och flera till antalet, inte – i motsats till kommissionens bedömning i det omtvistade beslutet – har något informationsvärde för de priser som i praktiken tillämpas vid transaktioner på marknaden.

352 Detta argument upprepas och utvecklas ytterligare i samband med argumentationen avseende det ekonomiska och rättsliga sammanhanget för informationsutbytet på tysk nivå. Detta argument kommer således att prövas i samband med bedömningen av de argumenten.

ii) De planerade ändringarna av nettopriser och kundrabatter i artikel 238 a i det angripna beslutet

353 Tribunalen erinrar om att kommissionen, i skäl 238 a i det angripna beslutet, påpekade att Scania och parterna i förlikningen ibland utbytte information om planerade ändringar av nettopriser eller av kundrabatter. Det framgår av skäl 212 a i det angripna beslutet att flera av dessa informationsutbyten enligt kommissionen ägde rum på tysk nivå.

354 Sökandena har bestritt att sådana informationsutbyten har ägt rum och har hävdad att de skriftliga bevis som kommissionen har åberopat inte styrker att sådana utbyten förekommit.

355 Det framgår av handlingarna i målet att kommissionen har styrkt förekomsten av de ovan i punkt 353 beskrivna förfarandena.

356 När det gäller utbytena av information om rabatterna styrks deras existens av anteckningar från en av de anställda vid [konfidentiellt] angående ett möte mellan konkurrenter den 3 och den 4 maj 2004 i Scania DE:s lokaler, vilka nämns i skäl 134 i det angripna beslutet. I dessa anteckningar anges följande: ”Genomsnittligt pris + 5, 6, 7,5 procent! Ingen ändring av bruttopriserna, samma nivå på rabatterna”. Vidare framgår det av den skriftliga bevisning som redovisas i skäl 156 i det angripna beslutet att en anställd vid [konfidentiellt] den 7 september 2006 informerade anställda hos de andra tillverkarna på tysk nivå, däribland en av Scania DE:s anställda, angående en höjning av det pris som tillämpades av [konfidentiellt], och angav att ”det [skulle] ske en prishöjning (först [konfidentiellt]) från och med den 1 oktober: 2 procent för alla [konfidentiellt] modeller” och att ”prislistorna inte [skulle] ändras, utan säljarens rabatt”. På samma sätt framgår det av den skriftliga bevisning som redovisas i

skäl 158 i det angripna beslutet att en anställd vid [konfidentiellt] den 10 juli 2007, som svar på en begäran om upplysningar från en anställd vid [konfidentiellt] som skickades till anställda hos konkurrenterna på den tyska nivån, lämnade upplysningar om en ändring av de rabatter som tillämpades av [konfidentiellt]. Anställda vid Scania DE deltog i ovannämnda informationsutbyten.

357 Vad gäller utbytet av information om nettopriser framgår det av den skriftliga bevisning som redovisas i skäl 140 i det angripna beslutet att [konfidentiellt], som svar på en begäran om upplysningar av den 2 december 2004 från en anställd vid [konfidentiellt] angående de planerade prishöjningarna för år 2005, bland annat informerade sina konkurrenter om att nettopriserna skulle höjas med 1 procent från och med den 1 januari 2005 för tillval och från och med den 1 februari 2005 för alla serier. [konfidentiellt] preciserade att prishöjningen skulle genomföras genom minskning av rabatterna. På samma sätt framgår det av den skriftliga bevisning som redovisas i skäl 149 i det angripna beslutet att [konfidentiellt], i samband med ett möte den 12 september 2005 mellan konkurrenter på tysk nivå, i vilket Scania hade deltagit, informerade sina konkurrenter om en prishöjning på 8–10 procent netto för lastbilsmodellen [konfidentiellt]. Vidare framgår det av den skriftliga bevisning som redovisas i skäl 179 i det angripna beslutet att [konfidentiellt], som svar på en begäran om upplysningar av den 20 juli 2009 från en anställd vid [konfidentiellt], avseende bland annat prishöjningar för år 2010, informerade sina konkurrenter om en höjning med 1,5 procent av nettopriserna på beställningar gjorda från och med oktober 2009. Informationsutbyten om nettopriser framgår även av den skriftliga bevisning som redovisas i skälen 184 och 188 i det angripna beslutet. Anställda vid Scania DE deltog i ovannämnda informationsutbyten.

358 När det gäller flera av de utbyten som nämns i punkterna 356 och 357 ovan (till exempel de utbyten som nämns i skälen 140, 149, 156 och 158 i det angripna beslutet) har sökandena, med hänvisning till det resonemang som redovisats i punkterna 327 och 342 ovan, åberopat den omständigheten att den information som utbyttes var ”aktuell” (och inte framtida) information som var allmänt tillgänglig. Eftersom tribunalen redan har underkänt detta resonemang, påverkar inte sökandenas argument slutsatsen i punkt 355 ovan.

iii) Övervältringen av kostnaderna för införande av de i skäl 238 b i det angripna beslutet nämnda utsläppsteknikerna för medeltunga och tunga lastbilar som krävs enligt Euro 3–6-normerna

359 Tribunalen erinrar om att kommissionen i skäl 238 b i det angripna beslutet angav att Scania och parterna i förlikningen hade ingått avtal och/eller hade samordnat sig angående tidsplanen för och övervältringen av kostnaderna för införandet av utsläppstekniker för medeltunga och tunga lastbilar som krävs enligt Euro 3–6-normerna. Det framgår av skäl 212 b i det angripna beslutet att flera av dessa samordnade förfaranden enligt kommissionen ägde rum på tysk nivå.

360 Sökandena har bestritt att de samordnat sig på tysk nivå vad gäller övervältringen av kostnader (bruttoprisökning) i samband med införandet av utsläppstekniker. Samtidigt som sökandena inte förnekar att information om priser utbyttes på tysk nivå, har de bestritt att priserna kopplade till införandet av den teknik som informationsutbytet gällde var framtida priser eller planerade priser.

361 Det framgår av handlingarna i målet att kommissionen har styrkt förekomsten av de samordnade förfaranden som beskrivits i punkt 359 ovan och Scantias deltagande i dessa förfaranden.

362 Till exempel framgår det av den bevisning som redovisas i skäl 140 i det angripna beslutet att [konfidentiellt], inom ramen för ett informationsutbyte på tysk nivå som ägde rum mellan den 2 och den 8 december 2004, i vilket en av Scania DE:s anställda deltog, underrättade sina

konkurrenter om att företaget planerade att höja priset för de nya modeller som uppfyllde kraven enligt Euro 4-normen med 5 410 euro. På samma sätt framgår det av den bevisning som redovisas i skäl 141 i det angripna beslutet att som svar på ett e-postmeddelande från B, anställd vid Scania DE, som skickades till konkurrenterna och i vilket denne begärde upplysningar om priser och leveransdatum för motorer som uppfyllde kraven enligt Euro 4- och Euro 5-normerna, svarade J från det tyska dotterbolaget [*konfidentiellt*] att denna tillverkare skulle leverera lastbilar som uppfyllde kraven enligt dessa normer från och med april eller maj 2005 och att prispåslagen för motorer som uppfyllde kraven enligt Euro 4- och Euro 5-normerna skulle uppgå till 11 500 euro respektive 14 800 euro. Det framgår vidare av den bevisning som redovisas i skäl 149 i det angripna beslutet att informationsutbyten om priser ägde rum vid mötet mellan konkurrenter på tysk nivå den 12 september 2005. Bland diskussionsämnena fanns planerade prishöjningar för år 2006. Vid detta möte var I från Scania DE närvarande. Det framgår av de handskrivna anteckningarna från en av mötesdeltagarna att [*konfidentiellt*] informerade sina konkurrenter om de prispåslag som tillverkaren skulle tillämpa på grund av införandet av tekniker som uppfyllde kraven enligt Euro 4- och Euro 5-normerna. Det framgår även av bevisningen som ingår i handlingarna i målet att I från Scania DE vid det ovannämnda mötet den 12 september 2005 lämnade en detaljerad redogörelse för de prishöjningar som Scania skulle tillämpa till följd av införandet av teknik som uppfyllde kraven enligt Euro 3- och Euro 4-normerna. Det framgår vidare av den bevisning som redovisas i skäl 166 i det angripna beslutet, angående ett möte mellan konkurrenter på tysk nivå den 12 och den 13 mars 2008, att informationsutbyten om planerade prishöjningar ägde rum. En redogörelse från [*konfidentiellt*] angav en ökning med 2 350 euro för motorer som uppfyllde kraven enligt Euro 5-normen från och med maj 2008.

363 När det gäller flera av de utbyten som nämns i punkt 362 ovan (de utbyten som nämns i skälen 141, 149 och 166 i det angripna beslutet) har sökandena, med hänvisning till resonemanget i punkterna 327 och 342 ovan, gjort gällande att den information som utbyttes var aktuell, och inte framtida, information som var allmänt tillgänglig. Eftersom tribunalen redan har underkänt detta resonemang, påverkar inte sökandenas argument slutsatsen i punkt 361 ovan.

iv) Utbytet av annan konkurrenskänslig information som avses i skäl 238 c i det angripna beslutet

364 Tribunalen erinrar om att kommissionen i skäl 238 c i det angripna beslutet angav att Scania och parterna i förlikningen hade utbytt annan konkurrenskänslig information, såsom information om leveranstider, order, lager, uppnådda marknadsandelar, aktuella nettopriser och rabatter, bruttoprislistor (även innan de trädde i kraft) och lastbilskonfiguratorer.

365 Sökandena har bland annat gjort gällande att ”annan konkurrenskänslig information” som ibland utbyttes på tysk nivå var av teknisk art och inte kunde undanröja den strategiska osäkerheten mellan deltagarna vad gäller deras beteende på marknaden. Enligt sökandena kunde dessa uppgifter, oavsett om de betraktades för sig eller tillsammans med de andra upplysningar som nämndes i skäl 238 i det angripna beslutet, inte anses utgöra en del av en överträdelse ”genom syfte”.

366 Det ska härvidlag noteras att det framgår av skäl 237 i det angripna beslutet att kommissionen ansåg att utbytet av konkurrenskänslig information, som nämns i punkt 364 ovan, utgjorde ett av de medel som konkurrenterna använde vilket gjorde det möjligt för dem att samordna priser och höjningar av bruttopriserna, medan övriga medel utgjordes av hemliga och otillbörliga kontakter avseende prissättning, tidsplan och ytterligare kostnader till följd av lanseringen på marknaden av nya lastbilsmodeller som uppfyllde utsläppsnormerna (som nämns i skäl 238 a och b i det angripna beslutet).

- 367 Det framgår även av skäl 317 i det angripna beslutet att kommissionen ansåg att utbytet av konkurrenskänslig information, som beskrivs i punkt 364 ovan, utgjorde ett av de medel som konkurrenterna använde för att minska nivån av strategisk osäkerhet mellan parterna beträffande framtida prissättning och höjningar av bruttopriserna samt beträffande tidsplanen för och övervältringen av kostnaderna för lanseringen av lastbilsmodeller som uppfyller miljökraven.
- 368 Det ska även noteras att artikel 1 i slutet i det angripna beslutet inte hänvisar till de utbyten av "annan konkurrenskänslig information" som identifierades i skäl 238 c i det angripna beslutet.
- 369 Kommissionen förklarade dessutom i svaromålet att hänvisningen till "annan konkurrenskänslig information" var ett av exemplen på det sätt på vilket kartelldeltagarna genomförde sin samordning av framtida priser och bruttoprishöjningar samt av tidsplanen för införandet av tekniker och övervältringen av kostnaderna för dessa, och att denna hänvisning inte utökade överträdelsens omfattning.
- 370 Av det ovan anförda följer att prövningen av huruvida kommissionens bedömning av utbytet av "annan konkurrenskänslig information" är välgrundad blir överflödigt om det visar sig att kommissionen lyckas styrka förekomsten av de andra samordnade förfaranden som anges i skäl 238 a och b samt i skäl 317 a och b i det angripna beslutet och den konkurrensbegränsning "genom syfte" som följer av dessa förfaranden. Tribunalen kommer att pröva denna fråga i punkt 394 nedan.
- 371 Härvidlag beaktar tribunalen även den omständigheten att kommissionens slutsatser avseende utbytet av "annan konkurrenskänslig information" inte har någon inverkan på överträdelsens varaktighet och allvar, och följaktligen inte heller på bötesbeloppet, eftersom dessa fastställs med hänsyn till de samordnade förfaranden som anges i skäl 238 a och b samt i skäl 317 a och b i det angripna beslutet.

3) Syftet med informationsutbytena på tysk nivå

- 372 Sökandena har hävdade att informationsutbytena på tysk nivå främst avsåg teknisk information om produkterna. Deltagarna hade som mål att hålla sig informerade om den tekniska utvecklingen på lastbilsområdet för att bättre kunna tjäna kunderna. Enligt sökandena var deltagarna i informationsutbytet på tysk nivå för Scania DE:s del säljutbildare och deltog inte i Scania DE:s beslut om priser. Till stöd för sina påståenden ingav sökandena edsvurna utsagor från anställda vid Scania DE vilka deltog i informationsutbytet på tysk nivå. De återopade även ett svar [*konfidentiellt*] på meddelandet om invändningar.
- 373 Kommissionen anser att sökandens argument saknar grund.
- 374 Det ska noteras att handlingarna i målet inte stödjer sökandenas påstående att informationsutbytena på tysk nivå huvudsakligen avsåg tekniska frågor. Av bevisningen i handlingarna i målet framgår däremot att en betydande del av dessa informationsutbyten avsåg prisinformation som, i motsats till vad sökandena har gjort gällande, var framåtblickande och inte allmänt tillgänglig. Det konkurrensbegränsande syftet med informationsutbytena på tysk nivå framgår även av den omständigheten att flera av dessa utbyten härrörde från framställningar med begäran om upplysningar från anställda hos olika tillverkare angående konkurrenternas framtida prishöjningar. I det e-postmeddelande av den 2 december 2004 som presenterades i skäl 140 i det angripna beslutet, skrev K från [*konfidentiellt*] angående "[p]rishöjningar 2005": "liksom varje år vill chefen veta om och när ni kommer att höja era priser nästa år" och angav

vidare följande: ”Dela därför vänligen denna information med alla så att vi inte förlorar tid på enskilda förfrågningar”. I e-postmeddelandet av den 21 juli 2009, som presenterades i skäl 180 i det angripna beslutet, gav L, som var anställd på [konfidentiellt], som svar på ett e-postmeddelande från I på Scania DE som efterfrågat diskussionsämnen för konkurrenternas möte på tysk nivå den 17 och den 18 september 2009, uttryck för ”spontana förslag från ämnen” och preciserade följande: ”Euro VI? – jag vet – får vi tala och vill vi tala om detta? – Hur kan vi få detta års prisnivå att gå upp igen?”

- 375 Scania DE:s anställda hävdade i sina edsvurna utsagor att de inte deltog i förfarandet för att fatta beslut om prissättning inom detta bolag, men dessa uttalanden bekräftar inte påståendet att utbytena på tysk nivå framför allt avsåg teknisk information, eller påståendet att de anställda genom sitt deltagande i nämnda utbyten hade till mål att hålla sig informerade om den tekniska utvecklingen.
- 376 Vad gäller påståendet från [konfidentiellt], vilket sökandena har åberopat, att prisuppgifterna inte utgjorde det huvudsakliga skälet till att dess anställda deltog i informationsutbytet på tysk nivå, och dennes påstående att detta bolag intresserade sig för andra tillverkares prislistor av det huvudsakliga skälet att de var de enda handlingar som innehöll en fullständig bild av de olika lastbilsmodellerna och varianterna, finner tribunalen inte heller detta påstående övertygande. Såsom kommissionen har påpekat förklarar inte ovannämnda påståenden [konfidentiellt] varför det var nödvändigt att även utbyta information om framtida prishöjningar för att erhålla förteckningen över olika lastbilsmodeller och varianter. Det framgår för övrigt av handlingarna i målet att tillverkaren under det administrativa förfarandet (i sina svar på en begäran om upplysningar från kommissionen) klart angav att utbytet på tysk nivå även avsåg upplysningar om planerade höjningar av priserna i prislistorna och att dessa utbyten var av systematisk och regelbunden karaktär.
- 377 Av det ovan anförda följer att tribunalen inte är övertygad av sökandenas påståenden som nämns i punkt 372 ovan. Däremot framgår det av handlingarna i målet att kommissionen hade fog för sin slutsats i skäl 307 i det angripna beslutet att informationsutbytena om prishöjningar på bruttopriset på lastbilar sträckte sig längre än till ett utbyte av information som var allmänt tillgänglig och hade till syfte att öka insynen mellan parterna och följaktligen minska den osäkerhet som är förknippad med en normalt fungerade marknad.
- 378 Även om det antas att informationsutbytena på tysk nivå syftade till att uppnå legitima mål, såsom dem som sökandena har åberopat, vilka förelåg parallellt med det fastställda konkurrensbegränsande syftet, påverkar inte denna omständighet kommissionens slutsats att det förelåg en konkurrensbegränsning ”genom syfte”. Det framgår nämligen av fast praxis att ett samordnat förfarande kan anses ha ett konkurrensbegränsande syfte även om det inte har som enda syfte att begränsa konkurrensen, utan även har andra legitima syften (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 november 2008, Beef Industry Development Society och Barry Brothers, C-209/07, EU:C:2008:643, punkt 21 och där angiven rättspraxis).
- 379 Mot bakgrund av det ovan anförda kan sökandenas argument avseende syftet med informationsutbytena på tysk nivå inte godtas.

4) *Sammanhanget kring informationsutbytet på tysk nivå*

- 380 Sökandena har gjort gällande att en analys av det ekonomiska och juridiska sammanhanget, särskilt lastbilsmarknadens beskaffenhet, struktur och förhållanden, innebär att kommissionens slutsats att det skett en överträdelse ”genom syfte” kan ifrågasättas.
- 381 Sökandena har förklarat att lastbilarna tillverkas och saluförs i ett stort antal former och varianter beroende på kundernas behov och att det slutliga priset beror på lastbilarnas egenskaper och särdrag på den nationella marknad där de säljs. Sökandena har även påpekat att köparna av lastbilar är näringsidkare som har en stark förhandlingsposition.
- 382 Sökandena har således dragit slutsatsen att på grund av lastbilarnas komplexitet och de många faktorer som påverkar det slutliga pris som faktureras kunden, som blir ett individualiserat pris, har bruttopriserna och bruttoprislistorna som har utbyttts mellan konkurrenterna inte något informationsvärde avseende konkurrensparametrarna (det vill säga de priser som ska faktureras kunden eller faktiskt tillämpas vid transaktioner på marknaden) och att kommissionen inte i tillräcklig utsträckning beaktade detta sammanhang när den fastställde arten av informationsutbytet.
- 383 Sökandena har även gjort gällande att Scania använder en komplex prissättningsmekanism inom vilken prissättningsbesluten fattas på flera oberoende nivåer och på grundval av fria förhandlingar mellan Scantias huvudkontor, de nationella återförsäljarna, de lokala auktoriserade handlarna och slutkunderna. Prisvariationen längs distributionskedjan, som beror på att förhandlingarna är oberoende av varandra på samtliga nivåer, skapar således enligt sökandena en diskrepans mellan priserna mellan fabriken och återförsäljarna och bruttoprislistorna återförsäljare/auktoriserad handlare och det faktiska transaktionspriset som oberoende auktoriserade handlare tillämpar gentemot slutkonsumenterna. Till stöd för sina argument har sökandena åberopat den ekonomiska rapporten av den 9 december 2017, vilken enligt dem vad beträffar Scania visar den stora skillnaden mellan bruttopriserna mellan återförsäljarna och de auktoriserade handlarna och motsvarande transaktionspriser samt att bruttoprislistorna och de faktiska transaktionspriserna inte uppvisade någon gemensam tendens. Av detta följer att en konkurrent inte skulle ha kunnat sluta sig till den ungefärliga ändringen av det faktiska transaktionspriset som skulle bli följden av en ändring i bruttoprislistan.
- 384 För det första erinrar tribunalen om att kommissionen i skälen 22–40 i det angripna beslutet redogjorde för lastbilsmarknadens struktur och prissättningsmekanismen inom lastbilsindustrin (se punkterna 19–22 ovan).
- 385 Det ska även erinras om att kommissionen i skälen 51 och 52 i det angripna beslutet undersökte den inverkan som prishöjningar på Europainivå har på priserna på nationell nivå (se punkterna 32 och 33 ovan). Kommissionen påpekade att tillverkarnas nationella återförsäljare, såsom Scania DE, inte är oberoende vid fastställandet av bruttopriser och bruttoprislistor och att samtliga priser som tillämpas i varje led i distributionskedjan fram till och med slutkonsumenten följer av de EES-bruttoprislistor som fastställts på huvudkontorsnivå (skäl 51 i det angripna beslutet).
- 386 Av detta följer enligt kommissionen att en höjning av priserna i Europabruttoprislistan som beslutats på huvudkontorsnivå bestämmer hur nettoåterförsäljarpriset, det vill säga det pris som återförsäljaren betalar huvudkontoret för lastbilen, utvecklas. Enligt kommissionen påverkar följaktligen huvudkontorets höjning av de ovannämnda bruttopriserna även återförsäljarens

bruttopris, det vill säga det pris som den auktoriserade handlaren betalar till återförsäljaren, även om priset till slutkonsumenten inte nödvändigtvis ändras i samma proportion eller inte ändras över huvud taget (skäl 52 i det angripna beslutet).

387 Det var således mot bakgrund av dessa faktiska omständigheter som kommissionen i skäl 284 i det angripna beslutet, vid bedömningen av huruvida informationsutbytena avseende framtida höjningar av bruttopriserna var konkurrensbegränsande, preciserade att på grund av den höga graden av insyn på lastbilsmarknaden och dess höga koncentration var den enda ovisshet som parterna stod inför huruvida konkurrenternas officiella prissättningspolicy skulle ändras, och om så var fallet, av vilket skäl och när detta skulle ske. Kommissionen konstaterade att Scania och parterna i förlikningen, i syfte att undanröja denna osäkerhet, upprättade ett välstrukturerat och systematiskt utbyte av strategiska uppgifter om hur prissättningen skulle utvecklas i framtiden. Enligt kommissionen utgjorde de framtida höjningarna av bruttopriserna en prissättningsfaktor för EES-bruttoprislistorna (som samtliga parter hade haft tillgång till utom [*konfidentiellt*]), eftersom dessa prislistor låg till grund för samtliga priser som tillämpades på nationell nivå, inklusive de slutliga transaktionspriserna (skäl 284 i det angripna beslutet).

388 Kommissionen har även preciserat att den omständigheten att det inte var möjligt att exakt beräkna slutpriset för lastbilar som såldes till konsumenter på grundval av informationsutbytet inte är relevant. Enligt kommissionen gjorde utbytet av information som blottlade tendensen för bruttoprisernas framtida utveckling det möjligt för konkurrenterna att förstå när och på vilket sätt priserna skulle utvecklas i Europa. Enligt kommissionen gjorde utbytet av detaljerade bruttoprislistor det dessutom möjligt för tillverkarna att dra en ungefärlig slutsats om de aktuella och/eller framtida nettopriserna på grundval av en kombination av olika typer av information som de erhöll (skäl 285 i det angripna beslutet).

389 För det andra erinrar tribunalen om att kommissionen i skälen 41–50 i det angripna beslutet beskrev Scantias prissättningsmekanism och de aktörer som är inblandade vid denna prissättning (se punkterna 23–31 ovan).

390 Det framgår av punkterna 384–389 ovan att kommissionen, i motsats till vad sökandena har påstått, i tillräcklig utsträckning beaktade sammanhanget kring de informationsutbyten som Scania deltog i för att dra slutsatsen att utbytena hade ett konkurrensbegränsande syfte. Kommissionen beaktade särskilt kännetecknen för lastbilsmarknaden och prissättningsmekanismen för lastbilar när den drog slutsatsen att de utbyten av framåtblickande information som bland annat skedde på tysk nivå var konkurrensbegränsande ”genom syfte”.

391 Vad det för det tredje gäller sökandenas argument som beskrivs i punkt 383 ovan, ska det erinras om att enligt rättspraxis kan ett samordnat förfarande ha ett konkurrensbegränsande syfte även om det inte har ett direkt samband med konsumentpriserna (se punkterna 319–321 ovan). Den omständigheten att en höjning av bruttopriset, som beslutades i något led i Scantias distributionskedja, inte påverkar det pris som slutkonsumenten betalar utgör således inte tillräcklig grund för att ifrågasätta kommissionens slutsats att informationsutbytet om framtida ändringar av bruttopriset, som bland annat skedde på tysk nivå, utgjorde en konkurrensbegränsning ”genom syfte” på grund av nyttan av den information som utbyttes för att definiera konkurrenternas prisstrategi.

392 Vidare visar sökandenas argument, som redovisats i punkt 383 ovan, inte att de uppgifter om framtida förändringar av bruttopriserna som Scania DE:s anställda lämnade vid utbytena på tysk nivå inte var av strategisk karaktär. Såsom framgår av redogörelsen för Scantias

prissättningsmekanism (se bland annat punkterna 26, 27 och 31 ovan) utgör de bruttopriser som Scania DE tillämpar, på vilka rabatter gäller, grunden för försäljningspriset för lastbilar till de auktoriserade handlarna på den tyska marknaden. Härav följer att de ovannämnda framtida ändringarna av bruttopriserna utgör en faktor som påverkar Scania DE:s internpris för lastbilen till de tyska auktoriserade handlarna och att informationsutbytena avseende dessa ändringar således är av strategisk karaktär.

393 För det fjärde, och mer allmänt, framgår den strategiska karaktären av informationen om den framtida ändringen av bruttopriserna, som utbyttes på tysk nivå, även av hur ofta dessa informationsutbyten skedde och hur regelbundna och systematiska de var samt av den ostridiga omständigheten, som anges i skäl 93 i det angripna beslutet, att vad gällde de flesta tillverkarna överfördes denna information ofta till deras respektive huvudkontor och beaktades vid fastställandet av deras prissättningsstrategier.

394 Mot bakgrund av det ovan anförda kan sökandenas argument om sammanhanget kring informationsutbytet på tysk nivå inte godtas. Tribunalen finner även att kommissionens kvalificering av informationsutbytet på tysk nivå som konkurrensbegränsning ”genom syfte” inte är felaktig. Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den femte grunden.

e) Den sjätte grunden: Felaktig tillämpning av artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet, såvitt kommissionen ansåg att den geografiska räckvidden för överträdelsen som skett på tysk nivå omfattade EES-området i dess helhet

395 Sökandena har bestritt kommissionens konstaterande i skäl 386 i det angripna beslutet att överträdelsens geografiska räckvidd omfattade hela EES-området under hela överträdelsens varaktighet och således inbegrep konkurrenternas beteende på tysk nivå.

396 Tribunalen erinrar om att kommissionen i förevarande fall slog fast att det förelåg en enda, fortlöpande överträdelse av artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet, under perioden 17 januari 1997–18 januari 2011.

397 Vad gäller överträdelsens geografiska räckvidd ansåg kommissionen att den omfattade EES-området i dess helhet under hela perioden från och med den 17 januari 1997 till och med den 18 januari 2011 (skäl 386 i det angripna beslutet).

398 Kommissionens resonemang som låg till grund för slutsatsen i skäl 386 i det angripna beslutet presenterades på följande sätt i skälen 388 och 389 i nämnda beslut:

”(388) Scania och parterna i förlikningen förfogar över bruttopriser som är tillämpliga på europeisk nivå och bruttoprislistor. Av bevisningen framgår att konkurrenterna, före och efter införandet av prislistor på europeisk eller global nivå, hade konkurrensbegränsande diskussioner som omfattade EES-staternas territorium och enades om bruttoprishöjningar för att anpassa priserna för medeltunga och tunga lastbilar inom EES. Det framgår av bevisningen att innan de europeiska bruttoprislistorna infördes avsåg diskussionerna inte enbart specifika länder utan hade uttryckligen europeisk räckvidd (se skälen 103 och 104). Efter införandet av Europaprislistor, som var tillämpliga inom hela EES-området, kunde konkurrenterna förstå den europeiska prisstrategin genom att utbyta information om

bruttoprishöjningarna i Tyskland (se skäl 175), eftersom dessa återspeglade de höjningar av bruttopriserna som tillämpades av huvudkontoren vad gällde deras respektive europeiska bruttoprislistor.

- (389) Dessutom hade konkurrenterna kommit överens om och/eller samordnat sig angående tidsplanen för och övervältringen av kostnaderna för införandet av utsläppstekniker för medeltunga och tunga lastbilar som krävs enligt Euro 3–Euro 6-normerna, vilka var tillämpliga inom hela EES-området. Informationsutbytena om datum för införande av nya tekniska normer (exempelvis Euro 3-normen) och de tillhörande prishöjningarna var inte begränsade till vissa länder, utan omfattade hela EES-området (se skälen 100 och 103).”
- 399 Det ska även erinras om att kommissionen i det angripna beslutet konstaterade att informationsutbytena mellan konkurrenter på företagsledningsnivå upphörde i september 2004 och att utbytena mellan konkurrenterna fortsatte efter detta datum på tysk nivå (skäl 327 a i det angripna beslutet).
- 400 Scania DE ingick bland dem som det angripna beslutet riktade sig till, eftersom kommissionen ansåg att denna enhet var direkt ansvarig för utbytena av konkurrensbegränsande information under perioden 20 januari 2004–18 januari 2011 (skäl 410 b i det angripna beslutet).
- 401 Sökandena har i huvudsak anfört två typer av argument till stöd för sin uppfattning att informationsutbytena mellan konkurrenter på tysk nivå begränsade sig till Tyskland.
- 402 För det första har sökandena hävdatt att den information som Scania DE erhöll från sina konkurrenter inte var av intresse utanför den tyska marknaden. Enligt sökandena har Scania DE dessutom aldrig antagit att dessa uppgifter hade ett sådant intresse och att de kunde minska osäkerheten om konkurrenternas europeiska prisstrategi.
- 403 För det andra har sökandena gjort gällande att Scania DE inte lämnade någon information till sina konkurrenter som var av intresse utanför den tyska marknaden, och därmed minskade deras osäkerhet om Scantias prisstrategi utanför Tyskland. Scania DE gav dessutom inte sina konkurrenter något ”intryck” av att tillhandahålla upplysningar som rörde hela EES.
- 404 Dessa båda typer av argument kommer att prövas nedan.

1) Den geografiska omfattningen av den information som erhållits av Scania DE

- 405 För det första framgår det av handlingarna i målet att lastbilstillverkarna stegvis började tillämpa de europeiska bruttoprislistorna från och med år 2000 och att de flesta tillverkarna år 2006 hade sådana prislistor, närmare bestämt [*konfidentiellt*], [*konfidentiellt*], [*konfidentiellt*], [*konfidentiellt*] och [*konfidentiellt*]. Tribunalen finner att så även var fallet vad gäller Scania, vilket kommer att förklaras i punkterna 426–428 nedan. Endast [*konfidentiellt*] hade ingen europeisk bruttoprislista.
- 406 Det ska även påpekas att sökandena vad gäller de andra parterna inte har ifrågasatt kommissionens konstaterande, i skälen 51 och 52 i det angripna beslutet, att de europeiska bruttoprislistorna upprättades vid tillverkarnas huvudkontor och att de prishöjningar som anges i dessa prislistor påverkar prisnivån på återförsäljarnas respektive de auktoriserade handlarnas nivå.

- 407 För det andra innehåller handlingarna i förevarande mål uppgifter som tyder på att konkurrenterna hade mer eller mindre exakt kännedom om förekomsten av sådana prislistor. Det framgår således av en intern presentation från [konfidentiellt] av den 30 mars 2006, som nämndes i skäl 151 i det angripna beslutet, att denna tillverkare förfogade över upplysningar om konkurrenternas prishöjningar, hämtade från de europeiska bruttoprislistorna från [konfidentiellt], [konfidentiellt], Scania och [konfidentiellt], den italienska prislistan [konfidentiellt] och den tyska prislistan från [konfidentiellt]. På samma sätt framgår det av skäl 160 i det angripna beslutet att enligt en undersökning som genomfördes av anställda hos konkurrenter etablerade i Spanien om ”prisstrukturen”, vars resultat angavs i en tabell, hade [konfidentiellt], [konfidentiellt], [konfidentiellt], [konfidentiellt] och [konfidentiellt] ”gemensamma priser” i unionen, medan [konfidentiellt] och Scania inte hade detta. Tabellen med resultaten av undersökningen hade översänts till anställda hos konkurrenter som var etablerade i Spanien, däribland anställda vid Scania Spanien.
- 408 När det gäller sökandenas åberopande av en intern presentation av [konfidentiellt] i april 2008, som kunde tyda på att detta företag år 2008 inte trodde att dess konkurrenter använde sig av europeiska bruttoprislistor, anser tribunalen att detta inte är avgörande vid dess helhetsbedömning av bevisningen. Detta företag bekräftade för övrigt år 2010, inom ramen för sin ansökan om immunitet, att det hade en europeisk bruttoprislista och att ”detta även kunde vara fallet hos konkurrenterna”, vilket således antydde för kommissionen att utbytenas geografiska omfattning kunde avse Europa.
- 409 För det tredje preciserade vissa tillverkare som hade europeiska bruttoprislistor ([konfidentiellt]) under det administrativa förfarandet att de prishöjningar som de tillkännagav på tysk nivå i huvudsak var höjningarna av priserna i nämnda europeiska prislistor, eftersom dessa prislistor hade ersatt de nationella prislistorna. Tribunalen hänvisar i detta avseende till svaren från [konfidentiellt], från [konfidentiellt] och från [konfidentiellt] på kommissionens begäran om upplysningar av den 27 november 2012, vilka bifogats svaromålet, och till svaret från [konfidentiellt] på kommissionens begäran om upplysningar av den 19 september 2013, som kommissionen ingav till följd av tribunalens åtgärd för bevisupptagning (se punkt 75 ovan). Det framgår av denna bevisning att omfattningen av den konkurrensbegränsande information som tillhandahållits av åtminstone vissa av Scantias konkurrenter vid informationsutbytena på tysk nivå, i vilka det är ostridigt att Scania DE deltog, inte begränsade sig till den tyska marknaden.
- 410 För det fjärde framgår det, såsom anges i skäl 327 c i det angripna beslutet, av handlingarna i ärendet att de anställda hos de tillverkare som deltog i informationsutbytena på tysk nivå lämnade denna information till huvudkontoret, vilket utgör ytterligare en omständighet som visar att informationsutbytenas geografiska omfattning gick utöver den tyska marknaden (se skäl 213 i det angripna beslutet som hänvisar till exempel på överlämnande till huvudkontoret av information som utbyttts på tysk nivå). Det ska i detta hänseende bland annat hänvisas till innehållet i skäl 175 i det angripna beslutet, vilket inte bara visar att den information som utbytttes på tysk nivå hade överlämnats till huvudkontoret för [konfidentiellt], utan även stöder kommissionens ståndpunkt i skäl 388 i det angripna beslutet, enligt vilken den information som utbytttes på tysk nivå, angående bruttoprishöjningarna, hjälpte tillverkarna att förstå sina konkurrenters prisstrategi på europeisk nivå. Enligt den skriftliga bevisning som redovisas i skäl 175 i det angripna beslutet har chefen för [konfidentiellt] vid bolagets huvudkontor skrivit följande till sina kolleger angående den information som utbytttes på tysk nivå: ”Härmed skulle jag vilja förmedla till er en översikt över den tyska marknaden vad gäller våra konkurrenters leveranstider och prishöjningar ... I vart fall är prissättningsstrategin till mycket stor del i linje med konkurrenternas övergripande europeiska strategi.”

- 411 Den omständigheten, som fastställts inom ramen för prövningen av den tredje grunden, att anställda på lägre huvudkontorsnivå kände till utbytet av prisinformation på tysk nivå (se punkterna 221–229 ovan), ger stöd för kommissionens bedömning av den geografiska omfattningen av utbytet på tysk nivå.
- 412 För det femte framgår det av handlingarna i målet att, såsom kommissionen påpekade i skäl 327 b i det angripna beslutet, med hänsyn till att parternas tyska dotterbolag inte tillverkade lastbilar och inte var ansvariga för teknikutveckling, vilket var huvudkontorets exklusiva ansvarsområde, slutsatsen kunde dras att den information som utbyttes på tysk nivå om tidsplanen och de ytterligare kostnaderna för överensstämmelse med Euro 5- och Euro 6-normerna härrörde från huvudkontoret och omfattade hela EES.
- 413 Konstaterandet i punkt 412 ovan illustreras av den skriftliga bevisning som presenterades i skäl 148 i det angripna beslutet och som avser Scania. I ett e-postmeddelande av den 26 juli 2005 gav I, som var anställd vid Scania DE och som deltog i informationsutbytet på tysk nivå, E, vid huvudkontoret för [*konfidentiellt*], uppgifter om datumet för Scantias presentation av hela sitt sortiment av motorer i enlighet med Euro 4-normen och om lanseringen av lastbilsmodeller som uppfyller Euro 5-normen, samtidigt som han preciserade att han skulle få kännedom om exakta datum och priser ”efter det att [personalen] vid fabriken i Södertälje [(Sverige)] kommit tillbaka från semestern”. Eftersom Södertälje är den stad där Scania har sitt huvudkontor, kan man av denna precisering, som den anställde vid Scania DE har lämnat till den anställde på [*konfidentiellt*], sluta sig till att den information som Scania DE hänvisar till kom från bolagets huvudkontor och således hade en omfattning som gick utöver den tyska marknaden. Den skriftliga bevisning som presenterades i skäl 148 i det angripna beslutet visar även att Scantias huvudkontor hade inflytande över fastställandet av de priser som tillämpades på den tyska marknaden, en problematik som behandlas i punkterna 422–438 nedan.
- 414 Mot bakgrund av övervägandena i punkterna 405–413 ovan sammantagna finner tribunalen att omfattningen av de upplysningar som Scania DE erhöll vid utbytena på tysk nivå gick utöver den tyska marknaden.
- 415 Sökandenas påstående att de anställda vid Scania DE som deltog i informationsutbytena på tysk nivå aldrig utgått från att den information som de erhållit från företrädare för andra dotterbolag till lastbilstillverkare avsåg europeiska priser eller kunde minska osäkerheten om övriga tillverkarens europeiska prissättningsstrategi finner tribunalen inte övertygande.
- 416 Det ska för det första erinras om att handlingarna i förevarande mål innehåller uppgifter som tyder på att det inte var en hemlighet att de flesta tillverkare använde europeiska bruttoprislistor (se punkt 407 ovan). Det är följaktligen fullt möjligt att anta att Scania DE:s anställda och huvudkontoret i Sverige kände till att dessa prislistor fanns och således kunde sluta sig till konkurrenternas prisstrategi på grundval av information som erhållits på tysk nivå, till exempel på grundval av uppgifter om höjningar av bruttopriser som tillämpades på priserna i konkurrenternas europeiska prislistor (se punkt 409 ovan).
- 417 För det andra är tribunalen inte övertygad av sökandenas påstående att Scania DE, till skillnad från de andra deltagarna i utbytena på tysk nivå, aldrig hade vidarebefordrat den information som erhållits på tysk nivå till sitt huvudkontor. Handlingarna i målet innehåller visserligen inga bevis för att en sådan vidarebefordran faktiskt har ägt rum. Det framgår emellertid av den skriftliga bevisning som presenterades i skäl 166 i det angripna beslutet att I från Scania DE, som organiserade och deltog i ett möte på tysk nivå i Koblenz (Tyskland) den 12 och den 13 maj 2008,

till sina kolleger på Scania DE lämnade upplysningar om prishöjningar som utbyttes vid detta möte, samtidigt som denne angav att denna information "ännu" inte hade sänts till huvudkontoret i Sverige. Användningen av ordet "ännu" tyder på att den ovannämnda anställda hos Scania DE hade för avsikt att lämna informationen till huvudkontoret och att detta överlämnande av information till huvudkontoret inte var exceptionellt.

418 Den omständigheten att handlingarna i målet innehåller uppgifter som visar att de anställda på lägre huvudkontorsnivå vid Scania kände till utbytet av konkurrensbegränsande prisinformation på tysk nivå (se punkt 228 ovan) och att mötena på de båda nivåerna ofta ägde rum vid samma tidpunkt och på samma plats medför under alla förhållanden att det inte är av avgörande betydelse att det inte finns några direkta bevis för att Scania DE:s anställda hade översänt information som utbytts på tysk nivå till Scantias huvudkontor. Mot bakgrund av de båda ovannämnda omständigheterna kan slutsatsen dras att Scantias huvudkontor kände till innehållet i denna information.

419 För det tredje ska det noteras att anställda vid vissa tillverkares huvudkontor även deltog i utbytena på tysk nivå. Detta var ofta fallet för [*konfidentiellt*]. I ett e-postmeddelande av den 11 november 2004, som återges i skäl 139 i det angripna beslutet och som C vid huvudkontoret för [*konfidentiellt*] sände till anställda hos konkurrenterna, såväl vid huvudkontoren som på tysk nivå, däribland A från Scantias huvudkontor och B från Scania DE, presenterade C två nya anställda vid huvudkontoret för [*konfidentiellt*] som var ansvariga för denna tillverkares centrala prissättning. Dessa uppgifter avseende att anställda som hörde till huvudkontoren deltog i de utbyten som ägde rum på tysk nivå utgör ett indicium på att Scania DE:s anställda inte kunde undgå att anta att den information som utbyttes på tysk nivå var av intresse för konkurrenternas prisstrategi på europeisk nivå.

420 För det fjärde, och mot bakgrund av den bevisning som nämnts ovan, är tribunalen inte övertygad av de edsvurna utsagor från anställda vid Scania DE vilka deltog i utbytet på tysk nivå och som stödjer påståendet i punkt 415 ovan. Av de skäl som anges i punkt 281 ovan har dessa utsagor, som ingavs efter det att överträdelsen upphört och i specifikt syfte att stödja Scantias ståndpunkt, ett begränsat bevisvärde.

421 Mot bakgrund av en helhetsbedömning av det ovan anförda (se punkt 198 ovan) finner tribunalen att Scania DE, genom sina anställdas deltagande i informationsutbyten på tysk nivå, erhöll information som geografiskt gick utöver den tyska marknaden. Mot bakgrund av detta konstaterande kan talan inte vinna bifall såvitt avser denna grund, och detta oberoende av huruvida Scania DE även tillhandahöll information som omfattade mer än den tyska marknaden (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 12 juli 2001, Tate & Lyle m.fl./kommissionen, T-202/98, T-204/98 och T-207/98, EU:T:2001:185, punkt 58). Tribunalen anser emellertid att det är lämpligt att pröva den sistnämnda frågan för att bedöma svårighetsgraden av Scantias överträdelse av artikel 101.1 FEUF och, i förekommande fall, fastställa bötesbeloppet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 december 2012, kommissionen/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, punkt 45 och där angiven rättspraxis).

2) Den geografiska omfattningen av den information som lämnats av Scania DE

422 Tribunalen erinrar om att kommissionen i skäl 388 i det angripna beslutet ansåg att lastbilstillverkarna, efter införandet av de europeiska bruttoprislistorna, kunde förstå konkurrenternas europeiska prissättningsstrategi genom att utbyta information om de höjningar

av bruttopriserna som tillämpades på den tyska marknaden, eftersom dessa prishöjningar återspeglade de höjningar som tillämpades av tillverkarnas huvudkontor i Europa vad gällde deras europeiska bruttoprislistor.

- 423 Sökandena har i huvudsak gjort gällande att den information om bruttoprislistor som lämnades vid utbytarna på tysk nivå inte återspeglade Scantias priser på europeisk nivå och således inte bidrog till att minska Scantias konkurrenters osäkerhet om Scantias prisstrategi utanför Tyskland.
- 424 Sökandena har i detta avseende uppgett att det är felaktigt att anse att FGPL utgör en bruttoprislista på EES-nivå och att den utgör grunden för de förhandlingar som äger rum inom ramen för prissättningsprocessen. Sökandena har till stöd för sitt påstående åberopat den ekonomiska rapporten av den 9 december 2017 som påstås visa att det inte finns något samband mellan FGPL och bruttopriset mellan återförsäljarna och de auktoriserade handlarna i Tyskland. Sökandena har förklarat att FGPL utgör ett internt referensverktyg som Scantias huvudkontor använder för att följa den generella prisnivån för olika lastbilskomponenter inom ramen för Scantias tillverkningsprocess. Trots dess namn utgör FGPL inte någon "prislista", eftersom den inte fastställer internpriset för lastbilskomponenter på någon nivå inom distributionsnätet. Sökandena har preciserat att förhandlingarna mellan återförsäljarna och huvudkontoret som jämbördiga parter sker på grundval av respektive lands egen nettoprislista mellan fabriken och återförsäljarna och att det är dessa prislistor som förhandlas fram varje gång marknadsvillkoren motiverar en höjning eller sänkning av priserna. Till stöd för sina påståenden angående FGPL:s beskaffenhet har sökandena ingett edsvurna utsagor från anställda vid Scantias huvudkontor och vid Scania DE. Till stöd för sitt påstående att förhandlingarna mellan Scantias distributörer och huvudkontoret fördes mellan jämbördiga parter och att de motsvarar förhandlingar mellan parter som agerar som oberoende affärsparter och konkurrerande resultatenheter har sökandena åberopat en intern rapport från Scania, upprättad år 2010 med titeln "Transfer Pricing Masterfile 2010".
- 425 Sökandenas argument, som redovisats i punkt 424 ovan, visar på en skillnad mellan beskrivningen av Scantias prissättningssystem i svaren på kommissionens begäran om upplysningar under det administrativa förfarandet och den beskrivning av detta system som getts i svaret på meddelandet om invändningar och vid tribunalen.
- 426 Beskrivningen av Scantias prissättningssystem i det angripna beslutet (se punkterna 23–31 ovan) grundade sig på de upplysningar som Scania lämnade i sina svar, bland annat av den 16 april och den 5 juli 2012, på kommissionens begäran om upplysningar. Diagrammet i skäl 50 i det angripna beslutet (se punkt 31 ovan), som visar FGPL:s inflytande på de priser som tillämpades i de olika leden i distributionskedjan, ingavs även det av Scania inom ramen för ovannämnda svar. I svaret av den 5 juli 2012 beskrev Scania likaså bland annat den roll som priskommittén och vice verkställande direktör med ansvar för försäljning [*konfidentiellt*] spelade.
- 427 De argument som redovisats i punkt 424 ovan återspeglar däremot Scantias ståndpunkt vid en tidpunkt då företaget redan var förvarnat (*in tempore suspecto*), närmare bestämt i Scantias svar på meddelandet om invändningar och vid tribunalen.
- 428 Under dessa omständigheter anser tribunalen, i likhet med kommissionen, att sökandenas svar på kommissionens begäran om upplysningar enligt artikel 18.2 i förordning nr 1/2003 ska tillmätas ett högre bevisvärde än de förklaringar som sökandena senare lämnade som svar på meddelandet

om invändningar. Enligt artikel 23.1 i förordning nr 1/2003 kan företag som lämnar oriktiga eller vilseledande uppgifter som svar på en begäran om upplysningar enligt artikel 18.2 i förordningen åläggas böter på upp till 1 procent av deras sammanlagda årsomsättning.

429 Det ska vidare noteras att sökandena inte har inkommit med någon handling som stödjer deras argument avseende FGPL:s beskaffenhet. Såsom kommissionen påpekade i skäl 299 a i det angripna beslutet skulle det vara logiskt att förvänta sig att Scania skulle kunna inkomma med sådana handlingar som stödjer dess beskrivning av FGPL. Scania gjorde inte detta utan inkom endast med edsvurna utsagor från vissa av dess anställda, vilka har ett begränsat bevisvärde och inte övertygar tribunalen (se punkt 420 ovan).

430 Vad gäller sökandenas åberopande av den ekonomiska rapporten av den 9 december 2017 som enligt dem visar att det inte fanns något samband mellan FGPL och bruttopriserna mellan återförsäljarna och de auktoriserade handlarna i Tyskland (se punkt 424 ovan) konstateras i rapporten att de specifika ändringarna i FGPL inte åtföljs av identiska förändringar av bruttopriset mellan återförsäljarna och de auktoriserade handlarna som tillämpas i Tyskland. Det ska emellertid noteras att kommissionens analys i det angripna beslutet inte grundar sig på ett sådant samband, eftersom kommissionen inte alls har hävdat att en prishöjning i FGPL ledde till en identisk höjning av bruttopriset mellan återförsäljarna och de auktoriserade handlarna i Tyskland. I det angripna beslutet ansåg kommissionen att en höjning av priserna i FGPL påverkade även nettoåterförsäljarpriset (det vill säga det pris som återförsäljaren betalar till huvudkontoret) och bruttoåterförsäljarpriset (det vill säga det pris som den auktoriserade handlaren betalar till återförsäljaren), även om priset till slutkonsumenten inte nödvändigtvis ändras i samma proportion eller inte ändras över huvud taget (skäl 52 i det angripna beslutet). Det framgår således att det angripna beslutet inte grundar sig på det samband som nämns i den ekonomiska rapporten av den 9 december 2017.

431 Det framgår av punkterna 423–430 ovan att kommissionens ståndpunkt att FGPL utgör en europeisk bruttoprislista som påverkar prissättningen på lastbilar på nationell återförsäljarnivå (och följaktligen på Scania DE:s nivå) är styrkt.

432 Mer generellt visar bevisningen i handlingarna i målet att Scantias nationella återförsäljare (och således Scania DE) inte är oberoende av huvudkontoret när de fastställer sin prissättningspolicy gentemot de auktoriserade handlarna.

433 I detta avseende ska det för det första beaktas att FGPL upprättas på huvudkontorsnivå. Det framgår av diagrammet i punkt 31 ovan att FGPL utgör en viktig komponent vid prissättningen, eftersom samtliga priser som tillämpas i senare led i Scantias distributionskedja bygger på denna FGPL liksom de olika aktörernas rabatter och vinstmarginaler.

434 För det andra ska det beaktas att de flesta av Scantias återförsäljare var dotterbolag som var helägda av huvudkontoret (se punkt 20 ovan), vilket för övrigt var fallet beträffande Scania DE. Med hänsyn till denna omständighet är tribunalen inte övertygad av sökandenas påstående att förhandlingarna om priser mellan dessa återförsäljare och huvudkontoret utgjorde förhandlingar mellan parter som agerade som självständiga affärspartner och konkurrerande resultatenheter.

435 Tribunalen noterar härvidlag att den bevisning som redovisas i skälen 249 och 250 i det angripna beslutet och som består av interna handlingar från priskommittén (se punkt 24 ovan), visar att detta organ (som hör till Scantias huvudkontor) hade en styrkeposition vid fastställandet av nivån på de rabatter som de nationella återförsäljarna fick. Sökandena har, med stöd av en edsvuren

utsaga från en ledamot i priskommittén, begränsat sig till att hävda att de ovannämnda interna dokumenten hänförde sig till en exceptionell händelse, nämligen lanseringen av en ny motor, som var mycket strategisk för Scania, och inte återspeglade normala förhållanden. Denna edsvurna utsaga har emellertid inte ett tillräckligt bevisvärde för att utgöra grund för att ifrågasätta bevisvärdet och det klara innehållet i den bevisning som redovisas i skälen 249 och 250 i det angripna beslutet och övertygar inte tribunalen.

436 Vad vidare gäller Scantias åberopande av sin ”Transfer Pricing Masterfile” från år 2010 (se punkt 424) ovan, ska det noteras att syftet med denna handling är att, vid skattekontroller, visa att Scania iakttagit armlängdsprincipen vid fastställandet av internpriser inom koncernen (till exempel vid fastställande av nettoåterförsäljarpriserna). I likhet med kommissionen (se skäl 296 i det angripna beslutet) anser tribunalen att den omständigheten att Scantias huvudkontor tillämpar internpriser som är förenliga med armlängdsprincipen inte visar att Scantias återförsäljare är oberoende vid prispförhandlingarna, utan snarare visar att internpriserna fastställs till nivåer som innebär att dessa priser inte kan bestridas av behöriga skattemyndigheter.

437 För det tredje illustreras den omständigheten att Scania DE inte är oberoende vid fastställandet av sin prissättningspolicy av den skriftliga bevisning som redovisas i skäl 148 i det angripna beslutet (se punkt 413 ovan). Den illustreras även av den skriftliga bevisning som presenterades i skälen 134 och 135 i det angripna beslutet, av vilken det framgår att de upplysningar om höjningarna av bruttopriset som lämnades till konkurrenterna av anställda vid Scania DE respektive Scantias anställda på företagsledningsnivå var i överensstämmelse med varandra. Det framgår således av den skriftliga bevisning som redovisas i skäl 134 i det angripna beslutet att den anställde från Scania DE vid mötet den 3 och den 4 maj 2004 informerade konkurrenterna om att priserna på den nya [konfidentiellt]-serien av lastbilar i genomsnitt var 6 procent högre än priserna för den befintliga [konfidentiellt]-serien. Det framgår av den skriftliga bevisning som redovisas i skäl 135 i det angripna beslutet att Scantias företrädare, vid mötet på företagsledningsnivå den 27 och den 28 maj 2004, informerade konkurrenterna om att priserna på [konfidentiellt]-serien för lastbilar var mellan 5 och 6 procent högre än priserna för [konfidentiellt]-serien. Denna överensstämmelse mellan de uppgifter som lämnades i samband med informationsutbytet på de två ovannämnda nivåerna av hemliga och otillbörliga kontakter visar också att den information som Scania DE:s anställda lämnade vid informationsutbytena på tysk nivå hade en omfattning som gick utöver den tyska marknaden.

438 Med hänsyn till den roll som Scania huvudkontor spelade vid fastställandet av Scania DE:s prissättningspolicy, såsom har visats i punkterna 433–437 ovan, hade kommissionen fog för att anse att den konkurrensbegränsande prisinformation som Scania DE lämnade till konkurrenterna vid informationsutbytena på tysk nivå återspeglade en prisstrategi som fastställdes på Scantias huvudkontornivå och således hade en geografisk omfattning som gick utöver den tyska marknaden.

439 Tribunalens slutsats påverkas inte av innehållet i de ekonomiska rapporterna av den 20 september 2016 och den 9 december 2017, vilka sökandena har åberopat.

440 Enligt sökandena visar de två ovannämnda ekonomiska rapporterna att Scania DE:s bruttopriser mellan återförsäljare och auktoriserade handlare inte är representativa för de priser som tillämpas i andra europeiska länder och att de därför inte kan minska osäkerheten kring Scantias prisstrategi inom EES. Tribunalen konstaterar dock att när det gäller Scania grundar sig det angripna beslutet inte på antagandet att det föreligger någon som helst parallellitet mellan de bruttopriser mellan återförsäljarna och de auktoriserade handlarna som tillämpas i de olika

europiska länderna, eftersom bruttopriset för den nationella återförsäljaren, såsom framgår av diagrammet i punkt 31 ovan, fastställs på grundval av de rabatter som tillämpas på FGPL och dennes vinstmarginal. Det angripna beslutet grundar sig på bedömningen att varje höjning som tillämpas på FGPL, och som därmed beslutats av huvudkontoret, i olika grad (beroende på de tillämpade rabatterna) påverkar den nationella återförsäljarens bruttopris (se skälen 51 och 52 i det angripna beslutet).

441 I motsats till vad sökandena har gjort gällande anser tribunalen att handlingarna i målet under alla förhållanden visar att Scania DE – oberoende av den faktiska geografiska omfattningen av den information som Scania DE tillhandahöll – gav sina konkurrenter intrycket att den information som Scania DE tillhandahöll dem hade en geografisk omfattning och ett intresse som gick utöver den tyska marknaden, vilket därmed bidrog till de gemensamma mål som eftersträvades genom ett utbyte på tysk nivå av konkurrensbegränsande information.

442 Härvidlag hänvisar tribunalen till det utbyte som presenterades i skäl 148 i det angripna beslutet (se punkt 413 ovan). Med hänsyn till den antydning som den anställde vid Scania DE gjort, enligt vilken informationen om datumen för lansering av lastbilsmodeller och om priser, som han skulle översända till den anställde hos [konfidentiellt], kom från Scantias huvudkontor, är det rimligt att sluta sig till att den anställde från [konfidentiellt] uppfattade denna information som att den hade ett intresse som gick utöver den tyska marknaden. Det ska även hänvisas till e-postmeddelandet av den 28 oktober 2009, som nämns i skäl 185 i det angripna beslutet, vilket visar att huvudkontoret för [konfidentiellt] hade mottagit information från Scania vid informationsutbytena på tysk nivå, enligt vilken en prishöjning på 3 procent planerades att träda i kraft den 1 januari 2010, och denna höjning var kopplad till ett ”ansiktslyft” för lastbilarna. Eftersom den prishöjning som Scania avslöjade för sin konkurrent var kopplad till en produktionskostnad för lastbilarna och Scania DE inte bygger några lastbilar, kan man sluta sig till att [konfidentiellt] hade uppfattat ovannämnda information om prishöjningar som att den hade en geografisk omfattning som gick utöver den tyska marknaden.

443 Det följer av det ovanstående att talan inte kan bifallas på den sjätte grunden.

f) Den sjunde grunden: Felaktig tillämpning av artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet, såvitt kommissionen ansåg att det identifierade beteendet utgjorde en enda, fortlöpande överträdelse och att sökandena var ansvariga i detta avseende

444 Tribunalen erinrar om att kommissionen ansåg att avtalen och/eller de samordnade förfarandena mellan Scania och parterna i förlikningen utgjorde en enda, fortlöpande överträdelse under perioden 17 januari 1997–18 januari 2011. Enligt kommissionen bestod överträdelsen i hemlig och otillbörlig samverkan kring prissättning och höjningar av bruttopriserna inom EES för medeltunga och tunga lastbilar samt kring tidsplanen för och övervältringen av kostnaderna för införande av utsläppstekniker för medeltunga och tunga lastbilar i enlighet med Euro 3–Euro 6-normerna (skäl 315 i det angripna beslutet).

445 Kommissionen ansåg närmare bestämt att parterna genom sina konkurrensbegränsande kontakter hade genomfört en gemensam plan med ett enda konkurrensbegränsande syfte samt att Scania hade kännedom om eller borde ha haft kännedom om den generella omfattningen av och de grundläggande egenskaperna hos nätverket av hemliga och otillbörliga kontakter och genom sitt handlande hade avsikt att delta i kartellen, varför Scania kunde hållas ansvarigt för överträdelsen i dess helhet (skälen 316 och 350 i det angripna beslutet).

446 Sökandena har i huvudsak bestritt att det i förevarande fall föreligger en enda, fortlöpande överträdelse och att de ska tillskrivas ansvar för hela denna överträdelse.

1) Huruvida det i förevarande fall är fråga om en enda, fortlöpande överträdelse

i) Inledande synpunkter

447 Tribunalen erinrar om att kommissionen – för att fastställa att det är fråga om en enda, fortlöpande överträdelse – ska visa att de olika beteendena omfattas av en ”samlad plan” med ett enda syfte (se punkt 196 ovan).

448 Unionsdomstolen har i sin praxis identifierat flera kriterier som är relevanta vid bedömningen av huruvida en enda överträdelse ska anses föreligga, nämligen att de aktuella förfarandena har gemensamma syften, att de aktuella varorna och tjänsterna är av samma slag, att det är samma företag som har deltagit och att sättet för genomförande är identiskt (se dom av den 17 maj 2013, Trelleborg Industrie och Trelleborg/kommissionen, T-147/09 och T-148/09, EU:T:2013:259, punkt 60 och där angiven rättspraxis; se även, för ett liknande resonemang, dom av den 19 december 2013, Siemens m.fl./kommissionen, C-239/11 P, C-489/11 P och C-498/11 P, ej publicerad, EU:C:2013:866, punkt 243). Omständigheter såsom att samma fysiska personer har varit inblandade å företagets vägnar och att de aktuella förfarandena har tillämpats inom samma geografiska område kan också anses vara relevanta vid denna bedömning (dom av den 17 maj 2013, Trelleborg Industrie och Trelleborg/kommissionen, T-147/09 och T-148/09, EU:T:2013:259, punkt 60).

449 Tribunalen preciserar även att begreppet ett enda syfte inte kan fastställas med en generell hänvisning till en snedvridning av konkurrensen på den marknad som berörs av överträdelsen, eftersom påverkan på konkurrensen, både där det är syftet eller där den har detta resultat, utgör en nödvändig beståndsdel i samtliga beteenden som omfattas av tillämpningsområdet för artikel 101.1 FEUF. En sådan definition av begreppet ett enda syfte riskerar att frånta begreppet en enda, fortlöpande överträdelse en del av dess betydelse, eftersom det skulle leda till att flera beteenden som berör en ekonomisk sektor och som är förbjudna enligt artikel 101.1 FEUF systematiskt skulle kvalificeras som ageranden som tillsammans utgör en enda överträdelse (dom av den 12 december 2007, BASF och UCB/kommissionen, T-101/05 och T-111/05, EU:T:2007:380, punkt 180).

450 Det har för övrigt redan angetts (se ovan i punkt 195) att villkoret att det ska finnas ett enda syfte innebär att det ska kontrolleras huruvida de olika beteenden som ingår i överträdelsen uppvisar kännetecken som kan tyda på att andra deltagande företags konkreta beteenden inte har haft samma syfte eller samma konkurrensbegränsande verkan och således inte har ingått i en ”samlad plan” på grund av ett identiskt syfte som snedvrider konkurrensen på den inre marknaden.

ii) Det angripna beslutet

451 Det ska erinras om att kommissionen i det angripna beslutet fann att de hemliga och otillbörliga kontakterna på tre nivåer (se skäl 317 i beslutet) ingick i en samlad plan med ett enda konkurrensbegränsande syfte. Kommissionen lämnade följande motivering till sin bedömning i denna del.

- 452 För det första avsåg samtliga kontakter samma produkter, nämligen medeltunga och tunga lastbilar (skäl 319 i det angripna beslutet).
- 453 För det andra var det under hela den tid som överträdelsen pågick fråga om samma slags information som utbyttes, nämligen information om priser, bruttoprishöjningar och planerade lanseringsdatum för lastbilar som uppfyllde de nya miljökraven samt information om konkurrenternas planer att övervältra anslutande kostnader på kunderna (skäl 320 i det angripna beslutet). Kommissionen preciserade att diskussionerna och avtalen om tidsplanen för att lansera nya lastbilsmodeller som uppfyllde vissa miljökrav var knutna till och kompletterade den hemliga och otillbörliga samverkan om priser och bruttoprishöjningar (skäl 321 i det angripna beslutet).
- 454 Kommissionen preciserade i detta sammanhang att även om parterna från och med september 2004 inte längre aktivt, såsom de tidigare hade gjort, försökt träffa en särskild överenskommelse om framtida gemensamma bruttoprishöjningar eller om särskilda lanseringsdatum för lastbilar som uppfyllde de nya miljökraven eller storleken på de kostnader som parterna skulle övervältra på konsumenterna för dessa lastbilar, så fortsatte de att samverka genom att utbyta samma typ av information och genom att eftersträva samma syfte att begränsa konkurrensen genom att minska den strategiska osäkerheten parterna emellan (skäl 322 i det angripna beslutet).
- 455 För det tredje påpekade kommissionen att de konkurrensbegränsande kontakterna ägde rum ofta och avsåg samma grupp av lastbilstillverkare, nämligen Scania och parterna i förlikningen. De personer som deltog i kontakterna arbetade vid samma tillverkare och de organiserade utbyten i mindre grupper med anställda vid tillverkarna (skäl 323 i det angripna beslutet).
- 456 För det fjärde angav kommissionen att även om nivån på och det interna ansvaret för de anställda som var inblandade i beteendet hade förändrats var arten av, syftet med och omfattningen av kontakterna och mötena desamma under hela den tid som kartellen pågick (skäl 325 i det angripna beslutet). Kommissionen förklarade i detta avseende att de hemliga och otillbörliga kontakter som ägt rum på tre nivåer alla hade det konkurrensbegränsande syftet att begränsa konkurrensen på marknaden för medeltunga och tunga lastbilar inom EES vad gäller framtida priser och bruttoprishöjningar samt vad gäller tidsplanen och övervältringen av kostnaderna för lanseringen av lastbilar som uppfyller miljökraven (skäl 326 i det angripna beslutet).
- 457 I skäl 327 i det angripna beslutet angav kommissionen tre omständigheter till stöd för sin slutsats att förflyttningen av informationsutbytet (*the shift in the exchanges*) från företagsledningsnivå till tysk nivå inte hade påverkat bedömningen att det var fråga om en fortlöpande överträdelse.
- 458 Inledningsvis fann kommissionen att det fanns en betydande tidsmässig överlappning mellan de möten som hölls på olika nivåer, eftersom mötena på företagsledningsnivå hade ägt rum under åren 1997–2004. Möten på lägre huvudkontorsnivå hade ägt rum under åren 2000–2008 och diskussionerna på tysk nivå hade ägt rum från och med år 2004. Enligt kommissionen innebar detta att kontakterna på de båda andra nivåerna hade fortsatt utan avbrott, trots att några möten på företagsledningsnivå inte hade ägt rum efter den 16 september 2004 (skäl 327 a i det angripna beslutet). Kommissionen fann även i detta sammanhang att det under åren 2003–2007 hade förekommit kontakter mellan anställda på lägre huvudkontorsnivå och anställda på tysk nivå och att gemensamma möten ägt rum, samt att parterna vid upprepade tillfällen på lägre huvudkontorsnivå diskuterat vilken information som skulle utbytas och på vilken nivå (skäl 327 a i det angripna beslutet).

- 459 Vidare fann kommissionen att parternas tyska dotterbolag inte tillverkade lastbilar och inte ägnade sig åt teknikutveckling, eftersom dessa verksamheter låg inom huvudkontorets exklusiva ansvarsområde. När anställda på tysk nivå utbytte information sinsemellan om tidsplan och tillkommande kostnader för lanseringen av teknik som uppfyllde Euro 5- och Euro 6-kraven, så utbytte de således enligt kommissionen information som kom från huvudkontoret och som avsåg hela EES (skäl 327 b i det angripna beslutet).
- 460 Dessutom fann kommissionen att det beträffande flera kartelldeltagare fanns bevis för att de tyska dotterbolagen systematiskt rapporterade sina prissättningsplaner till huvudkontoret och, vilket var ännu viktigare, till de personer på huvudkontorsnivå som var inblandade i prisinformationsutbytet. I detta sammanhang påpekade kommissionen även att Scantias huvudkontor hade befogenhet att fastställa bruttofabrikspriser och rabatter för återförsäljarna (som var helägda dotterbolag till moderbolaget) och att Scania förfogade över en strukturerad mötesplan för att snabbt kunna genomföra huvudkontorets strategiska beslut, vilket visade att Scantias huvudkontor inte rimligen kunde ha saknat kännedom om dessa upplysningar.
- 461 Kommissionen drog, i skäl 328 i det angripna beslutet, slutsatsen att den företagna ändringen av kartellen (*the change in the cartel*) hade styrts på ett kollektivt och samordnat sätt mellan de olika parterna, detta för att säkerställa ett kontinuerligt informationsutbyte.
- 462 Kommissionen fann för det femte att det naturligtvis var så att tillvägagångssättet för informationsutbytet utvecklades under de fjorton år som överträdelsen pågick, men att denna utveckling skett gradvis och att grunden för informationsutbytet var densamma: kontakterna utvecklades från att vara multilaterala informationsutbyten antingen genom möten eller personliga föredragningar till att bli multilaterala informationsutbyten via e-post tack vare i e-post sammanställd information om framtida prissättning presenterad i kalkylblad (skäl 329 i det angripna beslutet).
- 463 På grundval av dessa fem omständigheter drog kommissionen slutsatsen att de hemliga och otillbörliga kontakterna hade samband med och kompletterade varandra (skäl 330 i det angripna beslutet).

iii) Bedömning

- 464 Det är, för det första, utrett att de hemliga och otillbörliga kontakterna i fråga hela tiden handlade om samma slags produkter, det vill säga medeltunga och tunga lastbilar. Det är även utrett att dessa kontakter ägde rum inom samma grupp med lastbilstillverkare, nämligen Scania och parterna i förlikningen. Vidare framgår det av utredningen i målet att dessa kontakter förekom inom en liten grupp anställda på varje nivå; gruppens sammansättning var hela tiden relativt stabil och kontakterna ägde rum regelbundet och ofta.
- 465 För det andra erinrar tribunalen om att det fanns kopplingar mellan de tre nivåer där hemliga och otillbörliga kontakter förekommit: de som deltog i kontakterna på dessa nivåer var anställda vid samma företag, det vill säga vid Scania och vid parterna i förlikningen; det var fråga om samma slags information som utbyttes inom varje nivå; mötena på de olika nivåerna överlappade varandra i tid; på de olika nivåerna gjordes hänvisningar till de andra nivåerna och insamlad information utbyttes; det fanns gemensamma kontaktpersoner mellan nivåerna (se punkt 218 ovan). Vidare erinrar tribunalen om att sökandena såvitt avser den tredje grunden inte vederlagt kommissionens konstateranden att det fanns kopplingar mellan de tre nivåer där hemliga och otillbörliga kontakter förekommit (se punkt 229 ovan).

- 466 För det tredje konstaterar tribunalen, i likhet med vad som gjorts gällande av kommissionen (se punkterna 453 och 454 ovan), att det hela tiden var fråga om samma slags information som utbyttes parterna emellan och att även syftet med detta informationsutbyte var detsamma, nämligen att minska osäkerheten mellan parterna avseende deras framtida prissättningsstrategi. Det ska i detta sammanhang erinras om att tribunalen ansett att kommissionen gjorde en riktig bedömning i skälen 243 och 321 i det angripna beslutet då kommissionen fann att diskussionerna och avtalen om lanseringsplaner för nya lastbilsmodeller som uppfyller vissa miljökrav var kopplade till och kompletterade de hemliga och otillbörliga förfaranden som förekommit avseende priser och bruttoprishöjningar (se punkt 297 ovan).
- 467 För det fjärde erinrar tribunalen om att kommissionen gjorde en riktig bedömning då den fann att det konkurrensbegränsande informationsutbytet på tysk nivå i geografiskt avseende omfattade hela EES, vilket även var fallet med det konkurrensbegränsande informationsutbyte som förekommit på företagsledningsnivå.
- 468 Mot denna bakgrund delar tribunalen kommissionens bedömning att det informationsutbyte som förekommit mellan parterna (vilket beskrivs i skäl 317 i det angripna beslutet) utgjorde en del av en samlad plan med ett enda konkurrensbegränsande syfte.
- 469 Sökandenas argument föranleder inte tribunalen att göra någon annan bedömning. Sökandenas argument kan delas in i tre argumentationslinjer. Sökandena har för det första gjort gällande att kommissionen gjorde fel när den företog en samlad bedömning av de tre nivåerna av kontakter mellan parterna. För det andra har sökandena bestritt kommissionens konstaterande att den information som utbyttes inom de tre kontaktnivåerna var av samma art, såsom framgår av skäl 320 i det angripna beslutet. För det tredje har sökandena bestritt kommissionens bedömning i skäl 327 i det angripna beslutet att "förflyttningen" av informationsutbytet från företagsledningsnivå till tysk nivå inte innebar att det inte längre skulle anses vara fråga om en fortlöpande överträdelse.
- *Samlad bedömning av de tre kontaktnivåerna*
- 470 Till stöd för sitt argument att det i förevarande mål inte är fråga om någon samlad plan, har sökandena i huvudsak – till skillnad från det tillvägagångssätt som tillämpats av kommissionen i det angripna beslutet – gjort gällande att de tre kontaktnivåerna ska bedömas var för sig och inte tillsammans.
- 471 Till stöd för sitt påstående har sökandena, för det första, gjort gällande att kommissionen inte visade att det finns en relevant faktisk koppling mellan de tre nivåer där hemliga och otillbörliga kontakter förekommit. Av de skäl som angetts ovan i punkt 465 kan tribunalen inte godta denna invändning.
- 472 För det andra har sökandena hävdatt att överträdelsens omfattning ska fastställas på grundval av faktiska omständigheter som har ett direkt samband med de anställda som deltagit i det påstådda hemliga och otillbörliga förfarandet. Kommissionen har emellertid enligt sökandena inte visat att de företagsanställda som deltog i de hemliga och otillbörliga kontakterna på olika nivåer gemensamt hade vetskap om och insikt i omfattningen av den hemliga samverkan. Sökandena har i detta sammanhang påpekat att olika anställda representerade företagen på olika kontaktnivåer.

- 473 Tribunalen erinrar härvid om att det hela tiden varit samma grupp med lastbilstillverkare, nämligen Scania och parterna i förlikningen, som varit med i de hemliga och otillbörliga kontakterna. Dessa kontakter förekom dessutom inom en liten grupp anställda på varje nivå, och gruppens sammansättning var hela tiden relativt stabil och kontakterna ägde rum regelbundet och ofta. Tribunalen erinrar även om kopplingarna mellan de tre nivåer där hemliga och otillbörliga kontakter förekom. Den omständigheten att det inte var samma anställda som deltog i de hemliga och otillbörliga kontakterna kan mot denna bakgrund inte föranleda någon annan bedömning än att det i förevarande fall var fråga om en samlad plan.
- 474 Vad sedan gäller sökandenas påstående (se punkt 472 ovan) att kommissionen inte har visat att de företagsanställda som deltog i de hemliga och otillbörliga kontakterna på olika nivåer gemensamt hade vetskap om och insikt i omfattningen av den hemliga samverkan, gör tribunalen följande bedömning. Detta påstående aktualiserar frågan huruvida kännedom om den samlade planen ska bedömas på företagsnivå eller på personalnivå inom företaget. Sökandena anser att kommissionen gjorde fel i det att den bedömde frågan om huruvida kännedom fanns på företagsnivå och inte på personalnivå.
- 475 Sökandena kan inte vinna framgång med denna invändning.
- 476 Unionens konkurrensrätt avser nämligen verksamheten i "företag". Begreppet företag ska förstås som en ekonomisk enhet även om denna ekonomiska enhet i juridisk mening består av flera fysiska eller juridiska personer (se dom av den 10 september 2009, Akzo Nobel m.fl./kommissionen, C-97/08 P, EU:C:2009:536, punkterna 54 och 55 och där angiven rättspraxis).
- 477 När det gäller frågan huruvida företag kan hållas ansvariga för de överträdelser som deras anställda gjort sig skyldiga till, framgår det av rättspraxis att kommissionens befogenhet att ålägga ett företag sanktioner endast förutsätter att den åtgärd som utgör en överträdelse har vidtagits av en person som vanligtvis har behörighet att vidta åtgärder å företagets vägnar (se dom av den 12 december 2014, H & R ChemPharm/kommissionen, T-551/08, EU:T:2014:1081, punkt 73 och där angiven rättspraxis).
- 478 Det framgår av rättspraxis (se punkterna 476 och 477 ovan) att frågan huruvida det fanns kännedom om en samlad plan måste bedömas utifrån de inblandade företagen och inte utifrån de personer som är anställda i dessa företag. Tribunalen delar kommissionens bedömning i denna del, nämligen att om kommissionen var skyldig att visa att var och en av de personer som varit anställda vid det företag som deltagit i kartellen hade exakt vetskap om hur övriga anställda inom kartellen agerat, så skulle det vara omöjligt för kommissionen att visa att det förelåg en enda, fortlöpande överträdelse. Denna bedömning gör sig än mer gällande i det att karteller i allmänhet är hemliga till sin natur och att bevisningen i kartellärenden ofta är fragmentarisk och utgörs av brottstycken (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 juli 2011, Trade-Stomil/kommissionen, T-53/07, EU:T:2011:360, punkt 64 och där angiven rättspraxis). På grund av de kopplingar som funnits mellan de tre nivåer där hemliga och otillbörliga kontakter förekommit, och i synnerhet på grund av att de fysiska personer som deltog i de tre nivåer där dessa hemliga och otillbörliga kontakter förekommit var anställda vid samma företag, kan man i förevarande fall sluta sig till att dessa företag gemensamt hade vetskap om och insikt i den samlade planen och följaktligen även hade vetskap om och insikt i överträdelserna.
- 479 Mot denna bakgrund kan tribunalen inte godta sökandenas påstående om att kommissionen borde ha bedömt de tre nivåer där hemliga och otillbörliga kontakter förekom var för sig.

– *Arten av information som utbyttes inom de tre kontaktnivåerna*

- 480 Sökandena har bestritt den av kommissionen i bland annat skälen 320 och 322 i det angripna beslutet företagna bedömningen att den information som utbyttes på olika kontaktnivåer var av samma art och hade samma konkurrensbegränsande syfte.
- 481 Sökandena har i detta avseende för det första hänvisat till skäl 322 i det angripna beslutet, som ger vid handen att kontakternas beskaffenhet ändrades i grunden. Däri anges nämligen att parterna från och med september 2004 inte längre aktivt försökte, såsom de hade gjort före detta datum, att ingå ett precist avtal om framtida bruttoprishöjningar.
- 482 Tribunalen finner att sökandena inte kan vinna framgång med detta argument. I skäl 322 i det angripna beslutet anges visserligen att parterna efter september 2004 inte längre försökte ingå uttryckliga avtal, utan i huvudsak begränsade sig till att utbyta information som hade till syfte att begränsa konkurrensen. Även om denna förändring, såsom kommissionen med rätta har påpekat, kan påverka bedömningen av om det aktuella beteendet ska kvalificeras som avtal eller som samordnat förfarande, rör denna förändring emellertid inte "arten" av den utbytta informationen; enligt skäl 322 i det angripna beslutet var arten av denna information hela tiden densamma och syftet därmed var att minska parternas osäkerhet i strategiskt avseende vad gäller framtida prissättning och bruttoprishöjningar, samt tidsplanen för och övervältringen av kostnaderna för lansering av lastbilar som uppfyller de nya miljökraven.
- 483 För det andra har sökandena hänvisat till skälen 116 och 117 i det angripna beslutet. Däri redovisas ett möte som ägt rum på lägre huvudkontorsnivå den 3 och den 4 juli 2001, där personer som var anställda på parternas huvudkontor uttryckte oro för informationsutbytena på tysk nivå. De ansåg att dessa informationsutbyten var alltför långtgående och de kom överens om att framdeles endast utbyta teknisk information men inte prisinformation. Enligt sökandena ger skäl 116 och 117 vid handen att informationsutbytet på lägre huvudkontorsnivå och på tysk nivå inte var av samma art och inte hade samma syfte.
- 484 Tribunalen har redan, vid sin prövning av den tredje och den femte grunden, konstaterat att informationsutbytet på lägre huvudkontorsnivå och på tysk nivå främjade genomförandet av en gemensam plan. Vidare har tribunalen därvid konstaterat att det fanns faktiska kopplingar mellan dessa båda nivåer där hemliga och otillbörliga kontakter förekom, bland annat på så sätt att de personer som deltog på dessa båda nivåer var anställda vid samma företag, att mötena på dessa båda nivåer överlappade varandra rent tidsmässigt och att kontakter förekom mellan personer som var anställda på lägre huvudkontorsnivå och personer som var anställda på tysk nivå samt på så sätt att de som var anställda på lägre huvudkontorsnivå informerades om vilken information som utbyttes på tysk nivå (se punkterna 224 och 228 ovan). För övrigt framgår det av utredningen i målet att trots att deltagarna på lägre huvudkontorsnivå år 2001 kom överens om att framdeles inte längre utbyta prisinformation (se punkt 478 ovan), så förekom det ändå ett sådant informationsutbyte (se punkt 229 ovan). Mot denna bakgrund kan tribunalen inte godta det argument som sökandena har framställt och som tribunalen redogjort för i punkt 483 ovan. Det ska i vart fall beaktas att det av den bevisning som lagts fram i det angripna beslutet, vilken inte har ifrågasatts av sökandena, framgår att de möten på företagsledningsnivå som ägde rum fram till september 2004, det vill säga parallellt med mötena på lägre huvudkontorsnivå, klart och tydligt hade ett konkurrensbegränsande syfte som var identiskt med det syfte som eftersträvades med informationsutbytet på tysk nivå efter år 2004 fram till och med år 2011 då överträdelserna upphörde.

485 Mot bakgrund av det ovan anförda finner tribunalen att kommissionen inte begick något fel när den konstaterade att det var fråga om en samlad plan.

– *Huruvida överträdelsen var fortlöpande*

486 För det första kan det konstateras att de hemliga och otillbörliga kontakterna på företagsledningsnivå avbröts i september 2004 men att detta inte ledde till att de hemliga och otillbörliga kontakterna på de båda andra nivåerna avbröts.

487 Enligt den skriftliga bevisning som redovisats i skäl 139 i det angripna beslutet skickade C, som var anställd vid huvudkontoret för [konfidentiellt], den 11 november 2004 en skrivelse till personer som var anställda vid andra lastbilstillverkare och som befanns på lägre huvudkontorsnivå och på tysk nivå. Syftet med skrivelsen var att introducera två nya kontaktpersoner vid huvudkontoret för [konfidentiellt], vilka var ansvariga för den centrala produktprissättningen vid [konfidentiellt] huvudkontor i [konfidentiellt]. C frågade om konkurrenterna kunde redovisa för C vem som var kontaktperson inom respektive organisation. C skickade e-postmeddelande bland annat till A och B, som var på lägre huvudkontorsnivå respektive på tysk nivå hos Scania. På samma sätt utbytte konkurrenterna, såsom anges i skäl 140 i det angripna beslutet, redan den 2 december 2004, på tysk nivå, information om planerade prishöjningar för år 2005. I samband med detta informationsutbyte skrev I, som var anställd vid Scania DE, följande meddelande till K, som var den som organiserat informationsutbytet och som var anställd vid [konfidentiellt]s tyska dotterbolag: "[F]rån och med mars 2005 kommer vi att höja [priserna på] alla våra [konfidentiellt]-serier med 1,5 procent". Det framgår således att informationsutbytet mellan kartelldeltagarna på tysk nivå hade samma innehåll som kartelldeltagarnas informationsutbyte på företagsledningsnivå och att de följde samma linje.

488 Tribunalen finner för det andra att kommissionen inte gjorde någon felaktig bedömning i skäl 327 i det angripna beslutet (se punkterna 457–461 ovan). Det är således utrett att de möten som ägt rum på olika nivåer överlappade varandra i tiden. Vid sin prövning av den tredje grunden har tribunalen dessutom funnit att kommissionen visat att kontakter förekom mellan anställda på lägre huvudkontorsnivå och på tysk nivå, och att anställda på lägre huvudkontorsnivå kände till vilken information som utbyttes på tysk nivå. Tribunalen har vidare vid sin prövning av den sjätte grunden funnit att kommissionen visat att den prissättningsinformation som utbyttes på tysk nivå härrörde från parternas huvudkontor, och att de personer som var anställda på tysk nivå lämnade ut sådan prissättningsinformation till huvudkontoret som de tagit del av i samband med informationsutbytena.

489 På grundval av dessa omständigheter finner tribunalen att kommissionen gjorde en riktig bedömning då den ansåg att samma kartell – trots att de hemliga och otillbörliga kontakterna på företagsledningsnivå hade avbrutits i september 2004 – fortsatte (med samma innehåll och samma omfattning) efter september 2004, dock med den enda skillnaden att de anställda som var inblandade i kartellen var verksamma på olika organisatoriska nivåer inom de inblandade företagen och inte på företagsledningsnivå.

490 Sökandenas argument påverkar enligt tribunalen inte denna bedömning.

491 Sökandena har kritiserat kommissionen för att den inte förklarade på vilket sätt "förflyttningen" av de hemliga och otillbörliga kontakterna från företagsledningsnivå till tysk nivå gått till. De har hävdats att för att en "förflyttning" ska kunna anses utgöra en fortsättning på tidigare förfaranden så borde en kontrollmekanism ha införts för att säkerställa kontinuiteten. De har även åberopat

domen av den 10 november 2017, Icap m.fl./kommissionen (T-180/15, EU:T:2017:795, punkt 223). I denna dom erinrade tribunalen om att för det fall det krävs bestämda positiva åtgärder för att ett avtal eller samordnade förfaranden ska kunna fortsätta att tillämpas, kan kommissionen inte presumera att den konkurrensbegränsande samverkan fortsätter om det saknas bevisning för att sådana åtgärder vidtagits.

- 492 Tribunalen finner att sökandena inte kan vinna framgång med dessa argument. Det framgår nämligen av det angripna beslutet att kommissionen använde uttrycken "förflyttning" eller "migration" av informationsutbyten från företagsledningsnivå till tysk nivå för att ange att en förändring hade skett vad avser nivån hos de anställda som deltog i de hemliga och otillbörliga kontakterna, inte för att ange att kartellen på något sätt hade upphört att fungera. I skäl 327 i det angripna beslutet redovisade kommissionen vidare de faktiska omständigheter som ger vid handen att kartellen fortsatte att fungera efter september 2004 (se punkterna 458–460 ovan) och mot denna bakgrund framgår det att någon "bestämd positiv åtgärd", i den mening som avses i domen av den 10 november 2017, Icap m.fl./kommissionen (T-180/15, EU:T:2017:795, punkt 223), inte erfordrades.
- 493 Vidare har sökandena riktat kritik mot kommissionen för att den i det angripna beslutet inte visade att de Scania DE-anställda som deltagit i möten på tysk nivå visste att de höll på med något som tidigare pågått på de båda andra nivåerna, eller att de Scania-anställda som deltog i möten på lägre huvudkontorsnivå hade kännedom om mötena på företagsledningsnivå.
- 494 Sökandena har med dessa argument utgått från att frågan huruvida det fanns kännedom om en samlad plan ska bedömas utifrån vad de anställda i företaget hade vetskap om, inte utifrån vad företaget i sig hade vetskap om. Såsom redan har konstaterats kan sökandena emellertid inte vinna framgång med denna ståndpunkt (se punkterna 474–478 ovan).
- 495 När det gäller frågan huruvida företaget Scania hade kännedom om att det rörde sig om en fortlöpande överträdelse trots "förflyttningen" av informationsutbytet från företagsledningsnivå till tysk nivå, erinrar tribunalen om följande omständigheter.
- 496 För det första erinrar tribunalen om att Scantias huvudkontor spelat en viktig roll vid prissättningen hos företagets nationella återförsäljare och således hos Scania DE, som är ett helägt dotterbolag till Scania. Prissättningsmekanismen inom Scania har blivit föremål för bedömning inom ramen för tribunalens prövning av den sjätte grunden.
- 497 För det andra erinrar tribunalen om att bevisningen i målet ger vid handen att anställda vid Scantias huvudkontor (lägre huvudkontorsnivå) kände till innehållet i informationsutbytena på tysk nivå (se punkt 418 ovan). Det är inte troligt att ledningsorganen i Scania inte hade kännedom om dessa informationsutbyten.
- 498 För det tredje erinrar tribunalen om att bevisningen i målet ger vid handen att anställda vid Scania DE på tysk nivå utbytte information som kom från Scantias huvudkontor (se punkterna 413, 437, 438 och 442 ovan).
- 499 Det framgår av dessa tre omständigheter att företaget Scania och dess huvudkontor – trots att informationsutbytena på företagsledningsnivå upphörde i september 2004 – hade kännedom om att överträdelsen fortsatte efter september 2004 på samma sätt som tidigare, dock med den enda skillnaden att de personer som var anställda på företagsledningsnivå inte längre deltog i de

hemliga och otillbörliga kontakterna. Den av sökandena påstådda omständigheten att Scania DE:s anställda inte kände till förekomsten av hemliga och otillbörliga kontakter på företagsledningsnivå är i detta avseende ovidkommande.

500 Mot denna bakgrund finner tribunalen att kommissionen inte gjorde någon felaktig bedömning då den fann att det i förevarande fall är fråga om en enda, fortlöpande överträdelse.

2) Huruvida Scania kan hållas till ansvar för den enda, fortlöpande överträdelsen

501 Kommissionen påpekade i skäl 332 i det angripna beslutet att Scania hade deltagit direkt i alla relevanta aspekter av kartellen.

502 Vidare noterade kommissionen i skäl 333 i det angripna beslutet att Scania visserligen endast tillverkade och sålde tunga lastbilar men att Scania visste eller borde ha vetat att de andra kartelldeltagarna också tillverkade medeltunga lastbilar och att de hemliga och otillbörliga kontakterna avsåg dessa båda lastbilstyper (det vill säga tunga och medeltunga lastbilar). Kommissionen konstaterade således att Scania visste eller borde ha vetat att de konkurrensbegränsande förfarandena avsåg medeltunga och tunga lastbilar.

503 Mot denna bakgrund fann kommissionen, i skäl 334 i det angripna beslutet, att Scania haft för avsikt att verka inom ramen för överträdelsen och att Scania hade eller borde ha haft kännedom om överträdelsen.

504 Sökandena har bestritt att Scania kan hållas ansvarigt för den enda, fortlöpande överträdelsen, och därvid gjort gällande att kommissionen inte visat att det ”subjektiva rekvisitet” är uppfyllt. Sökandena har med andra ord gjort gällande att kommissionen i det angripna beslutet inte visade att de kumulativa kriterierna avseende intresse, vetskap och godtagande av risken (dessa kriterier har lagts fast i domen av den 8 juli 1999, kommissionen/Anic Partecipazioni (C-49/92 P, EU:C:1999:356, punkt 87) var uppfyllda i förevarande fall vad gäller de Scania-representanter som deltog på de tre kontaktnivåerna.

505 Tribunalen konstaterar följande i denna del. Frågan om medvetenhet om en samlad plan ska bedömas inte utifrån vad de företagsanställda hade vetskap om, utan utifrån vad de inblandade företagen i sig hade vetskap om (se punkt 478 ovan). Analogivis måste därmed även de faktorer som är avgörande för ansvarsutkrävandet för den enda, fortlöpande överträdelsen bedömas utifrån förhållandena på företagsnivå.

506 Vad vidare gäller de faktorer som avgör huruvida ett företag kan hållas ansvarigt för den enda, fortlöpande överträdelsen, framgår följande av domen av den 6 december 2012, kommissionen/Verhuizingen Coppens (C-441/11 P, EU:C:2012:778, punkterna 43–45). Om det aktuella företaget har deltagit direkt i samtliga de konkurrensbegränsande beteenden som utgör en enda, fortlöpande överträdelse, har kommissionen rätt att hålla företaget ansvarigt för överträdelsen i dess helhet och kommissionen måste därvid inte visa att kriterierna avseende intresse, vetskap och godtagande av risken är uppfyllda.

507 I förevarande fall konstaterar tribunalen, i likhet med vad kommissionen angav i skäl 332 i det angripna beslutet, att företaget Scania deltog direkt i kartellens samtliga relevanta aspekter. Scantias anställda deltog nämligen i de hemliga och otillbörliga kontakter som förekommit på tre nivåer. Scania utbytte information med sina konkurrenter om prissättning och

bruttoprishöjningar samt om tidsplan för och övervältring av kostnader för lanseringen av teknik som uppfyllde kraven i Euro 3–Euro 6. Scania deltog aktivt i kartellen, och Scania organiserade möten och deltog i skriftväxling medelst e-postmeddelanden (se skäl 332 i det angripna beslutet).

- 508 Det är visserligen riktigt att Scania inte tillverkar medeltunga lastbilar. Det framgår emellertid av handlingarna i målet att de hemliga och otillbörliga kontakter som Scantias anställda deltog i rörde medeltunga och tunga lastbilar, utan åtskillnad (se skäl 333 i det angripna beslutet). Kommissionen hade således fog för att hålla företaget Scania ansvarigt för den enda, fortlöpande överträdelsen som även omfattade medeltunga lastbilar, eftersom Scania med nödvändighet kände till denna aspekt av kartellen.
- 509 Mot denna bakgrund finner tribunalen att kommissionen inte gjorde fel då den höll Scania ansvarigt för samtliga delar av den enda, fortlöpande överträdelsen. Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den sjunde grunden.

4. Den åttonde grunden: Huruvida kommissionen tillämpade artikel 101 FEUF, artikel 53 i EES-avtalet och artikel 25 i förordning nr 1/2003 på ett felaktigt sätt genom att ålägga sökandena böter för en preskriberad gärning och i vart fall genom att inte beakta att det inte var fråga om en fortlöpande överträdelse

- 510 Sökandena har för det första hävdad följande. De omständigheter som är att hänföra till företagsledningsnivå och som förskyllt böter är preskriberade, med tillämpning av artikel 25 i förordning nr 1/2003. Mötena på företagsledningsnivå upphörde i september 2004, det vill säga mer än fem år innan kommissionen påbörjade sin utredning. Sökandena har tillagt att kommissionen under dessa omständigheter inte heller har något berättigat intresse, i den mening som avses i artikel 7 i förordning nr 1/2003, av att slå fast förekomsten av en överträdelse som är att hänföra till vad som förevarit på företagsledningsnivå.
- 511 Sökandena har för det andra hävdad följande. Även om tribunalen finner att de aktuella omständigheterna utgör en enda, fortlöpande överträdelse (vilket dock enligt sökandena inte är fallet), ska det angripna beslutet ändras. Kommissionen underlät nämligen att i nämnda beslut beakta de avbrott som förevarit beträffande den påstådda överträdelsen på företagsledningsnivå. Sökandena har i detta sammanhang påstått att kommissionen i det angripna beslutet inte anförde tillräcklig bevisning till styrkande av att möten ägde rum på företagsledningsnivå år 1999.
- 512 Sökandena har även anfört följande. Med hänsyn till att det saknas belägg för att Scania deltog i möten på företagsledningsnivå under åren 1999 och 2002, gjorde kommissionen en felaktig bedömning när den i det angripna beslutet slog fast att Scania fortlöpande hade deltagit i mötena på företagsledningsnivå mellan den 17 januari 1997 och den 24 september 2004. Kommissionen borde snarare ha dragit slutsatsen att dessa möten hade avbrutits, åtminstone vad gäller Scania, mellan den 3 september 1998 och den 3 februari 2000 (17 månaders avbrott) och mellan den 20 november 2001 och den 10 april 2003 (ytterligare 17 månaders avbrott).
- 513 Sökandena har därför yrkat att det angripna beslutet ska ogiltigförklaras och i vart fall gjort gällande att några böter inte ska åläggas för de överträdelser som begåtts före den 10 april 2003 på grund av preskription. Sökandena har alternativt gjort gällande att några böter inte ska åläggas för de överträdelser som begåtts före den 3 februari 2000 på grund av preskription. Sökandena har vidare hävdad att kommissionen vid beräkningen av böterna avseende företagsledningsnivån i vart fall borde ha beaktat de långa tidsperioder då överträdelsen pågick i mindre intensiv omfattning.

- 514 Kommissionen har bestritt sökandenas argument.
- 515 Vad för det första gäller sökandenas argument om att några böter inte ska åläggas på grund av preskription, erinrar tribunalen om följande. Enligt artikel 25.1 b i förordning nr 1/2003, jämförd med artikel 23.2 a i samma förordning, är kommissionens befogenhet att ålägga företag böter för överträdelse som begåtts bland annat av artikel 101 FEUF underkastad en preskriptionstid på fem år. I artikel 25.2 i förordning nr 1/2003 föreskrivs att vid fortsatta eller upprepade överträdelse ska preskriptionstiden räknas från och med den dag då överträdelserna upphörde. I artikel 25.3 i förordning nr 1/2003 föreskrivs bland annat att preskriptionstiden för åläggande av böter ska avbrytas av åtgärder som vidtas av kommissionen i syfte att undersöka eller ingripa mot överträdelserna.
- 516 I förevarande fall konstaterade kommissionen, utan att därvid begå något fel, att beteendet på företagsledningsnivå utgjorde en del av en enda, fortlöpande överträdelse som upphörde den 18 januari 2011. Den femåriga preskriptionstiden började följaktligen löpa först den 18 januari 2011, vilket innebär att kommissionens befogenhet att ålägga böter i förevarande fall inte har preskriberats.
- 517 När det för det andra gäller sökandenas påstående att det saknas belägg för att möten på företagsledningsnivå ägt rum år 1999, noterar tribunalen följande.
- 518 Kommissionen anförde i det angripna beslutet tillräcklig bevisning till styrkande av att möten på företagsledningsnivå ägt rum åren 1998 och 2000. Närmare bestämt anförde kommissionen i skäl 105 i det angripna beslutet skriftlig bevisning avseende ett möte den 3 september 1998 på företagsledningsnivå. Under detta möte utbytte parternas företrädare marknadsprognoser för år 1999. Enligt denna skriftliga bevisning deltog en företrädare för Scantias huvudkontor, N, på mötet. Liknande möten ägde rum under år 2000, såsom framgår av skälen 109–112 i det angripna beslutet. Även i dessa möten deltog N från Scantias huvudkontor.
- 519 Vidare framgår det av den skriftliga bevisning som kommissionen anförde i skäl 106 i det angripna beslutet att nästa möte på företagsledningsnivå efter mötet den 3 september 1998 (se punkt 518 ovan) skulle äga rum i januari 1999.
- 520 Dessutom hänvisade kommissionen i skäl 106 i det angripna beslutet till en ansökan om förmånlig behandling från [*konfidentiellt*]. Enligt denna ansökan ägde möten rum mellan konkurrenter under åren 1998–2001 åtminstone en gång per år, och mötesdeltagarna (som inte befann sig på företagsledningsnivå) utväxlade information om bland annat kommande prishöjningar. Bland dem som deltog i dessa möten återfanns O, som var verkställande direktör för Scania DE.
- 521 I likhet med vad som anförts av kommissionen påpekar tribunalen även att mötena på företagsledningsnivå ingick i en enda, fortlöpande överträdelse och att samtliga möten mellan konkurrenter, oavsett på vilken nivå i organisatoriskt hänseende som dessa möten hölls, följaktligen skulle beaktas vid bedömningen av huruvida överträdelserna fortgick år 1999.
- 522 Såvitt avser en överträdelse som har pågått under flera år framgår det av fast praxis från domstolen att den omständigheten att det inte har ingetts direkt bevisning rörande ett bolags deltagande i denna överträdelse under en viss period inte utgör hinder för att ett sådant deltagande konstateras även för den perioden, om detta konstaterande grundas på objektiva och samstämmiga indicier, varvid avsaknaden av öppet avståndstagande från det berörda bolagets

sida är en omständighet som kan beaktas i detta sammanhang (se dom av den 26 januari 2017, Villeroy & Boch/kommissionen, C-625/13 P, EU:C:2017:52, punkt 111 och där angiven rättspraxis).

- 523 Mot bakgrund av de omständigheter som redovisats i punkterna 518–521 ovan, och mot bakgrund av den rättspraxis som angetts ovan i punkt 522, finner tribunalen att kommissionen inte gjorde något fel när den konstaterade att den enda överträdelsen inte avbröts år 1999 och att Scania deltog i överträdelsen även under detta år.
- 524 När det för det tredje gäller sökandenas påstående att kommissionen inte visat att Scania deltog i mötena på företagsledningsnivå under år 2002, konstaterar tribunalen följande.
- 525 Det framgår av skäl 119 i det angripna beslutet att en inbjudan hade skickats till M från Scantias huvudkontor till ett möte på företagsledningsnivå den 7 februari 2002.
- 526 Vidare framgår det av handskrivna anteckningar från en företrädare för [konfidentiellt], angående ett möte på företagsledningsnivå den 27 och den 28 juni 2002 (se skäl 123 i det angripna beslutet), att Scania lämnat sifferuppgifter om försäljningen för år 2002 till flera länder.
- 527 Dessutom ger en intern rapport (se skäl 126 i det angripna beslutet) från [konfidentiellt], innehållande en sammanfattning av den information som utväxlades vid ett möte på företagsledningsnivå den 18 september 2002, vid handen att Scania lämnat upplysningar om sina prishöjningar för år 2002 och om att en rättsprocess inletts mot Scania i Förenade kungariket.
- 528 Mot bakgrund av de omständigheter som redovisats i punkterna 525–527 ovan, finner tribunalen att kommissionen har visat att Scania deltog i möten på företagsledningsnivå under år 2002.
- 529 Tribunalens bedömning i denna del påverkas inte av de utsagor som M, som företrädde Scania vid mötena på företagsledningsnivå, lämnat under ed. M har därvid uppgett att ”såvitt han minns” så deltog han inte i något sådant möte under år 2002. M:s utsagor är tämligen vaga och tribunalen kan inte fästa någon större tilltro till dessa utsagor. Det har för övrigt redan påpekats att de handlingar som upprättats innan det aktuella förfarandet påbörjades (*in tempore non suspecto*), såsom handskrivna mötesanteckningar, har ett högre bevisvärde än de handlingar som inte härrör från tidpunkten då de faktiska omständigheterna ägde rum, såsom edsvurna utsagor.
- 530 För det fjärde noterar tribunalen att sökandena, i fotnot 554 i ansökan, har gjort gällande att kommissionen inte visat att Scania deltog i vissa i det angripna beslutet påtalade möten på företagsledningsnivå. Det rör sig om mötena i Bryssel den 17 januari 1997 (skäl 98 i det angripna beslutet) och den 6 april 1998 (skäl 103), i Amsterdam (Nederländerna) den 3 februari 2000 (skäl 108–110) och i Eindhoven (Nederländerna) den 6 september 2000 (skäl 111). Till stöd för sitt påstående i denna del har sökandena åberopat de utsagor som N lämnat under ed, där han uppger sig inte kunna dra sig till minnes att han deltagit i dessa möten.
- 531 Tribunalen konstaterar att kommissionen i det angripna beslutet (i de skäl som anges i punkt 530 ovan) redovisat skriftlig bevisning som visar att Scania deltog i de aktuella mötena. Vad gäller innehållet i och bevisvärdet hos de utsagor som N lämnat under ed, hänvisar tribunalen till vad som anförts i punkt 529 ovan. Tribunalen finner därmed att sökandena inte kan vinna framgång med sitt påstående i punkt 530 ovan.

532 Mot denna bakgrund finner tribunalen att talan inte kan bifallas såvitt avser den åttonde grunden. Tribunalen preciserar därvid att sökandena inte kan vinna framgång med de argument som de åberopat till stöd för att det angripna beslutet ska ändras (se punkterna 511 och 513 ovan). Det framgår nämligen inte av utredningen i målet vid tribunalen att den konstaterade enda överträdelsen skulle ha avbrutits. Det framgår inte heller av utredningen att denna överträdelse periodvis skulle ha pågått i mindre intensiv omfattning.

5. Den nionde grunden: Huruvida kommissionen åsidosatte proportionalitetsprincipen och likabehandlingsprincipen i fråga om storleken på bötesbeloppet samt huruvida det i vart fall är nödvändigt att sätta ned bötesbeloppet med tillämpning av artikel 261 FEUF och artikel 31 i förordning nr 1/2003

533 Sökandena har hävdats att det angripna beslutet ska ändras, eftersom de ålagda böterna inte är förenliga med proportionalitetsprincipen och likabehandlingsprincipen. De har dessutom i vart fall hemställt att tribunalen inom ramen för sin obegränsade behörighet ersätter kommissionens bedömning med sin egen och därvid sätter ned bötesbeloppet.

534 Såsom tribunalen förstår sökandenas talan i denna del – särskilt mot bakgrund av att sökandena använt sig av verbet ”ändra” – har sökandena hemställt att tribunalen utövar den obegränsade behörighet som unionsdomstolen har enligt artikel 31 i förordning nr 1/2003, i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 261 FEUF.

535 Tribunalen erinrar i detta avseende om att systemet för domstolsprövning av kommissionsbeslut i förfaranden enligt artiklarna 101 och 102 FEUF består av en sådan prövning av lagenligheten av institutionernas rättsakter som föreskrivs i artikel 263 FEUF. Denna prövning kan, med tillämpning av artikel 261 FEUF och på begäran av sökandena, kompletteras med att tribunalen utövar sin obegränsade behörighet i fråga om de påföljder som kommissionen beslutat om på detta område (se dom av den 21 januari 2016, Galp Energía España m.fl./kommissionen, C-603/13 P, EU:C:2016:38, punkt 71 och där angiven rättspraxis).

536 När unionsdomstolen utövar sin obegränsade behörighet enligt artikel 261 FEUF och artikel 31 i förordning nr 1/2003 är den således behörig att, utöver att enbart göra en lagenlighetsprövning av den aktuella påföljden, även ersätta den bedömning som gjorts av kommissionen – som antagit den rättsakt där påföljdens storlek ursprungligen fastställdes – med sin egen bedömning såvitt gäller fastställande av påföljdens storlek (se dom av den 21 januari 2016, Galp Energía España m.fl./kommissionen, C-603/13 P, EU:C:2016:38, punkt 75 och där angiven rättspraxis).

537 Omfattningen av denna obegränsade behörighet är däremot – till skillnad från den lagenlighetsprövning som föreskrivs i artikel 263 FEUF – strikt begränsad till fastställande av bötesbeloppet (se dom av den 21 januari 2016, Galp Energía España m.fl./kommissionen, C-603/13 P, EU:C:2016:38, punkt 76 och där angiven rättspraxis).

538 Tribunalens obegränsade behörighet enligt artikel 31 i förordning nr 1/2003 gäller följaktligen endast tribunalens bedömning av de böter som kommissionen har ålagt, och tribunalen har inte rätt att med stöd av nämnda behörighet göra några ändringar av de omständigheter som utgör den överträdelse som kommissionen lagenligt har fastställt i det beslut som är föremål för tribunalens prövning (dom av den 21 januari 2016, Galp Energía España m.fl./kommissionen, C-603/13 P, EU:C:2016:38, punkt 77).

539 För att fastställa det ålagda bötesbeloppet ankommer det på tribunalen att själv bedöma omständigheterna i fallet och vilken typ av överträdelse det rör sig om. Detta förutsätter, i enlighet med artikel 23.3 i förordning nr 1/2003, att det för varje bötfällt företag tas hänsyn till den aktuella överträdelsens allvar samt hur länge överträdelsen pågått, med iakttagande av bland annat principen om motiveringsskyldighet, proportionalitetsprincipen, principen att påföljder ska vara individuella och likabehandlingsprincipen. Därvid är tribunalen dock inte bunden av de vägledande regler som kommissionen definierat i sina riktlinjer (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 januari 2016, Galp Energía España m.fl./kommissionen, C-603/13 P, EU:C:2016:38, punkterna 89 och 90).

a) Åsidosättande av proportionalitetsprincipen

540 Sökandena har för det första gjort gällande att kommissionen i det angripna beslutet inte gjorde någon proportionerlig bedömning av överträdelsens allvar. Kommissionen fann nämligen inte att Scania DE:s anställda inte kunde veta att den information som erhållits från konkurrenterna kunde ha europeisk räckvidd. Även om Scania DE:s anställda hade haft för avsikt att skada konkurrensen på den geografiska marknad (Tyskland) som de var ansvariga för (vilket dock enligt sökandena inte varit fallet), är böterna i det angripna beslutet följaktligen inte proportionerliga mot den planerade överträdelsens allvar eftersom kommissionen i nämnda beslut beaktade försäljningsvärdet inom EES.

541 Sökandena har för det andra hävdade att kommissionen genom det angripna beslutet åsidosatte proportionalitetsprincipen. Vad gäller fastställandet av bötesbeloppet tog kommissionen nämligen enligt sökandena inte hänsyn till att kontakterna mellan lastbilstillverkarna under den aktuella perioden ändrade karaktär och fick en annan intensitet, såsom konstaterats i skäl 322 i det angripna beslutet.

542 Sökandena har för det tredje påpekat att den överträdelse som beskrivs i skälen i det angripna beslutet är mer omfattande än den som förskyllde böter i beslutets artikeldel. Sökandena har i detta avseende jämfört skäl 317 i det angripna beslutet – där kommissionen hänvisar till utbyte av känslig konkurrensinformation – med artikel 1 i beslutets artikeldel som inte innehåller någon sådan hänvisning. Sökandena anser att denna framställning har påverkat bötesbeloppsberäkningen och att de böter som fastställts i det angripna beslutet följaktligen inte står i proportion till överträdelsen, såsom kommissionen beskrivit den.

543 Kommissionen har bestritt sökandenas argument.

544 När det gäller sökandenas argument som redovisas i punkt 540 ovan, erinrar tribunalen om följande. Vid sin prövning av den sjätte grunden har tribunalen funnit att sökandena inte kan vinna framgång med påståendet att de anställda vid Scania DE som deltog i informationsutbytet på tysk nivå aldrig utgått från att information som erhållits vid detta utbyte avsåg europeiska priser eller kunde minska osäkerheten om övriga tillverkarens europeiska prissättningsstrategi (se punkt 415 ovan). De argument som redovisas i punkt 540 ovan kan följaktligen inte visa att böterna är oproportionerliga.

545 När det gäller sökandenas argument som redovisas i punkt 541 ovan, erinrar tribunalen om följande. I skäl 322 i det angripna beslutet preciserade kommissionen att även om parterna från och med september 2004 inte längre, såsom de tidigare gjort, aktivt försökte träffa en särskild överenskommelse om framtida gemensamma bruttoprishöjningar, om särskilda lanseringsdatum för lastbilar som uppfyller de nya miljökraven eller om vilka kostnader avseende dessa lastbilar

som parterna skulle övervältra på konsumenterna, så fortsatte parterna att söka samråd; detta gjorde de genom att utbyta samma slags information och genom att eftersträva samma mål, nämligen att begränsa konkurrensen genom att minska osäkerheten parterna emellan i strategiska frågor.

- 546 Vidare har tribunalen ovan konstaterat att den från och med september 2004 vidtagna förändringen visserligen kunde påverka bedömningen av om det aktuella beteendet skulle klassificeras som avtal eller samordnat förfarande, men att denna förändring inte handlade om ”arten” av den information som parterna utbytte sinsemellan vilken enligt skäl 322 i det angripna beslutet förblev densamma (se punkt 482 ovan).
- 547 Den enda skillnaden i fråga om parternas beteende före respektive efter september 2004 var således att parterna före september 2004 försökte att ingå specifika prissättningsavtal men att några sådana försök inte gjordes efter september 2004. Med hänsyn till principen att samordnade förfaranden kan skada konkurrensen lika mycket som avtal, samt med hänsyn till att kommissionen inte höjde den relevanta faktorn för överträdelsens allvar på grund av parternas försök att ingå prissättningsavtal, finner tribunalen – i likhet med vad som gjorts gällande av kommissionen – att de av sökandena framförda och i punkt 541 ovan redovisade argumenten inte ger vid handen att böterna är oproportionerliga.
- 548 När det gäller sökandenas argument som redovisas i punkt 542 ovan, erinrar tribunalen om följande. I skäl 317 i det angripna beslutet tog kommissionen upp förekomsten av förfaranden som minskade den osäkerhet i strategiskt hänseende som rådde parterna emellan gällande framtida prissättning och bruttoprishöjningar samt tidsplan och kostnadsövervältring för lansering av lastbilsmodeller som uppfyller miljökraven. I skäl 317, under led a–c, och såsom även framgår av användningen av orden ”[i] detta avseende”, förklarade kommissionen vad dessa förfaranden bestod i. I skäl 317, under led c, hänvisade kommissionen till att ”annan konkurrenskänslig information” utväxlades.
- 549 I artikel 1 i artikeldelen i det angripna beslutet nämnde kommissionen hemlig och otillbörlig samverkan kring priser och bruttoprishöjningar men även kring tidsplan och kostnadsövervältring för lansering av utsläppsteknik.
- 550 En jämförelse av skäl 317 med artikel 1 i artikeldelen i det angripna beslutet ger vid handen att det inte finns någon skillnad mellan hur kommissionen beskrev överträdelsen i de båda bestämmelserna. Kommissionens hänvisning till att ”annan konkurrenskänslig information” utväxlades, har nämligen anförts endast som ett exempel på en hemlig och otillbörlig samverkan kring priser och bruttoprishöjningar samt kring tidsplan och kostnadsövervältring för lansering av utsläppsteknik.
- 551 Mot denna bakgrund finner tribunalen att inget av de argument som framförts av sökandena visar att böterna är oproportionerliga.

b) Åsidosättande av likabehandlingsprincipen

- 552 Sökandena har åberopat tre argument till stöd för sitt påstående att nivån på de ålagda böterna strider mot likabehandlingsprincipen.

- 553 Sökandena har för det första hävdade att kommissionen i det angripna beslutet överdrev sökandenas roll i överträdelsen och att kommissionen i huvudsak underlät att ta hänsyn till den roll som de andra lastbilstillverkarna har haft. Kommissionen lämnade därmed en snedvriden bild av hur förhållandena gestaltade sig i verkligheten. Sökandena anser att det angripna beslutet därmed har formulerats på ett sådant sätt att det blir omöjligt att jämföra sökandenas roll med de andra lastbilstillverkarnas roll i överträdelsen. På grund av att det inte är möjligt att göra någon sådan jämförelse utgör flera av de bötesbeloppsbedömningar som kommissionen företog i det angripna beslutet ett åsidosättande av likabehandlingsprincipen. Sökandena har hänvisat till skäl 444 i det angripna beslutet, där kommissionen fann att det i förevarande fall inte förelåg några försvårande eller förmildrande omständigheter. Sökandena har även hänvisat till skäl 432 i det angripna beslutet, där kommissionen preciserade att den vid beräkningen av grundbeloppet för Scantias böter beaktade samma andel av värdet på Scantias försäljning som den i förlikningsbeslutet fastställda andelen av värdet på förlikningsparternas försäljning.
- 554 Sökandena har även hävdade att kommissionen i det angripna beslutet beskrev sökandenas roll i det aktuella beteendet på ett mer precist och riktat sätt jämfört med hur kommissionen i förlikningsbeslutet beskrev de andra konkurrenternas roll. Detta har varit till förfång för sökandena såvitt gäller de skadeståndsanspråk som har framställts mot dem.
- 555 Sökandena har för det andra hävdade att kommissionen genom det angripna beslutet åsidosatte likabehandlingsprincipen. Kommissionen tillämpade nämligen samma bötesberäkningsmetod på samtliga tillverkare, utan att därvid ta hänsyn till att sökandena på europeisk nivå hade en mindre marknadsandel än de andra tillverkarna och utan att ta hänsyn till att skillnaden i förhållande till de marknadsledande företagen var mycket stor, bland annat i Tyskland.
- 556 Sökandena har även hävdade att kommissionen genom det angripna beslutet åsidosatte likabehandlingsprincipen i det att kommissionen underlät att beakta att Scania DE:s anställda hade haft en passiv roll, eller i vart fall inte haft en ledande roll i det aktuella beteendet, jämfört med de två stora tillverkarna på marknaden.
- 557 Sökandena har för det tredje gjort gällande att kommissionen genom det angripna beslutet åsidosatte likabehandlingsprincipen på så sätt att den metod som kommissionen använt för att fastställa sökandenas böter är densamma som den metod som kommissionen använt gentemot andra lastbilstillverkare, trots att sökandena, till skillnad från de sistnämnda, inte tillverkar medeltunga lastbilar.
- 558 Kommissionen har bestritt sökandenas argument.
- 559 Innan tribunalen går in på prövningen av vart och ett av ovannämnda argument ska det erinras om att likabehandlingsprincipen utgör en allmän princip i unionsrätten som stadfästs i artiklarna 20 och 21 i stadgan. Enligt fast rättspraxis innebär denna princip att lika situationer inte får behandlas olika och att olika situationer inte får behandlas lika, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling (dom av den 11 juli 2013, Ziegler/kommissionen, C-439/11 P, EU:C:2013:513, punkt 132, och dom av den 26 januari 2017, Zucchetti Rubinetteria/kommissionen, C-618/13 P, EU:C:2017:48, punkt 38). Vidare framgår det även av domstolens fasta praxis att det vid fastställandet av bötesbeloppet inte får förekomma diskriminering – genom tillämpning av olika beräkningsmetoder – mellan de företag som deltagit i ett avtal eller samordnat förfarande som strider mot artikel 101.1 FEUF (dom av den 11 juli 2013, Ziegler/kommissionen, C-439/11 P, EU:C:2013:513, punkt 133, dom av den

12 november 2014, Guardian Industries och Guardian Europe/kommissionen, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, punkt 62, och dom av den 26 januari 2017, Zucchetti Rubinetteria/kommissionen, C-618/13 P, EU:C:2017:48, punkt 38).

- 560 När det gäller sökandenas argument som redovisas i punkt 553 ovan, erinrar tribunalen, i likhet med kommissionen, om att kommissionen enligt artikel 296 FEUF var skyldig att ge en tillräcklig motivering till det angripna beslutet, vilket kommissionen gjort. Det angripna beslutet riktade sig endast till Scania, och det var därför inget konstigt med att kommissionen i nämnda beslut lät sin bedömning kretsa kring Scantias roll i kartellen. De övriga kartelldeltagarna hade redan varit föremål för förlikningsbeslutet, där det fastställdes vilket ansvar deras roll i kartellen förskyllde.
- 561 Vidare finner tribunalen – i motsats till vad som gjorts gällande av sökandena – att kommissionen i det angripna beslutet inte ”underlät att ta hänsyn” till de andra lastbilstillverkarnas roll i kartellen. Deras beteende framgår klart och tydligt av kommissionens kronologiska redogörelse i punkt 6.2 i det angripna beslutet för omständigheterna i ärendet; däri förklaras i detalj arten av informationsutbytet och innehållet däri samt vilka som deltog. Mot denna bakgrund finner tribunalen att sökandena inte kan vinna framgång med sitt påstående att det är omöjligt att jämföra sökandenas roll i kartellen med övriga parter roll.
- 562 Vidare konstaterar tribunalen – på grundval av det angripna beslutet och på grundval av de handlingar som getts in till tribunalen – att Scania inte hade en annan roll i kartellen än de övriga parterna, och att sökandena inte har anfört något argument och inte åberopat någon bevisning som visar på motsatsen. Såsom med rätta har påpekats av kommissionen har var och en av de faktorer som beaktades för att inom ramen för beräkningen av böternas grundbelopp fastställa överträdelsens allvar och ”inträdesavgiften”, det vill säga överträdelsens art, de inblandade företagens sammanlagda marknadsandel, överträdelsens geografiska omfattning och dess genomförande, tillämpats på samma sätt på Scania som på övriga parter.
- 563 Mot denna bakgrund finner tribunalen att kommissionen inte gjorde något fel då den beslutade att använda sig av samma andel av värdet på Scantias försäljning som den andel som kommissionen använde sig av för de övriga tillverkarna. Inte heller gjorde kommissionen fel då den tillämpade samma koefficient för överträdelsens allvar (17 procent) och samma ”inträdesavgift” (17 procent) som dem som kommissionen tillämpade i förlikningsbeslutet avseende de andra tillverkarna.
- 564 Sökandena kan följaktligen inte vinna framgång med det argument som redovisas i punkt 553 ovan.
- 565 När det gäller det argument som redovisas i punkt 554 ovan, påpekar tribunalen följande. Anledningen till att kommissionen i det angripna beslutet, i enlighet med sin motiveringsskyldighet, lämnade en utförlig redogörelse för Scantias överträdelse är att beslutet endast riktar sig till Scania. Till skillnad från vad som är fallet beträffande de andra parter som formellt begärt förlikning har Scania inte medgett något ansvar för kartellen. Sökandena kan därmed inte anses befinna sig i samma situation som parterna i förlikningen och sökandena har genom de argument som redovisas i punkt 554 ovan således inte visat att kommissionen åsidosatte likabehandlingsprincipen.
- 566 När det gäller sökandenas argument som redovisas i punkt 555 ovan, konstaterar tribunalen följande. Både i det angripna beslutet och i förlikningsbeslutet har kommissionen vid bötesberäkningen bland annat hänvisat till försäljningsvärdet på varorna i kombination med den

överträdelse som begåtts av företagen inom EES, vilket för övrigt överensstämmer med vad som anges i kommissionens riktlinjer för bötesberäkning. I punkt 6 i dessa riktlinjer förklarar kommissionen nämligen att kombinationen av försäljningsvärdet och varaktigheten är ett lämpligt beräkningstal för att värdera överträdelsens ekonomiska betydelse och omfattningen av varje företags delaktighet i överträdelsen.

- 567 I förevarande fall har tribunalen ingen anledning att ifrågasätta kommissionens val att, vad gäller samtliga inblandade företag, hänvisa till värdet på företagets försäljning av varor i relation till överträdelsen inom EES. Detta val är rimligt för att återspegla omfattningen av varje företags delaktighet i överträdelsen och detta val har gjorts med avseende på samtliga företag som deltagit i kartellen, inte enbart Scania.
- 568 Domstolen har dessutom slagit fast att unionsrätten inte innehåller någon allmängiltig princip om att sanktionsåtgärden ska stå i proportion till företagets storlek på den produktmarknad som är föremål för överträdelsen (dom av den 18 maj 2006, Archer Daniels Midland och Archer Daniels Midland Ingredients/kommissionen, C-397/03 P, EU:C:2006:328, punkt 101).
- 569 Mot denna bakgrund finner tribunalen att sökandena genom det argument som redovisas i punkt 555 inte visat att kommissionen åsidosatte likabehandlingsprincipen. Sökandenas argument i denna del kan således inte godtas.
- 570 Sökandena kan inte heller vinna framgång med det argument som redovisas i punkt 556. Det framgår nämligen inte av handlingarna i målet att Scania DE:s anställda hade en passiv eller underordnad roll i den i målet konstaterade överträdelsen. Således finns det inte någon anledning att sätta ned bötesbeloppet på denna grund.
- 571 När det gäller sökandenas argument som redovisas i punkt 557 ovan, konstaterar tribunalen följande. Såsom framgår av skäl 429 i det angripna beslutet beaktade kommissionen, vid beräkningen av sökandenas bötesbelopp, värdet av sökandenas försäljning av tunga lastbilar inom EES, i motsats till vad kommissionen gjorde i förlikningsbeslutet vid beräkningen av de böter som ålades parterna i förlikningen. I nämnda förlikningsbeslut beaktade kommissionen värdet på försäljningen av medeltunga och tunga lastbilar inom EES (skäl 109 i förlikningsbeslutet). Sökandena kan således inte vinna framgång med argumentet att kommissionen inte beaktade att Scania inte tillverkade medeltunga lastbilar.
- 572 Vid en samlad bedömning finner tribunalen att inget av sökandenas argument om att kommissionen skulle ha åsidosatt likabehandlingsprincipen ger belägg för att böterna ska sättas ned.

c) Bötesbeloppet

- 573 Med hänvisning till sin obegränsade behörighet i fråga om böter för överträdelser av konkurrensreglerna, finner tribunalen att sökandena i de rättsliga grunder som prövats ovan inte åberopat några invändningar, argument eller rättsliga och faktiska omständigheter som skulle kunna föranleda en ändring av det bötesbelopp som kommissionen ålade sökandena i det angripna beslutet.

IV. Rättegångskostnader

- 574 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.
- 575 Kommissionen har yrkat att sökandena ska förpliktas att bära sina rättegångskostnader och ersätta kommissionens rättegångskostnader. Eftersom sökandena har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (tionde avdelningen i utökad sammansättning)

följande:

1) Talan ogillas.

2) Scania AB, Scania CV AB och Scania Deutschland GmbH ska bära sina rättegångskostnader och ersätta Europeiska kommissionens rättegångskostnader.

Papasavvas

Kornezov

Buttigieg

Kowalik-Bańczyk

Hesse

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 2 februari 2022.

Underskrifter

Innehållsförteckning

I.	Bakgrund till målet	2
A.	Det administrativa förfarande som föregick det angripna beslutet	2
B.	Det angripna beslutet	4
1.	Strukturen på lastbilsmarknaden och prissättningsmekanismen inom lastbilsindustrin .	4
a)	Strukturen på lastbilsmarknaden	4
b)	Prissättningsmekanismen inom lastbilsindustrin	4
c)	Scantias prissättningsmekanism	5
d)	Den inverkan som prishöjningar på Europainivå har på priserna på nationell nivå . .	6
2.	Otillbörliga och hemliga kontakter mellan Scania och parterna i förlikningen	7
3.	Tillämpningen av artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet	8
a)	Avtal och samordnade förfaranden	8
b)	Begränsning av konkurrensen	8
c)	En enda fortlöpande överträdelse	9
d)	Överträdelsens geografiska räckvidd	9
4.	Vilka beslutet riktar sig till	9
5.	Beräkning av böternas belopp	10
a)	Böternas grundbelopp	10
b)	Slutligt bötesbelopp	11
6.	Artikeldelen i det angripna beslutet	11
II.	Förfarande och parternas yrkanden	12
III.	Rättslig bedömning	13
A.	Utelämnandet av vissa uppgifter i förhållande allmänheten	13
B.	Prövning i sak	14
1.	Den första grunden: Åsidosättande av rätten till försvar, principen om god förvaltningssed och oskuldspresumtionen	15

2. Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 48.2 i stadgan och av artikel 27.1 och 27.2 i förordning nr 1/2003	28
3. Den tredje, den fjärde, den femte, den sjätte och den sjunde grunden, såvitt de avser kommissionens slutsats att det förelåg en enda fortlöpande överträdelse och att Scania ansvarade för den	32
a) Inledande synpunkter	32
1) Begreppet en enda fortlöpande överträdelse	32
2) Bevisbörda och beviskrav	33
3) Det angripna beslutet	34
4) Sökandenas argument att begreppet en enda fortlöpande överträdelse förutsätter att kommissionen identifierar flera överträdelser som har ett uppenbart samband med varandra	35
b) Den tredje grunden: Felaktig tillämpning av artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet eftersom utbytet av information på lägre huvudkontorsnivå har ansetts utgöra en överträdelse av dessa bestämmelser	36
1) Det angripna beslutet	36
2) Den första invändningen	37
3) Den andra invändningen	39
c) Den fjärde grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten och felaktig tillämpning av artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet eftersom kommissionen fann att sökandena hade ingått ett avtal eller ägnat sig åt ett samordnat förfarande avseende tidsplanen för införandet av utsläppstekniker	41
1) Den fjärde grundens första del: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten	41
2) Den fjärde grundens andra del: Felaktig tillämpning av artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet genom att kommissionen fann att sökandena hade ingått ett avtal eller ägnat sig åt ett samordnat förfarande avseende tidsplanen för introduktionen av tekniker på utsläppsområdet	44
3) Den fjärde grundens tredje del: Informationsutbytena om tidsplanen för införandet av utsläppstekniker utgör inte en överträdelse genom syfte	48
d) Den femte grunden: Felaktig tillämpning av artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet, såvitt kommissionen kvalificerade informationsutbytena på tysk nivå som en överträdelse ”genom syfte”	50
1) Inledande synpunkter	50
2) Innehållet i den information som utbyts	54

i)	De planerade ändringarna av bruttopriserna och bruttoprislistorna och tidsplanen för dessa ändringar, vilka avses i skäl 238 a i det angripna beslutet	54
	– Sökandenas argument angående huruvida den information som utbyts på tysk nivå var aktuell eller framtida	54
	– Sökandenas argument att de bruttopriser som utbyts på tysk nivå var offentliga	57
	– Sökandenas argument att de bruttopriser som utbyts på tysk nivå inte hade något informationsvärde för de priser som faktiskt tillämpades vid transaktioner på marknaden	59
ii)	De planerade ändringarna av nettopriser och kundrabatter i artikel 238 a i det angripna beslutet	59
iii)	Övervältringen av kostnaderna för införande av de i skäl 238 b i det angripna beslutet nämnda utsläppsteknikerna för medeltunga och tunga lastbilar som krävs enligt Euro 3–6-normerna	60
iv)	Utbytet av annan konkurrenskänslig information som avses i skäl 238 c i det angripna beslutet	61
3)	Syftet med informationsutbytena på tysk nivå	62
4)	Sammanhanget kring informationsutbytet på tysk nivå	64
e)	Den sjätte grunden: Felaktig tillämpning av artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet, såvitt kommissionen ansåg att den geografiska räckvidden för överträdelsen som skett på tysk nivå omfattade EES-området i dess helhet	66
	1) Den geografiska omfattningen av den information som erhållits av Scania DE	67
	2) Den geografiska omfattningen av den information som lämnats av Scania DE	70
f)	Den sjunde grunden: Felaktig tillämpning av artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet, såvitt kommissionen ansåg att det identifierade beteendet utgjorde en enda, fortlöpande överträdelse och att sökandena var ansvariga i detta avseende	74
	1) Huruvida det i förevarande fall är fråga om en enda, fortlöpande överträdelse	75
	i) Inledande synpunkter	75
	ii) Det angripna beslutet	75
	iii) Bedömning	77
	– Samlad bedömning av de tre kontaktnivåerna	78
	– Arten av information som utbyts inom de tre kontaktnivåerna	80
	– Huruvida överträdelsen var fortlöpande	81

2) Huruvida Scania kan hållas till ansvar för den enda, fortlöpande överträdelsen .	83
4. Den åttonde grunden: Huruvida kommissionen tillämpade artikel 101 FEUF, artikel 53 i EES-avtalet och artikel 25 i förordning nr 1/2003 på ett felaktigt sätt genom att ålägga sökandena böter för en preskriberad gärning och i vart fall genom att inte beakta att det inte var fråga om en fortlöpande överträdelse	84
5. Den nionde grunden: Huruvida kommissionen åsidosatte proportionalitetsprincipen och likabehandlingsprincipen i fråga om storleken på bötesbeloppet samt huruvida det i vart fall är nödvändigt att sätta ned bötesbeloppet med tillämpning av artikel 261 FEUF och artikel 31 i förordning nr 1/2003	87
a) Åsidosättande av proportionalitetsprincipen	88
b) Åsidosättande av likabehandlingsprincipen	89
c) Bötesbeloppet	92
IV. Rättegångskostnader	93